

Hắc Bì Bút Kí Bản

Contents

Hắc Bì Bút Kí Bản	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	74
25. Chương 25	77
26. Chương 26	80

Hắc Bì Bút Kí Bản

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên việt dị thể, ma pháp, lý trí trung dung xuyên việt công, ám hệ ma pháp sư tiểu thụ. Edit: Miêu TinhĐ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bi-but-ki-ban>

1. Chương 1

Một anh trạch nam, sản nghiệp nhỏ bé, không gây sự, cũng không làm ác. Không cống hiến cho xã hội, cũng không tổn hại xã hội. Không quen chen chúc, cũng không gánh vác trách nhiệm xã hội gì. Có bốn năm bạn tốt, ngẫu nhiên gặp mặt ăn uống, lâu ngày không gặp cũng không nhớ nhưng gì.

Người như anh này, trên đời này rất nhiều, thiếu một cũng không ngại.

Cho nên, anh liền bị đổi địa phương.

Tỉnh lại trong rừng rậm, ta đại ra. Lúc còn ở địa cầu, ta cũng từng kết bạn cùng đi du lịch trên trời dưới biển danh lam thắng cảnh cả nước. Nhưng ta chưa bao giờ đến rừng rậm như thế này, thật nguyên thủy, thảm thực vật phong phú tươi tốt nhưng ta đều không nhận thức, tiềm tàng nguy hiểm không thể biết.

Trên người vẫn mặc áo ngủ khi đang ngủ, trên thân không còn gì ngoài một quyển sổ tay màu đen. Ta không nhớ rõ mình có một quyển sổ tay như vậy. Tư duy của ta rất là lý trí, còn chưa hiểu được tại sao mình lại xuất hiện trong rừng rậm này, đã bắt đầu suy xét vấn đề sinh tồn. Không có bất cứ tài nguyên sinh tồn nào, không có vũ khí phòng thân, bốn phía cây cối nhìn không thấy biên giới, ta chỉ có thể trông cậy vào sổ tay trong tay sao?

Ta cúi đầu nhìn manh mối suy nhất trong tay: sổ tay bìa đen, dày khoảng 2cm, là loại giản dị bất cứ tiệm văn phòng phẩm nào cũng có bán. Nhưng vừa mở ra, ta liền biết không đơn giản.

Trên mặt giấy chậm rãi hiện lên ——[thiết bị thu thập tin tức khởi động], mấy phút sau, chữ viết lại chậm rãi biến mất, mặt giấy một lần nữa biến thành trống rỗng.

[Xin chào, trải qua thận trọng chọn lựa của ta, lựa chọn người làm người sử dụng thiết bị thu thập mới.

Nội dung cần thu thập bao gồm: nguyên tố của Hải Lam đại lục, sinh vật, tri thức.

Có thể căn cứ tiến độ thu thập được đổi lấy tài nguyên sinh tồn, vũ khí.

Phương pháp sử dụng thiết bị thu thập, xin tự tìm hiểu.

Người có thể căn cứ yêu cầu của bản thân, mỗi ngày hỏi ba vấn đề, nhưng ta không cam đoan nhất định phải trả lời hết.]

Ta ngẩn ngơ, hỏi như thế nào? Ta háng giọng, nhẹ nhàng hỏi thử: “Xin hỏi vì sao lại chọn ta làm người sử dụng gì đó?”

[Đối tượng thu thập tin tức lần trước là địa cầu, cho nên liền chọn người sử dụng thiết bị thu thập tiếp theo trên địa cầu. Căn cứ tin tức về lịch sử địa cầu thu thập được, dân tộc người lịch sử lâu dài, nội tình phong phú, quan trọng một chút là tính cách dân tộc bảo thủ mà ít có tính xâm lược. Phạm vi định tại quốc gia xong, thu nhỏ phạm vi đến không giao tiếp, không ràng buộc tình cảm, trách nhiệm xã hội ít. Sau đó căn cứ tuổi, quá khứ, trình độ, tính cách, nhân phẩm để lựa chọn. Nói đến cùng kỳ thật điều kiện rất đơn giản, chính là người ta cảm giác thích hợp.]

Ta cười khổ, người cảm giác thích hợp, nhưng người có hỏi qua của ta ý kiến chưa?

“Ta có thể cự tuyệt không?”

[Có thể, chờ người chết đi, ta sẽ lựa chọn người sử dụng thiết bị thu thập kế tiếp.]

“Như vậy có thể đưa ta về nhà không?”, mặc dù không có thân nhân, nhưng chỗ đó cũng coi như là nhà của ta a.

[không được.]

Sau đó bất kể ta hỏi cái gì, nó đều không hiển thị chữ viết nữa. Trong cơn giận dữ, ta lại không thể bỏ qua. Ta nghĩ nó xem thường ta, dưới góc độ của nó, thật vất vả đem một người từ địa cầu đến địa phương này, không bắt hắn làm việc, đại khái là không cam lòng. Nhưng theo ta mà nói, tự nhiên bị lựa chọn, lại thật không muốn nhận.

Nó đến tốt cùng là cái gì? Sản phẩm công nghệ cao của người ngoài hành tinh? Nơi này là địa phương nào? Ước chừng không phải địa cầu, hành tinh ngoài Thái Dương hệ? Không gian song song?

Sau khi tỉnh táo lại,ta hiểu được trừ bỏ làm theo lời nó, ta không có lựa chọn nào khác. Tại đây trước không thôn, sau không nhà, ta nếu muốn sống, chỉ có thể dựa vào nó.

“Hơi đối bụng”, không biết cách giờ cơm chiều hôm qua đã bao lâu, ta sờ bụng lẩm bẫm.

[Tiến độ thu thập tin tức của người không đủ, không thể đổi tài nguyên sinh tồn.]

Thu thập tin tức, đúng rồi,nó đề cập qua phải thu thập phi sinh vật, sinh vật, tri thức. Ba thứ thoát nhìn vô cùng đơn giản, cẩn thận nghĩ lại, lại bao quát tin tức trên khắp thế giới. Phi sinh vật và sinh vật cũng không cần nhắc lại, riêng tri thức đã bao hàm không biết bao nhiêu nội dung.

Muốn lấy được tài nguyên sinh tồn tài nguyên, chung quanh đều là hoa cỏ cây cối, trước hết bắt đầu thu thập chúng nó đi. Bất quá làm sao thu thập, làm thành tiêu bản để vào sổ tay sao?

“Thu thập cây này”, ta chỉ vào một thân cây nói với sổ tay.

Nó không có phản ứng gì. Đương nhiên không có phản ứng,ta cũng cảm giác được bản thân bị thần kinh.

Ta bất đắc dĩ thử đem sổ tay áp vào thân cây, nửa ngày cũng không thấy cây bị thu vào sổ tay, không khỏi cười khổ mình thật ngớ ngẩn. Bỗng nhiên, trí óc chuyển động, ta nhẹ giọng nói “Thu thập”.

Cây to nháy mắt liền biến mất, chỉ lưu lại một hố to. Ta ngốc một lát, thở dài một hơi,cho dù sổ tay này là cái gì, nó đều vượt xa tri thức của ta.

Mở sổ tay ra, quả nhiên có tiến độ, [tiến độ thu thập sơ cấp], nhưng tiến độ nhỏ đến mức không thấy được.

Biểu hiện [thu thập hoàn chỉnh một gốc thực vật,thường cho 100 tinh, tổng cộng 100 tinh], sau đó chữ viết biến mất.

“Cho ta hai cái hamburger, một ly coca”, ta chọn thức ăn. Một khay thức ăn ta chọn hiện ra.

[1 tinh, xác nhận hay không?]

“Xác nhận.”

[cung cấp tài nguyên sinh tồn một lần, khấu trừ 1 tinh. Tổng cộng còn 99 tinh.]

Thì ra tài nguyên sinh tồn tiện nghi như vậy, ta vừa ăn vừa lật qua một trang, tiếp tục thăm dò bí mật của sổ tay.

Trang 2 biểu hiện [tin tức sinh vật:1].

Điều mục rõ ràng có hình ảnh cây to ta vừa thu thập được, [tiến độ thu thập: vẫn chưa xong. Tên: đợi thu thập. Chung loại: đợi thu thập. Đặc điểm: đợi thu thập. Tác dụng: đợi thu thập. Hoàn cảnh sinh trưởng yêu cầu: đợi thu thập. Địa điểm thu thập: đợi thu thập.....]

Thì ra thu thập sinh vật cũng không phải đơn thuần thu thập, về sau còn phải nghĩ biện pháp thu thập các loại tin tức có liên quan mới xem như thu thập hoàn thành.

Lại lật đến trang thứ 3, [tin tức phi sinh vật: 0].

Ta nghĩ “Thu thập không khí.”

[tin tức nguyên tố: 9]

[thu thập 9 loại nguyên tố,thường cho 900 tinh,tổng cộng có 999 tinh.]

Ta trọn mắt.

Lật đến trang 4, [tin tức tri thức: 0], loại này ta tạm thời không biện pháp để thử.

Trang 5 là một bức tranh, ao hồ màu xanh nhạt, mặt cỏ xanh lá,thưa thớt vài mảnh rừng nhỏ, còn có biệt thự hai tầng bên hồ. Vừa thấy giống như là ảnh chụp thánh địa du lịch.

Sau trang này là hết, một quyển thoát nhìn thật dày, lại chỉ có 5 trang mà thôi.

Ta một lần nữa lật trở về trang 5, ta có chút để ý bức tranh này. Quyển sổ này mỗi một chữ mỗi một trang đều có chỗ hữu dụng. Nhưng bức tranh này ta còn không chưa tìm ích lợi gì. Tranh này trông rất sống động, hồ nước làm người ta cảm giác rất thanh bình, cả mặt cỏ đều lục ý dạt dào. Thật sống động, nếu có thể vào đó tốt đóng quân dã ngoại trong rừng rậm nhiều.

[1 tinh, xác nhận hay không?]

Ta do dự một lát, “Xác nhận.”

Sau đó ta liền đặt chân trước cửa biệt thự. Nơi này và rừng rậm bất đồng, nơi này an dật yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp, tựa hồ không có bất cứ nguy hiểm gì. Ta cảm giác được, nơi này không hề có nguy hiểm, khí tức nơi này truyền đạt tới ta một loại tin tức an toàn.

Ta mở cửa đi vào, phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, phòng ngủ không thiếu một gian, đèn điện, khí gas, máy nước nóng, máy tính và đồ gia dụng điện tử cũng đầy đủ mọi thứ.

Ta tắm nước ấm, đổi quần áo, lại pha trà cho mình, sau đó ngồi trên sofa chậm rãi sửa sang lại tin tức thu được.

Hamburger coca cũng tốt, quần áo mới cũng tốt, lá trà cũng tốt, mặc kệ trong hiện thực cần dùng bao nhiêu tiền, ở trong này đều chỉ tốn 1 tinh mà thôi.

Ta ném thử kêu một bàn đại tiệc và rượu nho kiểu Pháp, cũng chỉ tốn 1 tinh mà thôi. Chứng tỏ vật tư sinh hoạt không liên quan tới nội dung, lấy một lần đều tốn 1 tinh. Đây là kết luận thứ nhất.

Thu thập sinh vật và phi sinh vật chỉ cần sờ tay tiếp xúc với vật chất, sau đó nói “Thu thập” là được. Đây là kết luận thứ hai.

Trong bức tranh này ta thực an toàn, khi không thu tập ta có thể ở trong này nghỉ ngơi và sinh hoạt. Ở trong này ta có thể trực tiếp đối thoại với nó, đây là cái kết luận thứ ba.

Nơi này là Hải Lam đại lục, không biết trình độ văn minh và khoa học kỹ thuật phát triển tới trình độ nào.

Hướng sổ tay cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng là xã hội nô lệ.

Hướng sổ tay cầu nguyện, hy vọng sinh vật trí tuệ cấp cao ở nơi này là nhân loại.

Ta cận thị độ nặng, tối hôm qua đi ngủ tháo mắt kính, hiện tại nhìn khung cảnh mơ mơ hồ hồ. Trước giải quyết vấn đề này đi.

“Cho ta một kính cận phù hợp.”

“Thuốc thanh lọc cơ thể, 10.000 tinh, triệt để chữa khỏi vấn đề cận thị. Kính mắt cận thị 1 tinh. Xin lựa chọn.”

Triệt để chữa khỏi cận thị? Ta có điểm hưng phấn, cận thị đã làm phiền ta hai mươi mấy năm, ta đương nhiên muốn triệt để giải quyết vấn đề cận thị. Nhưng mà hiện tại số tinh không đủ, trước thu thập một chút này nọ đi. Nhưng làm sao rời khỏi nơi này?

“Rời khỏi.” Không phản ứng.

“Đi ra ngoài.” Không phản ứng.

“Rời khỏi.” Trong nháy mắt ta lại về đến rừng rậm, cây cối bao bên cạnh.

Thu thập thảo dược và các loại hoa cỏ, đến khi được hơn 1 vạn ba ngàn tinh, sắc trời đã muốn tối, ta vào trong sổ tay.

“Chọn thuốc thanh lọc cơ thể.”

[10.000 tinh, xác nhận hay không?], thanh âm nghiêm túc vang lên bên tai.

“Xác nhận.”

Cầm viên thuốc bao đường, ta dùng nước lọc uống xuống. Sau một lát, cảm giác có chút choáng váng đầu, ta nằm luôn tại xô pha. Mắt choáng, dạ dày và bụng nóng lên..... Bụng đau, ta lập tức chạy vào wc, đây là tác dụng phụ gì a..... Trị mất sao lại đau bụng..... Sau đó toàn thân đều bắt đầu nóng lên.

Khi ra khỏi wc, các loại phản ứng đều biến mất. Cảnh vật trước mắt đều khôi phục rõ ràng. Cảm xúc vẫn phiên não bởi vì ánh mắt không còn cận thị mà cảm thấy có chút sung sướng.

“Thuốc thanh lọc cơ thể trừ bỏ trị cận thị, còn có tác dụng gì?”

[vượt qua ba vấn đề, thỉnh ngày mai tiếp tục hỏi.]

Ta ==!.....

Ý nghĩ dần dần rõ ràng lên.

Nơi này điện nước đều có, thức ăn cần điểm số cực ít, lại có máy tính có thể giết thời gian. Ta hoàn toàn không cần thiết lao lực đi thu thập tin tức, huống chi còn có nguy hiểm không biết trước.

Nhưng sinh hoạt như vậy không có ý tứ.

Lúc trước ta tuy rằng cũng là trạch nam, còn có thể ở trên mạng cùng người khác trao đổi. Thỉnh thoảng cùng bằng hữu uống rượu, bán buôn này nợ trên mạng. Sinh hoạt kỳ thật cũng dễ chịu.

Nơi này có máy tính, có vô số phim ảnh và trò chơi, nhưng giờ phút này ta lại không có tâm tình chơi.

Cô độc.

Phong cảnh đẹp, căn phòng lớn, lại chỉ có mình ta.

Vẫn là đi thu thập tin tức đi, có chút việc làm đại khái ta mới không nổi điên.

End 1

2. Chương 2

Ngủ một giấc thật ngon, ăn xong bữa sáng, ta bắt đầu hỏi ba vấn đề hôm nay.

“Thuốc thanh lọc cơ thể đối với ta sinh ra tác dụng gì?”, ta cảm giác không chỉ ánh mắt nhận được ảnh hưởng.

[trị liệu cận thị của người, viêm ruột mạn tính, viêm khớp, chút mỡ quá yêu cầu.]

Ta hít một hơi, khó trách tốn 10.000 tinh. Nói như vậy hiện tại ta là người hoàn toàn khỏe mạnh?

Chút mỡ quá yêu cầu? Hai năm ít vận động, xác thực nhiều thêm chút thịt mỡ. Sờ sờ bụng nhỏ, thịt mỡ đều không còn, lại là cơ bụng hoàn mỹ. Thứ này nếu đem đến địa cầu bán, đại khái sẽ khiến phái nữ điên cuồng.

“Mục đích thu thập tin tức của người để làm gì?”

[nghiên cứu]

“Ai chế tạo người?”

[vấn đề có liên quan đến người chế tác thiết bị thu thập không cho phép trả lời.]

“Người điều tra qua bao nhiêu đối tượng?”

[vượt qua ba vấn đề, đề nghị ngày mai tiếp tục vấn đề.]

.....

Trở lại rừng rậm. Ta tùy tiện chọn một phương hướng, bắt đầu hành trình thu thập của ta. Thực vật bị thu trùng lấp chỉ được 1 tinh, hoàn hảo, không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Thăng đến khi ta gặp một con thỏ. Thỏ trên địa cầu chạy trốn rất nhanh, nhưng thỏ nơi này giống như gió, muốn bắt được chúng nó quả thực là khó như lên trời.

Sau đó lục tục thấy gà tây phun lửa, con nhím bắn kim châm, hồ ly phun băng kiếm.....

Nơi này đến tột cùng là thế giới gì?

Động vật không có cách nào khác ứng phó ta liền trốn vào sổ tay. Vài ngày kế tiếp, ta quan sát đặc điểm của chúng nó, đào hầm, sau đó đem thức ăn bọn nó thích trộn thuốc mê ném vào bẫy.

Ta chưa bao giờ săn bắt, phương pháp như vậy là phương pháp duy nhất có thể nghĩ ra hơn nữa có thể thực hiện. May mắn, tổ nơi này cũng thích ăn cà rốt, hồ ly đồng dạng thích ăn gá, chim chóc dùng vụn bánh mì, rắn thì dùng chuột, các loại côn trùng dùng mật.....

Ta đặt bẫy khắp nơi, sau đó đi bộ chung quanh thu hoạch, thuốc mê thật sự dùng rất tốt.....

Có thời điểm ta cũng dùng phi tiêu gây tê, còn cố ý luyện tập cách phóng, đương nhiên xét thấy năng lực hữu hạn, ta chỉ có thể chọn động vật tốc độ tương đối chậm.

Này cũng là quá trình quan sát tự học hỏi.

Động vật có thể bị cạm bẫy của ta bắt dù sao cũng hữu hạn, có vài loại động vật sẽ đem mồi mang về hang ổ ăn, sao ta có thể đuổi tới hang ổ của chúng nó? Có vài loại da thật dày, phi tiêu gây tê căn bản xuyên không qua.....

Xem ra phải đổi vũ khí lợi hại hơn. Súng? Súng gây tê tương đối nhẹ nhàng, chỉ cần luyện tập nhiều là có thể chính xác. Nhưng mà dùng súng chỉ sợ không đơn giản như trong phim ảnh.

Căn cứ yêu cầu của ta, sổ tay đề cử một khoảng nhẹ nhàng cho ta, nó cho rằng súng lục là thích hợp với lực cánh tay của ta nhất.

[không thể đưa cho những người khác mượn hoặc đưa tặng bất cứ vũ khí gì do thiết bị thu thập cung cấp. Khi sử dụng nghĩ tới loại súng, nó sẽ xuất hiện trên tay người, khi không cần sử dụng, nghĩ “Thu”, sẽ thu hồi vũ khí về phòng của người. Đổi súng ống cần 1.000 tinh, mỗi băng đạn 10 tinh. Xác nhận đổi hay không?]

“100 băng đạn, xác nhận. Vì sao không thể cho mượn hoặc cho người khác dùng?”

[không xác định trình độ khoa học kỹ thuật của Hải Lam đại lục, không thể đem ảnh hưởng quá lớn đến Hải Lam đại lục.]

Thì ra là như vậy. Ta nghĩ ta lại hiểu thêm một ít nguyên tắc của nó.

“Còn có hạn chế gì?”

[trừ bỏ thức ăn, quần áo, thuốc đơn giản, bất cứ thứ gì khác do thiết bị thu thập cung cấp đều không thể cho mượn hoặc đưa tặng cho người khác.]

“Có thể hay không cho ta đặc huấn luyện súng?”

[có thể dùng 10.000 tinh mở phòng luyện tập bắn súng, súng ống luyện tập và đạn sử dụng miễn phí vô hạn sử dụng, nhưng vũ khí không thể mang ra khỏi không gian. Xác nhận chi trả hay không?]

“Xác nhận.”

Màn hình tinh thể lỏng trên vách tường phòng luyện súng không ngừng truyền phát kỹ xảo bắn súng. Ta xem trong chớp lát, mang bịt tai, bắt đầu đối với bia ngắm luyện tập. Lúc bắt đầu thì mười phát đạn có chín phát không trúng bia, còn lại một phát trúng viền ngoài, ta không xác định có phải hay không hạt mòng.

Ta ngừng lại, cẩn thận nghiên cứu kỹ xảo bắn trên màn hình. Nạp đạn, tư thế cầm, kỹ xảo nhắm. Sau đó bắn lại. Quan sát cả ngày..... Bắn..... Quan sát..... Bắn..... Ta lấy được thành quả là không phát nào không trúng bia. Đến mức cánh tay cũng tê mỏi nâng không nổi.

Khi ngủ, trong mơ ta còn không ngừng đối với một bia ngắm nhắm bắn. Một khi ta muốn làm cái gì, dễ dàng nhập tâm quá mức, cho dù nằm mơ hay là ăn cơm, trong đầu đều giống như có bia ngắm.

Nhưng mà cánh tay còn đau nhức khó nhin, không có khôi phục.

“Có thể giúp ta loại bỏ đau nhức cơ bắp không?”

[1.000 tinh, xác nhận hay không?]

Ta nghĩ lại, “Đợi đã, loại thuốc này có tác dụng phụ gì không?”, lần trước trị cận thị trị toàn thân, vẫn nên hỏi rõ ràng tương đối tốt hơn.

[có thể đem tình trạng thân thể của người điều tiết đến tốt nhất, nhưng bất lợi với phản ứng thân thể của người trong hấp thụ kinh nghiệm bắn. Đề nghị không cần dùng trong huấn luyện mà dùng trong thực chiến.]

“Quên đi”, ta nghĩ, cảm giác cơ bắp đau nhức vẫn là do lực cánh tay và không đủ nhấn nạy, “Có thể đề cao lực cánh tay và nhấn nạy của ta hay không?”

[thuốc thanh lọc cơ thể đã nâng tình trạng thân thể của người lên mức tốt nhất, người hiện giờ có cốt cách cơ bắp, lực lượng đã sắp đạt tới mức cao cấp nhất.Về phần nhấn nạy,dưới điều kiện tiên quyết là thân thể của người hiện tại, còn lại là do tình trạng tâm lý và ý chí quyết định. Cho nên nhấn nạy hoàn toàn tùy bản thân người quyết định.

Mà lực cánh tay có hai phương pháp thay đổi:

Một là dùng thuốc thúc đẩy xương cốt người phát triển, cơ bắp tăng nhiều, có thể nhanh chóng đề cao lực lượng. 10.000 tinh.

Hau là dùng thuốc cải thiện tiềm lực của người, sau đó trải qua tự rèn luyện cải thiện tổ chất thân thể, loại phương pháp này hiệu quả chậm, toàn bằng tự thân cố gắng, nhưng có thể phát triển lâu dài. 100.000 tinh.

Hai loại này đều là thuốc nhằm vào gen,sau khi sử dụng cơ thể hình thái bên ngoài có khả năng phát sinh thay đổi lớn,thỉnh thận trọng sử dụng.]

Giá cách nhau 10 lần, loại 1 thoát nhìn tiện lợi, nhưng xương cốt kéo dài, cơ bắp tăng nhiều tốt sao? Hơn nữa tiện nghi không dễ có, tại đây chủng sự ta đương nhiên tuyển hảo. Về phần ngoại hình thay đổi, ta không để trong lòng. Thân mình cũng không phải mỹ nam tử gì.

“Lựa chọn loại thuốc thứ hai.”

[100.000 tinh, xác định hay không?]

“Xác định.”

Uống thuốc xong, toàn thân cảm giác thật ấm áp, bất tri bất giác liền ngủ. Tỉnh lại đi soi gương, phát hiện mình không biến hóa chỗ nào, thực vừa lòng.

Bất quá tiền này cũng không phí phạm, nguyên bản chỉ có thể học tám phần động tác bắn,hiện tại có thể dễ dàng làm chính xác. Luyện tập hơn một tháng, ta thông qua khảo hạch của phòng huấn luyện bắn sơ cấp.

Bắt đầu luyện tập bắn mục tiêu sống, mô phỏng bắn con thỏ đang chạy, linh dương, sư tử..... Sau đó là chim nhạn, điều hâu, se sẻ bay trên trời..... Cuối cùng là các loại động vật có tính công kích rất mạnh của Lam Hải đại lục, sổ tay này rất thực tế, tiêu bản mới góp nhặt được liền dùng để huấn luyện ta..... Dùng hơn nửa năm, ta mới thông qua khảo hạch bắn trung cấp.

Ta có chút đắc chí, hiện tại ta coi như là tay súng thiện xạ đi. Đây mới là trung cấp, vậy cao cấp còn học những gì?

Rất nhanh, ta liền biết. Mô phỏng săn bắn. Săn bắn ở đồi núi, rừng rậm, sa mạc, sơn cốc các loại địa hình, học tập trọng điểm như thế nào trong săn bắn đồng thời che dấu chính mình. Nhìn thì đơn giản, kỳ thật tuyệt đối không đơn giản. Ẩn nấp, ngụy trang, che dấu, cuối cùng là kết hợp làm một với tự nhiên.Đương nhiên, đồng thời còn phải săn bắn thành công.

Ta thủy chung không linh hội được như thế nào cùng tự nhiên kết hợp, thời gian lại qua hơn nửa năm, ta đã không còn tâm tình tốn thời gian trong phòng huấn luyện, khả năng hiện tại hẳn là miễn cưỡng đủ dùng, về sau đi thực tiễn rồi lại nghiên cứu tiếp cái gì là cùng tự nhiên kết hợp làm một đi.

End 2

3. Chương 3

“Còn hạn chế gì của sổ tay đối với người nắm giữ nữa không?”, các khoảng hạn chế này lúc đầu không viết trong quy tắc, hơn nữa cũng không hoàn chỉnh, giống như tùy hoàn cảnh tăng thêm.

[lúc bắt đầu cũng không có hạn chế. Là ta chậm rãi gia tăng hạn chế.]

“Nguyên nhân?”

[có người nắm giữ đối lượng lớn vũ khí nóng và vũ khí hạt nhân, có người nắm giữ đem khoa học kỹ thuật truyền thụ cho người trên đại lục, có người nắm giữ dùng đối trang bị cho chiến tranh..... Các hành vi đó cải biến thể cục đại lục, thậm chí hủy diệt không gian. Tuy rằng người nắm giữ đạt được quyền thế sẽ thuận lợi cho công tác thu thập, nhưng lại đối lập với ước nguyện ban đầu của thiết bị thu thập. Bởi vậy có các hạn chế đối đồ vật.

Ta không ngại người đạt được quyền thế, thậm chí cổ vũ người trở nên cường đại, nếu người dùng thực lực bản thân thay đổi thể cục đại lục ta cũng không có ý kiến.

Điều kiện tiên quyết là, lực lượng người dùng để thay đổi đại lục không thể liên quan đến ta. Ví dụ như ta sẽ cho người thuốc thay đổi thể chất và tiềm lực của người, nhưng ta sẽ không cho người dùng loại thuốc này cho những người khác sử dụng. Ta sẽ cho người vũ khí phòng thân, nhưng sẽ không cho người vũ khí để cung cấp cho người khác..... Có một chút rất quan trọng, ta muốn nhắc nhở người, nhớ kỹ, đây là nhắc nhở mà không phải quy tắc hoặc là yêu cầu, hy vọng người bảo trì cẩn thận bí mật về thiết bị thu thập. Căn cứ thống kê của ta đối với người nắm giữ, 82% ‘ bằng hữu ’ hoặc là ‘ người yêu ’ của người nắm giữ có ý đồ và mơ ước mơ ước đối với thiết bị thu thập. Có 53% hành động thực tế. Có 36% thành công giết chết người nắm giữ.]

Ta trầm mặc trong chốc lát, cẩn thận là hẳn phải có, mặc kệ có sổ tay hay không.

“Kết cục cuối của của những người nắm giữ thay đổi thể cục đại lục như thế nào?”

[người nắm giữ đối vũ khí nóng chết bởi súng ống hẳn đưa tặng cho người khác, người nắm giữ truyền thụ khoa học chết bởi hai cường quốc tranh đoạt hẳn, người nắm giữ đối trang bị trợ giúp chiến tranh bởi chính khách mơ ước thiết bị thu thập mà chết.]

” kết cấu các đại lục đó liên triệt để bị ảnh hưởng?”

[vượt qua ba vấn đề, thỉnh ngày mai tiếp tục vấn đề.]

Dựa theo la bàn chỉ dẫn, may mà đại lục này cũng có từ trường, la bàn vẫn hữu hiệu. Dọc đường chậm rãi đi tới, sau khi gặp được sông ngòi, ta buông súng săn bắt đầu học câu cá. Như thế không cần đặc huấn, có sẵn cần câu và mồi câu tốt là được, cuộc sống có sổ tay thật tiện lợi.

Sổ tay đem ta đến đến địa phương không người sống. Ta đã hơn một năm không gặp được sinh vật có trí tuệ nào để trao đổi. Nhưng một năm này kỳ thật còn có ý tứ, không ngừng khiêu chiến các loại động vật.

Bị ta đuổi theo, bị ta bắt lấy, có một loại cảm giác thỏa mãn. Hơn nữa sinh hoạt cực kỳ ưu việt, giường để vương cực lớn, mỗi bữa tùy ý chọn mỹ thực, còn có học tập sẵn sẵn.

Đương nhiên ta cũng có qua có lại, đi ngang qua thực vật chỉ cần là chủng loại mới đều bị ta góp nhặt sạch sẽ, đương nhiên ta không dám nói không có thiếu sót, ta không có nghiên cứu về thực vật, nếu bộ dạng tương tự, ta chỉ sợ nhận không ra được. Gặp động vật cũng đều lưu lại hàng mẫu. Ta không ngại một ít sơ sót, nghe nói trên địa cầu có 30 tỷ chủng loài, đại lục này giống loài mặc dù có ít cũng sẽ không ít hơn số đó. Ta không tin bằng bản thân ta sống thọ 7 8 mươi năm có thể thu thập hoàn thành, huống chi chỉ sợ có chút sinh vật điều kiện thu thập cực kỳ hà khắc.

Cho nên ta chỉ lo thu thập những thứ ta gặp được là đủ rồi, đây là tiêu chuẩn ta tự đặt ra cho mình.

Dừng cần câu, híp mắt nằm phơi nắng ở bờ sông, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất hơi chấn động. Đây là do động vật to lớn chạy thành đàn, ta liền bận rộn thu hồi cần câu, đi khỏi bờ sông, tìm địa phương ẩn nấp. Có thể chúng đến nguồn nước uống nước, ta muốn nhìn xem là động vật gì, nếu chưa có bắt qua, còn muốn xem có cơ hội bắt một con hay không. Đương nhiên nếu quá khó khăn, còn muốn chuẩn bị tùy thời tiến vào sổ tay, loại động vật quần cư này phiền toái nhất.

Là mười mấy nhân loại cưỡi ngựa, bọn họ dừng lại uống nước nghỉ ngơi tại chỗ ta vừa rời câu cá, may mắn vừa rồi ta theo thói quen xóa bỏ các loại dấu vết.

Bọn họ thăm thì nói ngôn ngữ ta nghe không hiểu ngôn ngữ, quả nhiên thấy được nhân loại ta thật cao hứng, nhưng lại nghe không hiểu ngôn ngữ chứng minh không có cách nào khác trao đổi, ta nên đi nơi nào học tập loại ngôn ngữ chữ viết này?

[máy phiên dịch, nhưng là căn cứ tinh thần dao động và phân tích ngôn ngữ của đối phương để biểu đạt ý tứ, độ chính xác của phiên dịch khoảng 60%. 10.000 tinh, xác nhận hay không?]

Ta vui mừng quá đổi, có thứ này, học tập ngôn ngữ của bọn họ tiện lợi hơn, “Xác nhận.”

Ta đem máy phiên dịch giống tay nghe nhét vào lỗ tai, bắt đầu cẩn thận lắng nghe bọn họ nói chuyện. Thì ra là con cháu quý tộc mang theo hộ vệ còn thuê dong binh đoàn có lai lịch, đại đa số đề tài đều là về nữ nhân và khoe khoang sức mạnh bản thân vô nghĩa, có một tin tức có ý tứ, trong sơn cốc gần đây có một hắc pháp sư, bọn họ nhận được tin tức, hắc pháp sư đó mấy tháng gần đây đều không ở trong sơn cốc, bọn họ tính toán đi ăn cắp đồ đạc của hắc pháp sư đó.

Ta không định hiện thân trước mặt bọn họ, không có thân phận hợp lý, hơn nữa xem lời nói của bọn họ cũng không phải hạ người lương thiện, này cũng không phải vị trí tốt để tiến nhập vào xã hội nhân loại. Hơn nữa bộ dạng bọn họ đều là người Tây phương, không ai có tóc đen hoặc là mắt đen, ta không biết tóc đen mắt đen ở nơi này có tính là ngoại tộc hay không.

Căn cứ dấu vết bọn họ lưu lại, ta đi theo phía sau bọn họ rất xa. Cho dù bọn họ thoát nhìn cũng không cần thận, tuyệt không để ý dấu vết dọc theo đường đi lưu lại, ta cũng không thể không cẩn thận.

Ta theo bọn họ hơn mười ngày, tuy rằng bọn họ cưỡi ngựa, nhưng tốc độ cũng không mau, còn gặp phải mãnh thú, tổn hại vài người ngựa. Ta tới địa phương bọn họ bị tập kích thì bọn họ đã sớm mang theo chiến lợi phẩm ly khai. Mấy cỗ thi thể không biết là lính đánh thuê hay là hộ vệ lại không mang theo hoặc là hạ táng, mà là nằm lộn xộn trên mặt đất. Không biết là tình huống lúc ấy nguy cấp, căn bản không kịp nhặt xác, hay là sao.

Ta nghĩ tìm gì đó trên người bọn họ, tìm được vài cái huy chương, một tấm bản đồ, một cuốn sách nhỏ, đáng tiếc chữ trên đó ta xem không hiểu, một chủy thủ, một bộ cung tiễn, ba thanh kiếm. Không có tiền, có khả năng đã bị người sống sót lấy đi.

Toàn bộ những thứ đó đều bị sổ tay thu vào, nói cần nghiên cứu vật liệu làm huy chương và văn chương của Hải Lam đại lục, nghiên cứu bản đồ là vì tương lai cung cấp cho ta một bản đồ đại lục chuẩn xác toàn diện, lấy quyển sách là vì nghiên cứu văn tự, để tương lai có thể dạy cho ta. Còn vũ khí là vì nghiên cứu vật liệu binh khí địa phương cùng với tiêu chuẩn.

Cả thi thể và quần áo trên người bọn họ sổ tay cũng không có bỏ qua, nói là phải nghiên cứu gen nhân loại ở Hải Lam, cùng với phục sức, vì giúp ta ta mặc quần áo thích hợp xuất hiện trong đám người.

Cho nên sau khi ta đi qua “Chiến trường” này, một dấu vết cũng không còn.

Tiếp tục theo dấu vết tìm kiếm những người đó, ta nhìn thấy thi thể, ta vừa không sợ hãi, cũng không có không thích hợp, càng không có thương hại. Đây là có chuyện gì? Tuy rằng ta trải qua chút ít rèn luyện, nhưng cũng chỉ là huấn luyện thợ săn mà thôi, không đến trình độ coi thường sống chết của nhân loại. Nhưng ta cảm giác, những người đó và ta không phải đồng loại, bọn họ với ta mà nói giống như động vật trong rừng rậm, bất quá đẳng cấp càng cao, có trí tuệ mà thôi. Thì ra trong lòng ta đem chính mình và bọn họ chia thành hai loại sinh vật.

Đúng vậy, khi ta còn ở địa cầu, giao tiếp với bằng hữu, ta và bọn họ cũng không phải đồng loại.

Buổi tối khi đuổi tới nơi bọn họ cắm trại, giống như mấy lần trước, đại bộ phận trong họ đã ngủ, chỉ còn hai lính đánh thuê đang gác đêm. Qua nhiều ngày ta cuối cùng đã hiểu rõ, thanh niên thoát nhìn rất cao ngạo kia là dòng dõi quý tộc. Có thể phát ra cầu lửa là ma pháp sư, cũng là quý tộc. Người có thân thể phát sáng, cũng chính là đấu khí kỵ sĩ, coi như là quý tộc. Hộ vệ là dự bị kỵ sĩ, lính đánh thuê đều là bình dân.

Quý tộc thiếu gia kia đối với ma pháp sư cực kỳ tôn kính, khả năng ma pháp sư là cực kỳ lợi hại. Thái độ đối với kỵ sĩ không tốt bằng, bởi vì đấu khí không có ma pháp lợi hại sao? Thái độ đối đãi với hộ vệ và lính đánh thuê cũng rất kém.

Đuổi kịp bọn họ, ta vào lại sổ tay. Mấy ngày này ta dùng 10.000 tinh mở phòng học tập ngôn ngữ chữ viết, đáng tiếc tư liệu không đủ, hiện tại nó chỉ có thể dạy ta một ít đối thoại đơn giản. May mà có mấy phiên dịch, ít nhất nghe hiểu đồng thời có cơ hội học tập.

End 3

4. Chương 4

Góp nhặt tin tức từ mấy người kia, sổ tay lập tức cung cấp cho ta trang phục mới, không khác lính đánh thuê nhiều lắm.

Ta âm thầm cảm thán nó tư duy tinh vi, quả nhiên là kinh nghiệm phong phú.

Đổi quần áo xong, nó yêu cầu ta lựa chọn một loại vũ khí lạnh bắt đầu luyện tập, lý do tự nhiên là bởi vì những người đó đều mang theo vũ khí lạnh, mà ta về sau trước mặt người khác tốt nhất cũng sử dụng vũ khí lạnh.

Trong số dao, kiếm, khiên, chủy thủ, cung tiễn..... ta không hề do dự liền lựa chọn cung tiễn.

Nguyên bản ta đối với vận động xem như am hiểu, bóng rổ, tennis, bơi lội gì đó đều không có trở ngại. Chỉ là karate, judo và sanda linh tinh, vận động thân thể đối kháng là hoàn toàn không được. Ta có bằng hữu là võ sư, thấy thể trạng ta không tệ, kéo ta đi luyện vài ngày, lại phát hiện ta hoàn toàn không có thiên phú, theo lời bạn ta ẩn nói, ta là không thể đánh nhau.

Chính xác là không muốn đánh, hơn nữa ta lúc trước cũng rất yếu. Nhưng cơ hồ ta không từng chân chính đánh nhau, cũng không bị ai đánh. Cho nên ta quả thật không quen cùng người khác đối kháng thân thể.

[đó là bởi vì của khí tràng của người tương đối có lực tương tác, sinh vật tới gần người không dễ dàng sinh ra địch ý đối với người.]

Nó lại tùy tiện thăm dò tư duy của ta, thời gian ở chung lâu, có đôi khi ta không hỏi, nó cũng sẽ chủ động nói chuyện với ta.

“Ta như thế nào không có cảm giác đó, nhiều lắm cảm thấy nhân duyên của mình còn hạn hẹp.”

[trừ bỏ vài người là bạn bè của người, người không có dụng tâm vào người khác. Cho dù như vậy, nhân duyên của người cũng rất tốt, tiểu nhân không khó xử người, người bình thường cũng hiểu được người lịch sự ân cần.]

“Thật không? Còn chú hai ta thì sao? Sau khi cha mẹ ta qua đời, hẳn vì muốn đoạt công ty của cha ta, cho ta uống thuốc làm thận suy kiệt. Tuy rằng sau này giữ được mạng, nhưng không còn làm việc được, cả người đều phế đi. Như thế mà còn gọi là không bị tiểu nhân dụng đến?”

Sau khi đi vào thế giới này, thân thể tốt lên, ta nghĩ là công lao của nó. Nhưng ta chưa từng mở miệng hỏi, này với ta mà nói là đề tài đau xót.

[khí tràng cũng không phải vô địch. Nó có thể khiến người bình thường sinh ra hảo cảm đối với người, cũng không thể chống đỡ tổn hại do dã tâm dục vọng mang đến. Huống chi lấy tính cách của chú hai người, hẳn không cho người giết người, mà là dùng thuốc hại người, là nhờ vào khí tràng của người ảnh hưởng.]

Cũng phải, lực tương tác bất quá cũng chỉ nhằm vào hai chữ lợi ích.

“Chuyện của ta giống như người còn biết rõ ràng hơn so ta.”

[đương nhiên, lựa chọn người làm người sử dụng, ta đã trải qua quan sát thận trọng. Bao gồm quá khứ của, tính cách, suy nghĩ của người. Đầu tiên, người cũng không thiếu tiền, sinh hoạt thoải mái, như vậy sau khi đi vào nơi này, sẽ không vì tiền làm ra chuyện không lý trí. Bởi vì có ta tồn tại,kiếm tiền đối với người mà nói rất dễ dàng. Tiếp theo, tâm hư vinh và lòng háo thắng của người không mạnh, không đến mức lợi dụng ta làm ra chuyện để người khác chú ý. Thứ ba, người rất lạc quan, hiểu kì đối với sự vật người không biết, có lợi cho việc thu thập tin tức. Thứ tư, người là người có trách nhiệm trong tình cảm, trước sau kết giao qua ba bạn gái, không hề cập tới mối tình đầu thời trung học, bạn gái sau tốt nghiệp đại học xuất ngoại, người cuối cùng cũng là bởi vì nguyên nhân thân thể người chủ động chia tay. Tuy rằng người nói không yêu nhiều, nhưng mỗi lần người đều rất chuyên tâm. Người không phiêu ki, không háo sắc, cũng sẽ không tìm mỹ nữ.Điểm này thuyết minh người sẽ không gặp được nữ nhân liền đem chính mình và ta bán.]

Nó tựa hồ đối với nữ nhân tràn ngập oán niệm.

[ta là đối với người sử dụng ngược đực kết oán niệm tràn ngập tràn ngập. Sự thật chứng minh, người sử dụng có nhiều nữ nhân bên người đều bị ảnh hưởng lớn đến công tác thu thập, cũng ảnh hưởng an toàn của người sử dụng. Ta chán ghét không ngừng tìm kiếm người sử dụng một lần nữa.]

Bởi vì nó không phải người, bị nhìn thấy riêng tư nhiều như vậy ta cũng không phần nộ bao nhiêu. Có chút trêu chọc hỏi:

“Người có hiểu tình yêu?”

[không biết hoàn toàn, bắt quá nhìn xem nhiều, cũng có chút lý giải.]

“Ta nói này,thật ra quy định của người hoàn toàn có thể lách được. Cho nên tuyển người cũng không cần quan trọng như vậy.”

[quy định là chết, người là sống. Vì an toàn của người sử dụng, sẽ có chút lỗ hổng. Từng có người sử dụng còn uy hiếp ta, không đáp ứng hẳn yêu cầu của hẳn thì cái gì cũng không thu thập. Loại hành vi này rất ác liệt, tuy rằng sau này hẳn hối hận, nhưng ta vẫn không để ý đến hẳn, đợi đến khi hẳn chết già, mới đổi người sử dụng. Rất nhiều thời điểm, tuy rằng người sử dụng tự chịu diệt vong, nhưng ta lại phải tuyển người một lần nữa, cũng thật là phiền toái. Lại nói cuối cùng ta muốn chọn người bản thân ta xem thuận mắt, nếu không có gì ngoài ý muốn, chúng ta phải ở chung rất nhiều năm.]

Nó còn tự nhân tính hóa, ta thích như vậy, không khỏi cười nói: “Xem ra mấy người sử dụng trước giáo huấn cho người không ít kinh nghiệm thâm a.”

[đúng vậy. Bắt đầu tuyển người chỉ suy xét không có người quen vướng bận. Kết quả có người bởi vì cuộc sống ở thế giới cũ không như ý, đổi địa phương, có được lực lượng, tính tình liền biến đổi lớn, muốn làm gì thì làm. Sự nghiệp thất bại đổi địa phương đã muốn làm Hoàng đế, lực lượng mê tín đã muốn thành đệ nhất cao thủ, thành thần, thậm chí muốn nắm giữ lấy lực lượng nơi ta phát ra. Tình cảm không thuận lợi đổi địa phương thì muốn trái ôm phải ấp, tam thê tứ thiếp, căn bản mặc kệ phong tục địa phương như thế nào. Tóm lại là rất phiền toái, cuối cùng ta đều phải thu thập cục diện rối rắm.]

“Nghe ý người, một cái không gian chỉ sợ một người sử dụng không đủ?”

[đúng vậy, chết liền đổi một người khác. Bất quá vận khí của người không tốt lắm, không gian này vẫn là người đến đầu tiên, cho nên thu thập đều bắt đầu từ không, không có điều kiện tiện lợi gì.]

“Người và người sử dụng đều trao đổi rất nhiều sao?”

[không. Vừa mới bắt đầu đều giống trao đổi với người. Người ta thấy không vừa mắt, mỗi ngày ba vấn đề, hơn nữa ta không muốn thì không trả lời. Nhìn xem thuận mắt thì trao đổi nhiều hơn.]

“Số người sử dụng dễ ở chung được bao nhiêu?”

[gần nhất vài lần đều tốt. Ánh mắt tuyển người của ta cũng có tiến bộ.]

Ta cười cười, ” Người thật thông minh.”

[năng lực học tập của ta rất mạnh, lại luôn luôn thu thập tin tức, dùng từ thông minh này không quá thỏa đáng, phải nói là ta kinh nghiệm phong phú.]

Ta gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

[sau khi tăng tiềm lực của người lên, hẳn là người học binh khí gì đều không có vấn đề, vì sao người chỉ chọn duy nhất cung tiễn?]

“Tiềm lực thân thể tăng lên cũng không có nghĩa ý thức của ta tăng lên. Nói cách khác người có thể tăng trí nhớ, tốc độ phản ứng của ta lên, nhưng cũng không thể nói ta biến thành thông minh ngay. Ta còn không muốn cùng người khác vật lộn, cho nên tập kích tầm xa tương đối hợp ý ta. Lại nói ta luyện bắn súng nhất thông trăm thông, luyện cung tiễn hẳn là tương đối dễ dàng.”

[được rồi. Ta tôn trọng lựa chọn của người. Ta chỉ là nhắc nhở người lần nữa, nơi này ta có rất nhiều cực phẩm đao pháp, kiếm pháp, quyền pháp. Nhưng cung tiễn thì chỉ có một loại, cửu tinh liên quyết, sau khi luyện thành có thể bắn chín mũi tên liên tục, uy lực cũng không tệ lắm.]

“So được với súng không?”

[súng có rất nhiều chủng. Cung tiễn dù sao chỉ là vũ khí lạnh.]

Nói cách khác, ta lao lực luyện cỡ nào, uy lực còn không bằng một bằng một phát súng ngắm hiệu quả. Thôi vậy, luyện thì luyện đi.

End 4

5. Chương 5

[trong văn hóa nơi này, tóc đen mắt đen tượng trưng cho ác ma, dựa vào mấy người người gặp, người ở đây có bộ dáng người da trắng ở địa cầu. Ta đề nghị người đổi màu tóc và màu mắt.]

Ta nghĩ đúng, gật gật đầu “Không cần cải biến quá nhiều, đổi thành tóc nâu mắt nâu là được, màu này hẳn là phổ biến.”

[có thể.]

Đổi viên thuốc, ăn xong, bộ dạng liền thay đổi. Thay đổi không lớn, cho nên ta cũng không có cảm giác không quen.

“Tốt, ta đi ngủ. Ngủ ngon.”

[được, người nghỉ ngơi tốt, sáng mai bắt đầu huấn luyện.]

“Ngày mai huấn luyện?”, ta kinh ngạc hỏi, “Nếu tìm không được tung tích nhóm người này thì làm sao?”

[ta có thể điều chỉnh thời gian trong thiết bị thu thập, người ở trong này huấn luyện một năm, bên ngoài bất quá là vài phút mà thôi.]

Ta chấn động, “Người có thể khống chế thời gian?”

[chỉ là thời gian trong thiết bị thu thập.]

Vậy cũng rất lợi hại, xem như thần rồi đi. Bất quá nghĩ lại cộc cộc kiện kiện nó đã làm, có thứ nào là dễ dàng làm được đâu, cho nên ta cũng không ngạc nhiên nữa.

“Nghĩa là người sử dụng có được thời gian vô hạn.”

[tuy nói như thế, nhưng tuổi thọ người sử dụng là có hạn. Ở trong này điều tiết qua một năm, sinh mạng của người sử dụng cũng thật sự là qua một năm. Cũng không có bao nhiêu người nguyện ý đem sinh mạng cô đơn hao phí tại đây, sinh vật trí tuệ luôn cần đồng bạn.]

Thật là như thế. Cho nên lúc trước ta thấy được nhân loại mới có thể kích động như vậy. Biết rõ bọn họ đều không phải người lương thiện, cũng muốn tiếp tục cùng bọn họ. Mỗi ngày đứng xa xa nhìn bọn họ, học tập ngôn ngữ của họ. Nếu trong không gian này không có nhân loại, ta chỉ sợ đã nổi điên.

“Nhất định phải luyện tập sao?”, xác thực theo như lời nó, một năm một mình huấn luyện, thật sự rất khó nhằn nài, “Ta có thể huấn luyện trong thực tiễn không?”

[nếu không huấn luyện thành công, người ở trong rừng rậm rất nguy hiểm. Gặp nhân loại kia, trừ phi giết hết bọn họ, bằng không cho dù là người làm lộ tồn tại của ta, hay là bại lộ vũ khí nóng, đều có thể là trí mạng.]

Đối với lời khuyên thiện ý ta có thể nhận, ta cũng chưa làm tốt chuẩn bị sát hại sinh vật trí tuệ, “Được rồi, như vậy thì ngày mai bắt đầu huấn luyện.”

Lại kết thúc một ngày huấn luyện, buổi tối ta theo thói quen xem một bộ phim, phăng phắt như ta còn ở trên địa cầu. Sau đó bởi vì ban ngày huấn luyện thể lực hao hết, mà nặng nề ngủ.

Tâm tình tuy rằng bình tĩnh, nhưng đã lâu ta không có thoải mái cười, một người trong phòng lớn trống rỗng, chỉ cười cũng có tiếng vang, làm sao còn cười được. Cho nên bình thường ta đều chọn phim hài xem, tận lực khiến mình cao hứng.

[nếu người cần làm bạn, ta có thể lấy thân hình nhân loại làm bạn bên cạnh người. Bất quá cũng không có ý nghĩa, ta không phải nhân loại, không cần ăn và ngủ, không có sinh lão bệnh tử, cũng không có tình cảm của nhân loại.]

Không có tình cảm sao? Theo ý ta, nó có thích và ghét, có thích và ghét chính là có tình cảm. Lại nói cho dù là không có tình cảm, có người ở bên cạnh, có nhiệt độ cơ thể của nhân loại cũng tốt.

“Cũng được”, ta có chút vui sướng, có thể đối thoại trực tiếp, thanh âm của nó không trực tiếp truyền vào đầu ta, cảm giác tốt hơn chút.

[người đối với thân hình của ta có cái yêu cầu gì không?]

“Để tiện chút, vẫn là sáng tạo thành cơ thể nam đi. Tuổi không cần quá lớn. Không có yêu cầu khác.”

[Được]

Nháy mắt sau đó, một đứa trẻ mũm mĩm mặc yếm đỏ, tóc búi hai bên, giống đứa trẻ trong tranh tết xuất hiện tại trước mặt của ta.

Miệng của ta biến thành hình chữ “O”, xoa xoa thái dương, được rồi, là ta nói nó tuổi không cần quá lớn.

“Sao trang điểm như thế này?”

[tham khảo sách trên địa cầu a. Người không thích ta có thể đổi], đứa trẻ khả ái trên mặt lại không có biểu tình, giọng nói giống thường hay nói với ta.

“Khỏi, ta không có ý kiến, người có tên không?”, đừng để ta gọi là nó thiết bị thu thập hoặc là sổ tay đi.

[không có. Người tùy tiện kêu.]

“Bảo bảo?”, sau khi thấy nó, mấy chữ bảo bảo, bé mũm mĩm, bé tranh tết linh tinh trước sau xuất hiện trong đầu của ta.

[có thể. Hiện tại muốn ta làm cái gì?], nó nghiêm túc hỏi ta.

Ta buồn cười, nguyên bản không có gì chờ mong, hiện tại nhìn bộ dáng nó ngược lại là rất vui vẻ, cúi người ôm lấy nó, “Cùng ta ngủ đi”, dù sao nó sẽ không đói khát, không cần ăn cơm, lại mềm mềm ẩm ẩm, thích hợp ôm ngủ a.

“Có thể kể cho ta nghe một chút về mấy đối tượng người từng điều tra không?”, coi như nghe chuyện trước khi ngủ.

[có thể, mời người đặt vấn đề.]

“Có thể giới ma pháp thế giới không?”

[có, nhưng bất đồng với đối tượng hiện tại. Người hần là chú ý tới, pháp sư người gặp được, hoặc gọi là ma pháp sư, ma pháp hần sở hữu đều có liên quan tới nước, cho dù là băng tuyết, hay là thủy thuận. Ta đoán đây là một loại phương thức lợi dụng chỉ một nguyên tố nào đó.

Khác với ma pháp của thế giới ta từng điều tra qua, người ở nói đó đều là ma pháp sư, phương tiện giao thông là cưỡi chổi, sinh hoạt hằng ngày sinh hoạt chỉ cần phát phát đưa phép trong tay. (giống Harry Potter nhẩy) Chỗ đó ma pháp là một loại cách sống, ma pháp có tính công kích chỉ có một loại, nguyên rửa, nhưng phải trả giá rất lớn.]

“Đúng là rất bất đồng”, ta gật gù đầu, “Có cái loại cương thiết thế giới không?”

[người nói là thế giới phát triển rất mạnh, có, còn có chiến hạm vũ trụ, cơ giáp cá nhân.....]

“Ngay cả phim hoạt hình của địa cầu người cũng xem qua? Lợi hại.”

[đương nhiên, đó là một bộ phận văn hóa của các người.]

“Vậy người có đi qua thế giới giống phim hoạt hình không?”

[không có.]

“Có thể giới võ hiệp không?”

[có.]

“Còn tu chân?”

[có.]

“Bọn họ có lợi hại không? Thành tiên?”

[không lợi hại như vậy, thọ mệnh rất dài, nhưng dường như không ai có thể sống qua Thiên Kiếp. Tu chân giả lợi hại thọ hơn người thường 6 lần, cũng sẽ có một ít pháp thuật như phi thiên, độn thổ. Nhưng là không hơn. Thuốc ta cung cấp cho người có một bộ phận là ứng dụng thành quả bọn họ.]

“Ta đây có thể tu chân không?”

[người xác định sao? Căn cứ phân tích của ta đối với mấy cổ thi thể kia, tuổi thọ người nơi này và địa cầu không sai biệt lắm, kẻ mạnh thọ hơn một ít, nhưng cũng chỉ là gấp hai lần. Còn tu chân dưới chỉ đạo của ta, hần là có thể vượt qua sáu trăm tuổi. Nếu người nguyện ý, ta cũng không phản đối. Sáu trăm năm có thể điều tra rất nhiều tin tức, ta cũng đỡ phải tìm người sử dụng thiết bị thu thập kế tiếp.]

“..... Ta đây vẫn nên cân nhắc lại.”

[cũng tốt. Trên cơ bản, nguyên tắc của ta là giúp cho người sử dụng học được năng lực địa phương, như vậy mới không làm người chú ý. Xem tính cách người cẩn thận, ta nghĩ cho dù người tu chân, cũng sẽ không đem năng lực này ra khoe khoang.]

Nó còn biết từ khoe khoang này, lợi hại, “Nếu vậy, vất vả tu luyện, chỉ vì có thể sống lâu, còn phải che lấp không thể dùng, thì ta còn phí sức luyện làm gì? Dù sao bất quá là có chút tò mò”

[quyết định của người, ta không có ý kiến.]

“Người tùy tiện nói một chút đi, còn có thể giới gì khác?”

[thế giới yêu ma, chỗ đó không có nhân loại, khắp nơi chỉ có yêu ma.....]

Ta ở trong thanh đều đều thần nhiên này ngủ thiếp đi.

Có nó làm bạn, ngày qua rất nhanh. Tuy rằng với nó không có ý nghĩa gì, mỗi ngày sau khi giám sát ta huấn luyện xong, vẫn cùng ta ăn cơm, xem phim, chơi, nói chuyện phiếm, ngủ.

Ta không thêm tính toán thời gian trôi qua, bởi vì thời gian ở trong này không có ý nghĩa. Rốt cục đạt tới yêu cầu của Bảo Bảo, cứu tên liên xạ, ta thừa nhận ta chưa từng nghĩ qua chính mình có thể luyện đến mức này.

Ta rời khỏi sổ tay đi ra ngoài, nhìn một cái, những người đó vẫn ở chỗ này, ta trải qua thời gian lâu như vậy, bọn họ vẫn ở nơi này lại trước khi ta tiến vào sổ tay, cảm giác rất kỳ quái.

End 5

6. Chương 6

[người nên tự đặt cho mình một cái tên phương Tây, miễn cho lúc người cùng hòa người khác trao đổi, ngay tại hiện trường luống cuống nghĩ tên], Bảo Bảo nghiêm trang nhắc nhở ta.

“Có đạo lý. Tom? Hoặc là jerry?”

[mèo và chuột?]

Ta quên, nó rất quen thuộc phim hoạt hình trên địa cầu.

“Carl?”

[có thể], nó gật đầu tỏ vẻ tán đồng, [họ gì?]

Ta sao biết rõ ràng họ của người phương Tây, tên thì còn biết được vài cái, “Bond?”

[007?]

Ặc, nó cũng biết thật nhiều phim trên địa cầu. Ta gật gật đầu.

[Carl. Bond, không tệ], nó tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế ta có tên mới.

Rốt cục là đến giai đoạn một đám đông sĩ khiêu chiến Đại Ma Vương, hay là nói một đám đạo phỉ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của? Chỉ là góc độ bất đồng mà thôi.

Xem bộ dáng bọn hắc phía trước như lâm đại địch, rõ ràng lấy được tin tình báo xác thực, Đại Sư gì đó lúc này cũng không ở đây, bọn họ vẫn là bộ dáng thật cẩn thận. Ta cũng bởi vậy không dám tới gần, chỉ lấy kính viễn vọng nhìn từ rất xa.

Nhìn bọn họ cả người lẫn ngựa bị một thiếu niên dễ dàng tiêu diệt toàn bộ, thậm chí song phương chưa có đối thoại, thiếu niên kia liền động thủ. Sổ tay phù hộ ta, may mắn ta cách bọn họ rất xa.

Sau đó thiếu niên kia từ rất xa đối với ta quát: “Xuất hiện đi.”

Ta không rõ hắc thật phát hiện ra ta, hay là chỉ muốn lừa ta, dù sao ta với tiềm hành chi thuật của bản thân vẫn rất tin tưởng. Nhưng hắc tựa hồ thẳng tắp nhìn vào mắt ta, có lẽ hắc thật sự có phương pháp cao minh phát hiện ra ta.

Kỳ thật ta có thể trốn vào sổ tay, chỉ là không khỏi bại lộ bí mật. Vẫn là cùng hắc nói chuyện với nhau trước đi, thật sự không được thì trốn.

Vì thế ta cười khổ đứng dậy, thiếu niên này thực đáng sợ, một câu chưa nói liền giết những người đó, khiến ta thật sự trong lòng không dễ chịu.

“Người và bọn họ không phải một nhóm?”

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng ngữ khí biểu đạt ra ý khẳng định.

Ta gật gật đầu. Chỉ cần hắc nguyện ý cùng ta nói chuyện, có lẽ vốn không có ý đuổi tận giết tuyệt.

“Vậy người tới làm gì?”

“Ta lạc đường trong rừng rậm, định cùng bọn họ đi ra ngoài.”

Hắc như có chút dăm chiêu đánh giá ta, “Người tuy rằng không nói thật hoàn toàn, nhưng vài điểm hắc là thật sự. Vậy sao người không đi cùng bọn họ, lại vụng trộm theo dõi bọn họ?”

Ta sờ sờ đầu, lúng túng nói: “Bọn họ giống như không phải người tốt, vẫn nói muốn gì đó, cho nên ta không dám gia nhập bọn họ, đành phải vụng trộm đi theo.”

Hắn gật gật đầu, lại nhìn ta nói: “Ta không chán ghét người. Bất quá sự phụ của ta muốn ta giết hết những người tiếp cận nơi này. Người nói ta nên làm sao bây giờ?”

Ta ở trong lòng phát điên, thầm nghĩ nói vậy người đừng giết ta. Nhưng cũng không dám lộ ra trên mặt, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vậy người nghĩ biện pháp giúp ta đi?”

Hắn nghĩ nghĩ, “Sự phụ của ta không ở đây, ta không nói cho hắn là người có tới nơi này là được. Bất quá người phải ở lại chỗ này nói chuyện với ta, cho đến khi sự phụ của ta trở về.”

“Nếu hắn trở về phát hiện ta thì sao?”

“Sẽ không. Trước khi hắn trở về sẽ nói cho ta biết. Hơn nữa trận ma pháp giám thị lão sư bố trí chung quanh đây là do ta quản. Hắn không phát hiện ra người được.”

Trận ma pháp giám thị? Ta rốt cuộc hiểu được làm sao hắn phát hiện ta. Ta cân nhắc, ở chỗ này cũng không có gì không được, có nguy hiểm thì trốn vào sổ tay, sau đó tìm cơ hội chạy. Thật sự không được ta cũng có thể dùng súng bắn chết bọn họ, đương nhiên tốt nhất không cần đến trường hợp đó. Nếu bảo ta giết người, ta vẫn sẽ run tay.

Vì thế ta gật đầu đồng ý.

Hắn ngoác ta đi qua, mang ta đi vào cái sân lót đá trắng. Bên trong phơi rất nhiều thực vật, đại bộ phận đều là ta chưa từng thấy qua trong rừng rậm, khiến ta nhìn không được có chút ngứa tay. Đây là thói quen sao? Nhìn thấy gì cũng muốn thu thập vào sổ tay? Ta thật sự là làm hết phận sự người sử dụng a.

“Người không có ma pháp, cũng không có dấu khí?”, hắn lên tiếng hỏi ta.

Ta gật gật đầu, “Làm sao người biết?”

“Đoán. Có dấu khí hay không rất dễ dàng nhìn ra. Về phần ma pháp, ma pháp sư bình thường thân thể gây yếu, thân thể người cường kiện, không giống ma pháp sư.”

“Ta dùng cung tiễn, tên pháp thì không có trở ngại.”

“Thật không? Vậy người đi săn thú đi, ta đã lâu chưa ăn thịt.”

Đứa nhóc đáng thương.....

“Ma pháp của người rất lợi hại, vì sao không đi săn thú?”

“Ma pháp của ta là ám độc song hệ, hoặc là có độc, hoặc là liên đem con mồi ăn mòn cả xương cốt đều không còn, không có cách nào khác săn thú”, ngữ khí hắn đều đều.

Ám độc song hệ?

Nghe cũng rất lợi hại.

Hắn thấy ta không rõ, giải thích: “Người chưa từng nghe qua các hệ ma pháp?”

Ta lắc đầu.

“Ma pháp chia làm quang hệ, thủy hệ, phong hệ, thổ hệ, hỏa hệ, còn có ám hệ. Bình thường ma pháp sư đều là một loại trong năm hệ đầu, còn ám hệ cực ít, bởi vì rất ít nhân loại có thể chất phù hợp loại ma pháp nguyên tố này. Sự phụ của ta chính là Đại sư ma pháp ám hệ duy nhất, hắn lại phát minh ra độc hệ ma pháp, đem độc hỗn hợp trong ám hệ ma pháp. Cho nên xưng là ám độc song hệ. Ta cũng là thể chất ám hệ, là đệ tử duy nhất của hắn.”

Ta gật đầu tỏ vẻ hiểu được, “Rất lợi hại”, lại nhìn xem sắc trời, “Ta đi săn thú đây.”

Hắn gật đầu, vào một gian phòng, tựa hồ cũng không lo lắng ta sẽ chạy trốn. Ta cũng không định chạy trốn, thiếu niên này trí tuệ lại đơn giản, có chút lắm nhảm, lại thích lên mặt dạy đời. Nói chuyện ngắn ngủi đã cho ta ta vô số tin tức, giống như một người tốt để dẫn dắt ta tiến vào thế giới này.

Bắt hai con thỏ. Thật ra ta cũng chưa từng tự nấu cơm, đều là trực tiếp vào sổ tay ăn. Chỉ là lúc này cũng không thể lấy mấy thứ đó ra ăn. Tìm đến phòng bếp, bỏ thêm chút nguyên liệu qua sổ tay phân tích là có thể ăn nấu chung. Bởi vì nguyên liệu nấu ăn đều mới mẻ nên cũng không khó ăn.

Ta thuận tiện góp nhặt các loại gia vị chưa từng thấy qua trên địa cầu.

Hắn ăn cái gì không quá chú ý bề ngoài, thoát nhìn ăn ngon miệng, cũng khen ngợi ta một câu, ta thật cao hứng. Có người khác ngoài Bảo Bảo cùng ta ăn cơm, khiến ta cũng ăn rất ngon.

Sau khi ăn cơm chiều, hắn pha một loại thức uống giống như cà phê. Hắn lúc này mới nhớ tới hỏi ta, “Ta gọi là Klein, tên của ngươi là gì?”

“Carl”, mấy ngày này Bảo Bảo đều gọi ta như, ta cũng đã quen với tên này.

“Carl, ngươi làm đồ ăn ăn rất ngon.”

Ta mỉm cười không đáp.

“Ta muốn đi mình tưởng

7. Chương 7

“Nếu thu thập hết sách trên thế giới này, vậy tin tức về thế giới này cũng không thiếu nhiều lắm đúng không”, học xong chữ viết nơi này, ta liền cùng Bảo Bảo nói chuyện phiếm. Nghĩ đến tri thức trong sách không chỗ nào không có, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đó là một thế giới văn minh.

[bảy tám phần mười đi.]

“Vậy còn có hai ba phần mười là cái gì?”

[sách sẽ không viết các thường thức. Nói cách khác, nghề huấn luyện viên bóng đá vừa nói ra người liền hiểu được đi, người ở thế giới khác tới địa cầu nhìn giải thích danh từ cũng có thể hiểu được là tứ gì. Nhưng là người làm cư dân bản địa biết huấn luyện viên bóng đá ở Anh có quyền lợi rất lớn, thậm chí có chút áp đảo ông chủ đội bóng. Nhưng huấn luyện viên Trung Quốc bình thường lại chỉ có tác dụng chỉ đạo kỹ thuật. Những điều này trên sách sẽ không viết.]

Ta tò mò, “Trên địa cầu có TV và hệ thống mạng rất tiện lợi cho người thu thập tin tức đi.”

[đúng vậy, kỹ thuật hacker của ta là hạng nhất của. Cho nên thế giới khoa học kỹ thuật thu thập tin tức tiện lợi hơn loại thế giới ma pháp này nhiều. Sách nơi này dùng chất liệu là da động vật, phương thức ghi lại là viết tay. Còn chưa phát minh ra giấy và kỹ thuật in ấn. Cho nên người phải chuẩn bị tâm lý, chỉ sợ sách nơi này rất là quý, hơn nữa có khả năng sẽ không lưu thông trong giới người thường. Những thứ ghi lại cũng có hạn. Bất quá nói theo phương diện khác, hệ thống tri thức nơi này còn rất đơn giản, người cần thu thập chỉ sợ cũng không nhiều.]

“Người có nhiều kinh nghiệm như vậy, nói xem, sau khi chúng ta rời khỏi rừng rậm, làm sao thu thập?”

[tìm một quyển pháp điển trước.]

“Pháp điển? Vì cái gì?”

[pháp luật là rất trọng yếu. Pháp luật là quy tắc quan trọng của thế giới, người muốn đặt chân trong này, trước hết phải hiểu quy tắc nơi này. Người còn chưa tiến vào xã hội nhân loại nơi này, phương thức làm việc của người vẫn là tuân theo pháp luật và quy phạm đạo đức của quốc gia người ở địa cầu. Nhưng người nghĩ lại, trên địa cầu lớn nhỏ nhiều quốc gia như vậy, pháp luật đều không hề giống nhau. Ví dụ như một người nước người thời Tần bị đưa đến một thế giới có văn minh dân chủ cao, pháp luật quy định vút rác giữa đường sẽ bị tổng giam, dưới tình huống hoàn toàn không biết gì hắn tránh được sao?]

Ta run run, “Ví dụ này thật đáng sợ. Không biết pháp luật trên thế giới này thế nào.”

[người không nên chờ mong quyền dân chủ cao. Đã có quý tộc tồn tại, khẳng định pháp luật có khuynh hướng bảo vệ quý tộc cực cao. Nói như vậy thân phận bình dân cũng rất bất lợi, tốt nhất người nên lấy

được thân phận quý tộc, thuận tiện cho thu thập tin tức sau này. Hiện tại xem ra ma pháp sư và đầu khí Đại Sư địa vị rất cao, người có thể suy xét thử xem.]

“Thế chất của ta thích hợp không?”

[thế chất có thể sửa đổi. Lần này góp nhặt rất nhiều sách về ma pháp, ta đã làm thí nghiệm, cho dù người muốn thế chất gì cũng đều có thể.]

“Giải thích thêm một ít tình huống đi. Ta chỉ cần đạt tiêu chuẩn trung bình là được, quá lợi hại sẽ bị chú ý, không tiện làm việc. Quá kém lại không đủ, một ít tin tức khó có thể thu tập.”

[Được. Chúng ta rời khỏi nơi này, sau khi tiến vào xã hội nhân loại, người tìm tạm một nơi ở. Chờ sau khi người không có sơ hở, chúng ta liền đi thành thị phồn hoa nhất, chỗ đó thuận tiện thu thập tin tức nhất. Nếu có khả năng, tốt nhất dùng chân của người đi hết chân trời góc biển của thế giới này.]

“.....”

Sau 12g, ta nằm trên mặt cỏ có bóng râm nghỉ ngơi, ánh mặt trời loang lổ chiếu vào mặt của ta, gió hiu hiu cũng thật thoải mái. Bởi vì thảo được Klein gieo trồng nơi này đều có độc, cho nên chung quanh một con kiến, chuột, rắn gì cũng đều không có. Mấy ngày nay ta cùng Klein đã quen thuộc lẫn nhau, hẳn không phải thiếu niên vô tri cái gì cũng đều không hiểu, lại đặc biệt thích nói chuyện. Ta đoán có thể là do bình thường không có người cùng hẳn nói chuyện, cho nên hẳn gặp người liền nói không ngừng. Nhưng ta không hiểu được vì sao hẳn lại như vậy đối với người xa lạ như ta.

Đang phát ngốc ra, Klein đã tới nằm bên cạnh ta, “Carl, tại sao ngươi nằm ở đây? Rất thoải mái sao?”

“Ừ. Ánh nắng thật ấm áp, gió cũng thoải mái”, ta miễn cưỡng đáp.

“Không rõ. Ánh nắng và gió nơi nào cũng có.”

“Nếu ngươi bận rộn làm việc một ngày, thân thể mỗi mệt, đầu óc cũng mệt chết đi. Lúc này nằm ở nơi này, liền có thể lập tức trầm tĩnh lại, thân thể cũng sẽ thoải mái.”

“Ta không cảm thấy mệt.”

Ta nở nụ cười, mỗi ngày ta vào rừng thu thập động thực vật, săn thú, trở về nấu cơm cho tên nhóc này. Bảo Bảo cảm thấy hứng thú với ma trận do thầy trò bọn họ thiết lập, còn có ứng dụng ma tinh gì đó có. Mấy ngày nay cơ bản đều đem thời gian hao tổn tại phương diện này.

Khi rảnh rồi còn bị tên nhóc này lôi kéo nói chuyện hồi lâu, tuy rằng thường xuyên chỉ là ta mỉm cười lắng nghe.

Thấy ta không nói chuyện, hẳn lại hỏi: “Ta hỏi ngươi chuyện bên ngoài, sao ngươi cái gì cũng không biết? Ta chỉ cùng lão sư đi ra ngoài vài lần, còn biết được nhiều hơn ngươi.”

“Ta mới từ trong nhà ra ngoài du hành, liền lạc đường trong rừng này. Còn chưa có đi qua bất cứ địa phương nào khác đâu.”

“Thì ra là vậy. Vì sao ngươi muốn ra ngoài du hành?”

“Vì tăng trưởng kiến thức.”

“Ngươi luôn luôn xem sách ma pháp, muốn học ma pháp sao? “

“Ừ, ta chưa làm qua thí nghiệm ma pháp, nếu có thể học đương nhiên tốt nhất.”

“Lão sư có một quả cầu thủy tinh dùng để thí nghiệm, ngươi muốn thử không?”

“Không gấp. Ngươi nói một chút điểm mạnh yếu của sáu hệ ma pháp cho ta nghe được không?”

“Không quan trọng mạnh yếu. Chỉ nói bốn nguyên tố ma pháp hệ, trong không gian thổ hệ nguyên tố có nhiều thủy hệ, thủy hệ nhiều phong hệ, phong hệ lại nhiều hỏa hệ. Nhưng tự thân ma pháp sư khi mình tưởng có thể thu thập bao nhiêu nguyên tố ma pháp lại có liên quan đến tư chất. Bốn hệ ma pháp này mỗi hệ mỗi vẻ. Hai hệ quang âm lại bất đồng, đặc thù của quang hệ là tinh lọc thuần túy, đặc thù âm hệ là bao gồm thôn phệ. Cũng có thể nói, quang hệ và âm hệ phân biệt là lực lượng sinh mệnh và tử vong. Lấy lực sát

thương của ma pháp mà nói, tự nhiên là ám hệ mạnh nhất, ám hệ có thể bao gồm bốn nguyên tố ma pháp hệ biệt, hình thành ma pháp hỗn hợp. Nhưng quang hệ lại là thuần túy, không thể hỗn hợp các nguyên tố ma pháp khác, chủ yếu là dùng cho trị liệu hoặc là phụ trợ sinh trưởng.”

“Ma pháp sư học tập ở đâu? Đều giống người như học cùng lão sư sao?”

“Có vài người là học trong tháp pháp sư, giống ta học tập cùng lão sư. Nhưng đại bộ phận là học trong trường học ma pháp, sau khi thành niên mỗi người đều có thể đi thí nghiệm có thiên phú ma pháp hay không, nếu có thì có thể tiến vào trường học ma pháp học tập.”

“Tại sao sau khi trưởng thành mới làm thí nghiệm?”

“Thứ nhất là vì trước khi trưởng thành có khả năng xuất hiện thiên phú ma pháp bất kì lúc nào,, nhưng người sau khi thành niên mà không có thiên phú ma pháp thì cơ bản xác định không có thiên phú ma pháp. Thứ hai khi còn nhỏ mà bắt đầu tu hành ma pháp dễ dàng xuất hiện vấn đề, không có chuyên gia chỉ đạo rất dễ tàn tật hoặc là mất mạng. Mà lão sư ở trường học ma pháp hữu hạn, không có khả năng tiến hành chỉ đạo riêng đối với từng đứa trẻ.”

[phải thí nghiệm sao? Khởi điểm này có lý, Klein sẽ giúp người hiểu thêm các loại thường thức, nếu cần, ta sẽ cho người thuốc thay đổi thể chất, người có thể tùy ý lựa chọn một loại ma pháp hệ.]

“Không cần. Ta còn chưa quyết định phải học tập ma pháp hay không. Hơn nữa hần là ám hệ, hệ này hi hữu như vậy,ta khẳng định sẽ không lựa chọn.”

[cũng đúng.]

“Vì sao ma pháp thoát nhìn thân thể nhìn nhu nhược?”, ta lại hỏi Klein.

“Câu thông nguyên tố ma pháp là thiên phú của ma pháp sư,nhưng các nguyên tố ma pháp đó cũng sẽ đánh vỡ cân bằng thân thể.”

“Như vậy tuổi thọ của ma pháp sư.....”

“Hơn một ngàn năm nghiên cứu đã giúp ma pháp sư vừa lợi dụng ma pháp vừa tận lực không thương tổn thân thể của chính mình. Nhưng vẫn không có khả năng có được thân thể cường kiện giống võ giả. Nói tóm lại tuổi thọ của ma pháp sư vẫn cao hơn người bình thường rất nhiều.Nhưng này chỉ đúng với ngũ hệ kia. Ma pháp sư ám hệ quá ít, nghiên cứu không đủ đầy đủ, mà nguyên tố ma pháp ám hệ ăn mòn thân thể rất mạnh. Cho nên tuổi thọ của ma pháp sư ám hệ thường không lâu, thậm chí còn ít ngắn hơn so với người bình thường.”

“Sư phụ của người không phải là Đại Sư sao? Hần cũng không có biện pháp?”

Hần lắc đầu,”Khôn phải dễ dàng như vậy. Hơn nữa sư phụ của ta si mê dụng độc, việc này đối với thân thể tổn hại càng lớn.”

Ta im lặng không nói gì, theo đuổi sức mạnh mà buông tay trường thọ, cân nhắc trong đó chỉ có đường sự mới có tư cách bình phán.

“Như vậy người muốn thí nghiệm một lần không?”

“Không được, ta còn muốn biết thêm một ít thường thức bên ngoài, chuẩn bị tiếp tục du hành.”

“Nga”, hần giống như có chút thất vọng.

“Vì sao muốn dạy ta học ma pháp?”

“Ta rất ít khi rời khỏi nơi này,nếu người cũng là ma pháp sư, ta nghĩ tương lai chúng ta hần là còn có cơ hội gặp mặt. Dù sao cũng là người trong cùng lĩnh vực.”

“Có phương thức gì để giữ thông tin liên lạc không?”

“Ngô, có một loại ma pháp Thủy Tinh, là chế phẩm bằng luyện kim, hai người dùng hai khối tương ứng là có thể thông tin. Nhưng là ta nơi này chỉ có một khối để liên lạc với lão sư.”

Ta cũng có chút khó xử. Ngay cả ta cũng không biết bản thân sẽ đi nơi nào, nhưng nếu mất liên hệ thì thật có chút luyến tiếc. Bảo Bảo có thể lấy công cụ liên lạc ra, nhưng như vậy với ta mà nói không an toàn.

“Cho ta xem khối ma pháp Thủy Tinh, ta nghiên cứu một chút. Dùng mấy tháng này, thử xem có thể làm ra một cặp hay không.”

Hắn mở to hai mắt nhìn ta, lắc đầu, “Không có khả năng. Cái đó rất khó. Nghe nói chỉ có luyện kim sư trên trung cấp mới làm ra được. Người biết thuật luyện kim sao?”

“Không hiểu, bất quá ta nghĩ thử xem xem”, dù sao cũng muốn thu thập tin tức, một khối Thủy Tinh liên lạc tự nhiên có giá trị nghiên cứu.

“Trư ớc khi sư phụ của người trở về, ta lại không có gì làm, dù sao cũng nhàn rỗi. Bất quá thư phòng kia đều liên quan đến ám hệ ma pháp, người có sách liên quan đến thuật luyện kim không? Có tài liệu chế tạo Thủy Tinh liên lạc không?”

“Người thật muốn thử?”

Ta gật gật đầu, việc nghiên cứu tự nhiên là giao cho Bảo Bảo, ta nghĩ nó có thể phân tích được rất nhanh.

“Người điên rồi. Cả ma pháp và luyện kim thuật cũng chưa học qua, đã muốn làm ma pháp Thủy Tinh.”

“Ta rất thông minh, đừng xem thường ta nha”, ta cười ha hả.”

“Không tệ, người thật sự có ý tứ, so với người bên ngoài thú vị hơn nhiều. Tài liệu ma pháp ta có rất nhiều, bình thường cũng nghiên cứu một ít ma pháp trận. Bất quá luyện kim thuật sao.....”, hắn có chút do dự.

Ta lẳng lặng chờ hắn mở miệng.

“Thư phòng ta dẫn người đi xem đều là sách lão sư muốn ta xem. Lão sư có một gian thư phòng riêng, sách bên trong ta cũng không có xem qua.....”

“Không tiện thì thôi vậy”, ta cũng không muốn tùy tiện làm hắn gặp phiền toái vì ta.

“Ta dẫn người đi xem, bất quá phải cẩn thận, không thể để sư phụ của ta phát hiện”, hắn quyết định.

Trong thư phòng riêng của lão sư hắn bố trí rất nhiều ma pháp cấm chế, bất quá đều bị hắn nhất nhất hóa giải. Bảo Bảo rất vừa lòng, nhờ vậy nó thu thập được rất nhiều tin tức về ma pháp trận và ma pháp cấm chế.

Sách bên trong rất nhiều, hơn nữa còn về các hệ ma pháp khác, còn có thuật luyện kim, đều bao quát. Lão sư của Klein cất chứa thật nhiều. Trong quá trình ta tìm sách luyện kim, đương nhiên cũng thuận tiện đem này đó sao chép luôn.

Thuật luyện kim chỉ có mấy bản bút kí viết tay kinh nghiệm, chúng ta đem mấy bản bút ký này ra ngoài, Klein phục hồi cấm chế lại như cũ.

Mỗi ngày hắn đều phải tốn nhiều thời gian vào minh tưởng, luyện tập ma pháp. Còn muốn làm quyền trục ma pháp, cùng với nghiên cứu một ít ma pháp. Cho nên hắn tìm cho ta một đồng tài liệu, cho một mình ta chậm rãi nghiên cứu.

Ta đem việc nghiên cứu ném cho Bảo Bảo, bản thân bắt đầu đọc các loại sách do Bảo Bảo lên kế hoạch ta cần đọc. Giúp ta học được ngày trang thành một người bản địa.

Theo Bảo Bảo nghiên cứu thì Thủy Tinh liên lạc làm cũng không khó, nhưng chúng ta vẫn kéo dài đến khi sắp rời đi mới làm tốt, còn cố ý lưu lại chút sản phẩm thất bại.

Hơn nữa Thủy Tinh liên lạc cũng hơi thô sơ. Cũng chỉ có thể dùng chữ viết truyền tin, mà không thể hiện ra bộ dạng song phương và tức khắc đối thoại.

Tương đương với máy nhắn tin không bằng điện thoại video.

Trong đó có chút ma pháp ta làm không được, bởi vì ta không có ma lực, là Klein hỗ trợ làm.

“Carl, người thật sự là thiên tài.”

“Kỳ thật làm cũng không tốt. Thủy Tinh liên lạc của người có thể sử dụng hơn một ngàn lần,ta làm thì dùng tới một trăm lần là phải đổi ma tinh bên trong”, do Bảo Bảo đem tài liệu cung ứng năng lượng đổi thành ma tinh thường dùng trong ma pháp trận, đương nhiên là vì nó muốn nuốt riêng tài liệu Thủy Tinh cao cấp Klein cho chúng ta.

Bởi vì nghe nói tài liệu đó rất quý hiếm nên đều bị Bảo Bảo góp nhặt. Ma tinh ngược lại là có rất nhiều, động vật lớn nhỏ trong rừng đều có ma tinh, ta sẵn thú góp nhặt được không ít.

“Đã rất tuyệt rồi, Carl, tương lai người muốn làm luyện kim Đại Sư sao?”

“Không muốn. Ta theo đuổi tri thức không đặt ra giới hạn, chỉ cần ta cảm thấy hứng thú, đều sẽ nghiên cứu.”

“Người nhất định có thể trở thành một học giả rất lợi hại.”

“Vậy ta sẽ cố gắng. Được rồi,ta nên cáo từ, ở trong mấy tháng,ta cảm giác thật khoái trá. Về sau bảo trì liên hệ đi, hy vọng còn có thể thường xuyên gặp mặt.”

“Được rồi”, Carl có chút tiếc nuối nói.

“Đúng rồi, ta làm ma pháp liên lạc tốt nhất đừng cho người khác nhìn thấy,bị thấy cũng đừng nói là ta làm.”

“Vì sao?”

“Ta không muốn bị người chú ý,cũng không muốn vì một Thủy Tinh ma pháp mà bị quấy rầy. Phí tổn không cao, so với loại bán trong xã hội cái loại này tiện nghi nhiều lắm, nếu người khác tới cầu ta làm, người nói ta có làm hay không? Như vậy ta sẽ mệt chết, lại ảnh hưởng du hành của ta.”

“Có đạo lý, ta sẽ nhớ kỹ.”

Sau đó phất phất tay, chúng ta liền cáo biệt. Dọc theo phương hướng hắc chỉ điểm,ta bước trên lộ trình.

End 7

8. Chương 8

Tới trước thị trấn nhỏ Klein đã nói, nơi này là giao điểm của rừng rậm và thành thị, rất nhiều lính đánh thuê và mạo hiểm giả ở lại nơi này nghỉ ngơi bổ sung thực phẩm, cho nên nhân số nơi này lưu động phi thường lớn. Người xa lạ đến đây căn bản không có người để ý,là điểm rất tốt để tiến nhập. Liền bắt đầu từ nơi này đi.

Yêu cầu Bảo Bảo giúp ta đổi tướng mạo, bán ma tinh lúc sẵn thú lấy được. Lúc dạo phố phát hiện một hiệu thợ rèn đang tuyển nhận học trò, liền thuận tiện báo danh tham gia.

Tin tức Bảo Bảo muốn thu thập rất tạp nham, cả kỹ thuật và trình độ nó đều muốn biết. Có cái gì thu thập được nhanh hơn mình tham dự đâu?

Thợ rèn tìm học trò trên cơ bản là vì muốn có lao động miễn phí, cho nên ta rất nhanh được chọn, liền hiệu thợ rèn làm.

Theo lô hỏa, lô ôn, tài liệu rèn, thiết quáng thạch, còn có kỹ xảo bắt đầu kiếp sống học trò của ta.

Này chỉ là hiệu rèn phổ thông,đánh chút khôi giáp và vũ khí phổ thông, cũng không có thợ rèn Đại Sư nào, cả ma pháp hiệu quả cơ bản cũng không dùng. Sau khi biết mấy thứ đó làm như thế nào,chỉ cần quen tay hay việc mà làm thôi.

Tuy rằng ta chưa đến được trình độ quen tay hay việc, thủy chung chỉ là đập đập gỗ gỗ, nhưng cái cần hiểu đã hiểu được .

Liền tìm lý do, lý khai trấn này, tiếp tục hành trình của ta.

[người đã lập xong kế hoạch về sau?]

“Ừ. Ta nghĩ thu thập tin tức chức nghiệp phổ thông của nơi này, ví dụ như đánh thiết, ủ rượu, chế y phục, gieo trồng, nuôi súc vật. Nếu thành ma pháp sư hoặc quý tộc, rồi biến thành các thân phận đó không tiện. Một loại chức nghiệp đổi một chỗ, vừa không làm người chú ý, lại có thể thu thập đặc sản địa phương.”

[kế hoạch rất hay. Còn về ma pháp người đã nghĩ kỹ rồi sao?]

“Đúng vậy, ta lựa chọn quang hệ ma pháp.”

[lý do?]

“Ma pháp sư và tôn giáo đều là điểm quan trọng chúng ta cần điều tra. Lựa chọn quang hệ thì hai phương diện này đều dễ dàng điều tra.

Ta muốn đầu tiên tiến nhập giáo đình bằng vị trí mục sư gì đó. Đợi điều tra kết thúc, đổi hình tượng, ta lại lấy thân phận ma pháp sư quang hệ tiến vào trường học ma pháp học tập. Hơn nữa quang hệ ma pháp chủ yếu dùng cho trị liệu, ta thích điều này”, giống như ví dụ em thêm máu trong trò chơi, ta lúc nào cũng không thích chiến đấu hăng hái tại tuyến đầu.

[người suy xét thật đầy đủ.]

“Về phần giai cấp quý tộc, ta còn chưa nghĩ ra điểm tiến nhập tốt, bất quá tương lai rồi sẽ có cơ hội. Đơn giản là thông qua bằng hữu thuộc giai cấp quý tộc, hoặc là trở thành ma pháp sư cung đình gì đó.”

[người rất thực dụng, kế hoạch cũng thật kỹ lưỡng.]

“Đúng vậy, ta chán ghét lãng phí, vô luận làm cái gì đều muốn nhìn được kết quả”, ta khẽ cười nói.

Klein và ta vẫn duy trì liên hệ thật thường xuyên, mà mỗi khi ta đến một chỗ, cũng sẽ cùng hắn nói một ít phong thổ nơi này. Ta rất nhanh liền dung nhập thế giới này, bởi vì lựa chọn điểm tiến nhập rất tốt, thế giới của mạo hiểm giả đơn giản lại nguy hiểm, đều là những hán tử hào phóng sang sảng. Bọn họ sẽ không để ý nhiều tới người xa lạ trong tửu quán.

Ủ rượu, chế y phục, gieo trồng, nuôi súc vật, thương nhân lưu động, lính đánh thuê, hộ vệ, thầy thuốc, dược sư, thi nhân du ngâm ta đều làm qua, thời gian cũng qua ba năm.

Ta và Klein chưa từng gặp lại, nhưng vẫn thường xuyên liên hệ, dùng rất nhiều khối ma pháp tinh.

Trừ bỏ Klein ta không có bằng hữu khác, ở từng địa phương đều không lâu, vì không làm người chú ý, cũng đổi bộ dáng nhiều lần. Cuộc sống lưu động cùng với bận rộn, ta cũng không cơ hội kết bạn với ai. Bất quá người ở nơi này, đều giản dị hơn so với người trên địa cầu, dù sao cũng là tại xã hội nông khẩn tầng thấp nhất.

Nếu tính luôn nô lệ, bình dân cũng không xem là tầng thấp nhất. Bất quá giai cấp nô lệ không có bảo đảm an toàn sinh mạng, ta không định tự thử nghiệm.

Lại đổi dung mạo và thân hình, ta đến thành Cương Đô, tham gia khảo hạch mục sư. Kỳ thật gia nhập giáo đình rất dễ dàng, chỉ cần tuyên bố mình có thành tựu ngưỡng, hơn nữa có thiên phú quang hệ ma pháp, hai điểm này là đủ rồi. Thành Cương Đô không lớn không nhỏ, cho nên nơi này có giáo đường và hồng y giáo chủ, lại không lớn đến mức khiến Giáo Hoàng và giáo đình chú ý nơi này.

Trải qua cuộc thi về giáo điển, có Bảo Bảo, mấy bản giáo điển thật dày kia, còn có trích lời Giáo Hoàng nhậm chức, với ta mà nói tất nhiên không thành vấn đề. Sau đó ta liền có tư cách đi theo một vị mục sư bạch y học tập ma pháp quang hệ.

Ma lực của ta là tiêu chuẩn trung cấp, tuy nói không có hy vọng làm được hồng y giáo chủ, nhưng tương lai chen vào vị trí tế ti hắc y tế ti vẫn là có khả năng. Bởi vậy mục sư dạy ta ma pháp tương đối khách khí với ta. Người vẫn dừng tại vị trí mục sư này, ma lực đều là tiêu chuẩn, hạ đẳng, cho nên luôn luôn tại giai tầng này, không có hy vọng lên chức. Bởi vì có ma pháp tồn tại, nơi này lên chức cơ bản không quan hệ đến tín ngưỡng.

Mục sư là bộ phận cần thiết của giáo đình truyền giáo, bởi vì mục sư là phục vụ cho giáo đồ bình dân, cũng là chức vụ vất vả nhất trong giáo đình. Mà tế ti và giáo chủ là chuyên môn phục vụ cho quý tộc. Loại phục

vụ này cũng coi như hai bên cùng có lợi, che chở cho nhau, cũng cùng nhau thu hoạch ích lợi từ bình dân. Cho nên Quang Minh Giáo Đình không quan minh như tên nó.

Chỉ có đa số mục sư xác thực là người rất tốt, giống như thầy thuốc thủy chung công tác tại tuyến đầu, vừa không cướp lấy ích lợi, lại giúp bình dân rất nhiều. Bọn họ đắp nặn hình tượng tốt đẹp cho giáo đình.

Ta thật chuyên tâm học tập quang hệ ma pháp. Tuy rằng từ trước không có hứng thú lớn với ma pháp, nhưng nếu đã học, ta liền sẽ thật chuyên tâm. Bởi vì ta ghét nhất lãng phí, cho dù là thời gian hay là tinh lực.

Bởi vì năng lực phân tích sửa chữa của Bảo Bảo rất mạnh, ta học ma pháp cũng là làm chơi ăn thật. Xét theo nguyên tắc tiết kiệm không lãng, từng cái ma pháp của ta đều nhất định luyện tập đến thuần thực. Ví dụ như khép lại một miệng vết thương, ta dùng ma pháp trị liệu có thể làm đến không lãng phí một chút ma lực, lại có năng lực chữa khỏi hoàn toàn nó, loại trình độ này khiến ta vừa lòng.

Bởi vậy tốc độ ta học ma pháp tuy rằng không chậm, nhưng bởi vì yêu cầu luyện tập rất cao, cho nên thoạt nhìn chỉ là xuất sắc, mà không có vẻ rất thiên tài.

Kỳ thật quang hệ ma pháp cũng không thể chữa bệnh, chỉ là đặc biệt hữu hiệu đối với ngoại thương và thương tổn do ma pháp tạo thành. Các bệnh chân chính như cảm mạo viêm phổi gì đó, còn phải dựa vào thầy thuốc và dược sư.

Trừ bỏ các loài đó, giáo đình còn có một loại ma pháp tên “Thần ân”, theo truyền thuyết có thể khu trục thân thể và âm u trong lòng, để thần trở lại trong người một lần nữa.

Trên thực tế chính là một loại ma pháp gia tăng lực sinh mệnh, khiến người bị ma bệnh tra tấn trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy thực tình thần, nhưng trên thực tế không giúp ích gì cho thân thể. Loại ma pháp này chỉ lưu truyền trong giáo đình.

Theo ý ta, loại ma pháp này giống như là quan tâm tinh thần, hoặc là trị liệu tâm lý. Cũng không phải không dùng được. Chỉ là không có hữu dụng như bề ngoài của nó mà thôi.

“Ryan mục sư, giáo chủ mời người đi một chuyến.”

“Được, Laden mục sư. Cám ơn người, nguyện thần Quang Minh tồn tại cùng người”, ta hướng hân hành lễ, luôn đổi thân phận, ta đã quen đổi một cái tên, liền đổi một loại cách sống. Tỉ như hiện tại đã quen trang thần côn.

“Thần Quang Minh phù hộ”, Laden trả lễ, xoay người rời đi.

Ta làm xong cầu nguyện thông lệ mỗi ngày, đứng dậy đi tìm giáo chủ.

“Ryan mục sư, theo như Laden mục sư nói, người tiến vào giáo đình đã hơn một năm, biểu hiện rất vĩ đại. Đã nắm giữ được toàn bộ ma pháp nhất cấp, hơn nữa ra ngoài công tác cũng rất xuất sắc. Từ giờ trở đi, người không cần đi theo Laden mục sư, ta quyết định cho người đi theo Ryman tế ti, tiếp tục học tập ma pháp cao cấp, để phục vụ thần Quang Minh tốt hơn.”

Trình độ ma lực của ta tuy rằng chỉ là trung thượng, nhưng ở nơi này đã thật vĩ đại. Thiên tài chân chính đã sớm bị Giáo Hoàng lấy đi, bồi dưỡng chuyên môn.

Cho nên mệnh lệnh của giáo chủ không làm ta giật mình. Trên dưới giáo đường đều biết, đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nay cùng thân phận bối cảnh không quan hệ, chỉ là dùng thực lực nói chuyện mà thôi. Đương nhiên, nếu như có chút quý tộc tiến vào giáo đình, khẳng định sẽ có chiếu cố đặc thù hoặc là bồi dưỡng chuyên môn. Chỉ là không có quý tộc nào tiến vào giáo đường này mà thôi.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của ngài, giáo chủ đại nhân. Ryan cáo lui, nguyện thần Quang Minh tồn tại cùng ngài.”

“Thần Quang Minh phù hộ.”

Ta hành lễ, xoay người rời đi. Lúc đi theo mục sư, cũng chỉ có thể đọc một ít điển tịch, sau đó học tập ma pháp do mục sư truyền lại. Nhưng đi theo tế ti, liền được xem là nhân tài thượng tầng của giáo đình, có thể tùy tiện sử dụng thư viện của giáo đình, các ma pháp tương đối cao thâm, bất luận có năng lực học tập

hay không đều có tư cách học tập. Ta thật cao hứng, sau một năm làm mục sư, rốt cục có thể thu thập nhiều tin tức hơn.

Laden là mục sư lớn tuổi, thời điểm dạy ta cũng không giấu gì. Nhưng còn Ryman là tế ti, ta với hắn mà nói, có chút cạnh tranh. Cho nên hắn chẳng quan tâm việc dạy ta ma pháp, chỉ là nói tên mấy quyển sách, cho ta tự đi thư viện học tập. Việc này lại hợp ý ta.

Bảo Bảo phục chế tất cả sách trong thư viện. Nguyên bản nó còn chưa hiểu rõ ma lực và vận hành của ma pháp, nhưng có ta để thử nghiệm, nó có thể tùy thời theo dõi tình trạng cơ thể của ta, cũng có thể lý giải tình trạng vận hành ma lực trong cơ thể của ta.

Ta nghĩ ta đã hiểu rõ tình trạng bản thân hơn bất cứ một ma pháp sư nào, cũng càng hiểu rõ phương thức vận hành ma pháp.

Như vậy lúc này tự nhiên có thể dựa theo trình tự Bảo Bảo tổng kết ra được, đơn giản lại mau lẹ theo thứ tự học tập quang hệ ma pháp. Những thứ đó Ryman chưa từng dạy ta. Ta cũng không biết các lão sư khác có dạy như vậy hay không.

Ta đối với số lượng ma pháp muốn học tập cũng không cố chấp, chỉ yêu cầu học một phải tinh thông một. Làm mục sư, ta vẫn có rất công tác cần ra ngoài, cho nên cũng có đầy đủ cơ hội luyện tập thực tế.

Mỗi lần Ryman kiểm tra thí điểm tiến độ của ta, phát hiện tiến độ của ta bình thường, càng thêm mặc kệ.

Tế ti là chức vị là do giáo chủ đề cử, sau đó đến giáo đình khảo hạch năng lực. Bởi vì Cương Đô là thành thị nhỏ, cho nên giáo đình chỉ đưa xuống một tế ti là Ryman, còn một danh ngạch trống. Giáo chủ sau khi kiểm tra đo lường trình độ ma pháp của ta, đề cử ta đi giáo đình tham gia dự thi tế ti.

Lúc trước lựa chọn Cương Đô là bởi vì chức vị trống này.

Nếu là tại nơi khác, cho dù ta có năng lực hiện tại, cũng phải đợi tới khi tế ti cũ chết già hoặc là lên chức mới có chỗ trống.

Nhưng lại phải cạnh tranh cùng rất nhiều người, trong thành thị lớn một chút, năng lực như ta không hiếm, không có cơ hội lên chức như bây giờ.

Mà Cương Đô quá nhỏ, chỉ có một thành chủ nghèo túng là quý tộc. Nơi đây cũng không phồn hoa, cũng không có cảnh đẹp, cho nên cũng không có người có trình độ ma lực trung thượng nguyện ý đến tranh thủ chức vị này. Ở trong này mặc dù là tế ti, cũng không có cơ hội điều đến địa phương tốt hơn, nơi này xem như con ghê của giáo đình, từ trên xuống dưới đều không có để ở trong lòng. Giáo chủ hiện cũng là đầu tranh thất bại trong giáo đình, mới bị sung quân tới nơi này.

Này cũng là nguyên nhân ta cố gắng như vậy, mục sư tham gia cuộc thi tế ti, vô luận có thể thi đậu hay không, đều có cơ hội gặp mặt Giáo Hoàng, hơn nữa được ba ngày đọc sách trong thư viện của giáo đình. Xem như phúc lợi giáo đình dành cho người có năng lực, làm cho bọn họ có thể nhìn thấy càng nhiều ích lợi, cũng càng có động lực tiến tới.

Ba ngày đối với Bảo Bảo là đủ thời gian. Lần này sau khi chấm dứt, ta có thể rời khỏi giáo đình.

Chỉ là còn cần tìm lý do, hoặc là giả chết. Dù sao hiện tại ta mà mất tích đối với giáo đường Cương Đô mà nói, không xem như việc nhỏ. Mà ta không muốn lưu lại bất cứ tai họa ngầm nào.

Như ý thông qua cuộc thi tế ti, trở thành cấp bậc ma pháp sư, không sai biệt lắm là tiêu chuẩn trung cấp ma pháp sư. Còn có thể thăng lên cao cấp ma pháp sư, cùng với ma pháp sư cấp đại sư.

Trở lại thành Cương Đô không bao lâu, ta liền tìm được cơ hội giả chết. Con trai thứ của thành chủ trưởng thành, bởi vì không có quyền kế thừa, cho nên sắp bị sung quân đến một trấn nhỏ rất xa. Hắn biết được chỗ đó chỉ có mục sư phục vụ cho bình dân, khóc nháo yêu cầu một tế ti giáo đình đến nơi đó đóng giữ. Thành chủ luôn luôn yêu thương đứa con thứ này, sau khi tìm giáo chủ thương lượng, nhiệm vụ này liền dừng trên người tế ti mới là ta.

Sau đó lại lợi dụng cơ hội một lần nữa hắn hồ nháo mang theo hộ vệ đi thám hiểm sâu trong rừng, vì bảo hộ hắn mà ta “Anh dũng hy sinh”. Đối với Bảo Bảo, tạo một khối thân thể không có linh hồn rất đơn giản.

Vì thế sau khi ngốc ở giáo đình hai năm lâu, ta rốt cục tự do. Cũng đổi trở về bộ dáng cũ.

Truyền tin cho Klein, nói sự phụ của ta qua đời, ta quyết định đến trường học ma pháp ở đô thành tiếp tục học tập.

Toàn quốc chỉ một trường học ma pháp này, tất cả những người có thiên phú ma pháp, nếu không phải đã báỉ ma pháp sư bên ngoài làm thầy, nhất định sẽ đến đô thành học tập ma pháp. Đường như là hoàng thất muốn đem nhân tài tập trung hết ở đô thành, cũng đúng, nếu địa chủ các nơi đều có trường học ma pháp sư, Hoàng đế sẽ ngủ không an ổn.

Sau khi tiến vào giáo đình,ta liền nói cho Klein là ta đi theo một vị lão sư dạo chơi khắp nơi học tập quang hệ ma pháp, thuận tiện du lịch.

Quang ám hai chữ nhìn như đối lập, trên thực tế ma pháp sư hai hệ này cũng không đối lập. Bởi vì ma pháp sư ám hệ quá ít, không cần đối lập. Hơn nữa lực sát thương của ma pháp sư ám hệ quá mạnh, bất động thanh sắc liền có thể giết chết một số lớn ma pháp sư, ta nghĩ giáo đình cũng không nguyện ý vì trừ bỏ vài ma pháp sư ám hệ mà gặp phải phiền toái lớn.

Hắn rất nhanh trả lời ta, nói lão sư hắn thỉnh thoảng mang hắn đi đô thành, cho nên có cơ hội hắn sẽ đi tìm ta. Thông qua hơn năm năm kết giao, ta đã biết, lão sư của hắn kỳ thật là nghe lệnh hoàng thất. Mỗi lần xuất môn cũng đều bởi vì mệnh lệnh của Hoàng đế. Bởi đường hắn làm người thừa kế, cũng là vì tương lai tiếp tục phục vụ cho hoàng thất.

Lúc trước nhìn thấy hắn, hắn vẫn là thiếu niên, hiện tại hắn là thanh niên rồi. Nói cũng kỳ quái, rõ ràng chỉ ở chung mấy tháng ngắn ngủi, chúng ta tựa như bạn qua thư trao đổi năm năm. Có lẽ bởi vì chúng ta đều không có bằng hữu khác, cho nên dù không gặp mặt, cũng sẽ không càng ngày càng ít liên hệ, ngược lại giống như càng ngày càng quen thuộc lẫn nhau.

Bất quá hắn đối với việc ta là quang hệ ma pháp có chút tiếc nuối, bởi vì này là hệ có lực công kích yếu nhất. Với hắn mà nói, ma pháp chính là dùng để giết người. Điều này làm cho ta thực hoài nghi lão sư hắn có phải sát thủ của hoàng thất hay không.

End 8

9. Chương 9

[quá tốt, rốt cuộc rời khỏi giáo đình, ta không thích không khí nơi đó], Bảo Bảo mặt không chút thay đổi nói.

Lúc mới tới giáo đình, ta liền phát hiện giáo đường cũng có ma pháp trận giám sát giống nơi ở của Klein, điều này làm cho ta không tiện tiến vào sổ tay. Lỡ như có người chú ý thấy ta bỗng nhiên xuất hiện, lại bỗng nhiên biến mất thì sao? Cho nên chỉ có thời điểm ta ra bên ngoài, mới có thể tiến vào sổ tay.

Ta đặc ý ôm Bảo Bảo ngồi trên sofa, năm năm nay nó không một lần thêm chút nào, cũng đúng, thời gian với nó là vô nghĩa. Nếu nó nguyện ý, ta ở bên ngoài năm năm, nó có thể đợi trong sổ tay trăm năm.

Ta khẽ cười nói, “Ta nghĩ người chỉ quan tâm tới việc thu thập tin tức thôi chứ. Vì sao không thích?”

[ta đối với địa phương phải vứt bỏ đặc tính, đem mọi người khuôn đúc hóa đều không thích.]

“Vậy người nhất định không thích chế độ thi đại học ở địa cầu?”

[đúng vậy.]

“Không thích thì không đi. Dù sao về sau cũng không có cơ hội lại đến giáo đường. Thường thì ma pháp sư đều không phải giáo đồ.”

[người tính toán lấy thân phận gì tiến vào trường học ma pháp?]

“Đầu tiên đến hiệp hội ma pháp lấy tư cách ma pháp sư trung cấp, sau đó mới vào trường học, tìm một ma pháp sư cao cấp làm thầy. Nếu phải học từ số 0 thì quá lãng phí thời gian. Như vậy ta có thể tiếp xúc tin tức càng nhanh, mà không làm người khác hoài nghi.”

Bảo Bảo gật gật đầu.

“Ta cảm giác tin tức chúng ta thu thập được đã rất nhiều, như vậy sau này có lẽ người không cần tìm người thứ hai đến thế giới này. Trước đây cũng là như vậy sao?”

[không, căn cứ đánh giá của ta, người là người sử dụng có hiệu suất cao nhất. Những người sử dụng ta lựa chọn không ai ngu ngốc, nhưng rất nhiều người lại không nghe đề nghị của ta, lại dễ dàng bị các sự vật bên ngoài dụ hoặc. Không ai có thể giống như người, liên tục vài năm, gần như không có sinh hoạt cá nhân, chỉ chuyên tâm thu thập tin tức.

Cho dù có người nguyện ý chuyên tâm thu thập, nhưng cũng không đủ kiên nhẫn. Ai mà nguyện ý ngồi ở giáo đường suốt hai năm, không có giải trí, không có mỹ thực, không dính rượu, không tiếp xúc nữ nhân, cả người trao đổi cũng gần như không có. Mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm, ra ngoài truyền đạo chữa bệnh một mồi. Chỉ vì có khả năng tham gia một cuộc thi tế ti, để thu thập sách và điển tàng của giáo đình? Bọn họ thả trở thành cao thủ cao siêu nhất, sau đó đánh tiến vào giáo đình để lấy những thứ đó. Sau đó không khỏi gây ra sóng to gió lớn, dẫn phát các loại vấn đề, rất khó giải quyết cũng sẽ phá hư cân bằng.]

“Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là hai năm sinh hoạt theo quy luật, hơn nữa thu được thành quả rất lớn. Ta thấy đáng giá.”

[xác thực. Nhưng ta cũng không bắt buộc người sử dụng làm cái gì, thật ra người không cần phải vất vả như vậy, có thể hưởng thụ lạc thú nhân sinh lạc. Dù sao tương lai còn dài mà.]

“Ta không biết tâm tình người khác ra sao. Ít nhất người và sự vật nơi này đối với ta cũng không có hấp dẫn lớn. Tuy rằng đây là thu thập tin tức vì người, nhưng cũng là quá trình để ta triệt để xâm nhập và tìm hiểu thế giới xa lạ. Trải các chức nghiệp, bao gồm mục sư giáo đình hoặc là tế ti, đều là kinh nghiệm rất tốt.

Về phần lạc thú nhân sinh người nói, các thể nghiệm chính là lạc thú rất lớn đối với ta. Ta chỉ là một người, lại thể nghiệm đủ loại nhân sinh.

Về phần bằng hữu, trừ bỏ Klein, thật đúng là không gặp được người có thể khiến ta xem trọng. Cho nên phương diện này căn bản không quan trọng.”

[tại phương diện này người vẫn khó tính như trước. Bất quá ta muốn cảm ơn thái độ của người đối với ta. Có vài người sử dụng dần dần có cảm giác đối lập với ta, khiến ta thật không thoải mái. Trong kinh thánh của các người có một câu nói đúng, tham lam là nguồn gốc của tội lỗi. Rõ ràng chiếm được rất nhiều, lại còn chưa thấy đủ, sau đó chuyển tới trước mắt liền oán giận vì sao ta đem bọn họ khỏi thế giới nguyên bản. Ta thật không hiểu, rõ ràng lúc bắt đầu đều rất cao hứng và hưng phấn.]

Ta mỉm cười thờ dãi, “Hy vọng trong khoảng thời gian chúng ta cùng một chỗ này có thể ở chung vui vẻ.”

[đương nhiên], nó banh khuôn mặt nhỏ nhắn thật nghiêm túc nói.

Đến hiệp hội ma pháp sư, nộp mấy chục kim tệ tham gia khảo hạch, lấy được huy chương đại biểu ma pháp sư trung cấp. Sau đó góp nhặt nội dung tin tức hiệp hội cho phép ma pháp sư trung cấp đọc, trừ bản thân tự nghiên cứu ma pháp, ngẫu nhiên cũng thường xuyên trao đổi với các ma pháp sư trong hiệp hội.

Sau đó đến trường học ma pháp sư, mấy ngày này chính là ngày bọn họ tuyển nhận tân sinh.

Ta mặc áo bào pháp sư, đeo huy chương ma pháp sư trung cấp, trong một đám thanh niên vừa mới trưởng thành đến thí nghiệm ma pháp có vẻ hơi nổi bật. Tư chất ma pháp của mỗi người đều bất đồng, đại bộ phận người sau khi tốt nghiệp có thể lấy được tư cách ma pháp sư sơ cấp. Có tư chất ma pháp sư trung cấp là tốt rồi. Chỉ có tư chất tốt nhất, mới có thể được Đại Sư hoặc ma pháp sư cao cấp thu làm học sinh, tiếp tục học tập ma pháp. Trên thực tế, cho dù đây là trường học ma pháp sư duy nhất toàn quốc, ma pháp sư trung cấp đã có tư cách chỉ bảo làm lão sư hoặc giáo viên học giả.

Ma pháp sư cao cấp và Đại Sư không nhiều, lại lệ thuộc vào hoàng thất, hoặc là các thế lực đại quý tộc. Hoặc là một lòng muốn mạnh hơn, chính mình nghiên cứu ma pháp. Lão sư chân chính lưu lại trường học không nhiều. Đa số giáo viên vẫn là ma pháp sư trung cấp.

Cho nên bọn họ đem ta trở thành lão sư cũng không ngạc nhiên.

Nhưng lão sư chiêu sinh phi thường rõ ràng ta cũng không phải người đến xin học.

Trong đó một vị ma pháp sư lại gần, hướng ta chào hỏi theo cách pháp sư, "Xin chào, không biết hôm nay ngài đến là muốn tìm vị ma pháp sư nào?"

Ta hướng hắn đáp lễ lại, "Chào ngài. Bởi vì lão sư ta qua đời, cho nên ta muốn tiến vào trường học tiếp tục học tập nghiên cứu ma pháp. Không biết có cần trải qua khảo hạch và xin phép gì hay không."

"Đối với chuyện của lão sư ngài, ta cảm thấy thật đáng tiếc", có lẽ hắn cho là lão sư của ta bị người giết chết, dù sao tuổi thọ của ma pháp sư rất dài.

"Ngài không cần như thế, sư phụ của ta tuổi rất lớn, hắn chỉ là về với vòng tay của đất mẹ."

Hắn gật gù đầu, "Ta mang ngài đi gặp hiệu trưởng, dựa theo thông lệ, ma pháp sư tiến vào trường học, đều do hiệu trưởng an bài."

"Được, cảm ơn ngài."

Hiệu trưởng là một vị ma pháp sư cấp đại sư, một bộ râu dài, thoát nhìn thật hiền lành.

"Chào, hài tử của ta. Hoan nghênh người tới trường học ma pháp, cửa nơi này luôn rộng mở chào mừng những cá nhân có thiên phú ma pháp. Cho nên yêu cầu của người ta hoàn toàn không có lý do để cự tuyệt."

Nghe nói sư phụ của người qua đời, không biết sư phụ của người là vị nào? Có lẽ là vị bằng hữu lâu năm không gặp nào đó của ta?"

"Sư phụ của ta là Monte • Endorlo, một vị ma pháp sư quang hệ trung cấp. Ta đi đã theo lão sư học tập quang hệ ma pháp hai năm."

Mấy ngày ta ở hiệp hội ma pháp sư, tìm được tên này, hắn được quý tộc địa phương đăng báo, năm trước lớn tuổi qua đời. Làm người quái gở, không có thân hữu, hơn nữa quanh năm không thấy bóng dáng.

Hiệu trưởng gật gù đầu, "Vậy người lưu lại đi. Làm ma pháp sư chính thức là không cần giao nộp học phí. Nhưng nếu muốn dùng phòng thí nghiệm thì phải nộp phí. Còn có tài liệu thí nghiệm người tự mua. Tất cả những tài nguyên khác của trường học người đều có thể sử dụng."

Ta gật gù đầu, đứng dậy hành lễ với hắn, "Cảm ơn ngài. Ta đây xin cáo từ."

Dùng hết một ngày, đem toàn bộ sách trong thư viện sao chép hết, sau đó cứ dựa theo đề cử của Bảo Bảo, bắt đầu những ngày đóng quân ở thư viện.

Tùy tay lấy bút lông vũ ghi một ít ma pháp muốn luyện tập vào sổ tay, dù sao bề ngoài của nó chính là sổ tay da dê phổ thông.

[học xong những thứ này, còn lại ma pháp cao cấp hoặc cấm chú đều không thích hợp trình độ ma lực hiện tại của người. Người có kế hoạch gì không?]

"Uhm, tiếp tục nghiên cứu ma pháp quang hệ, ta nghĩ quang hệ không phải không có lực công kích. Ví dụ như laser hiện đại. Chẳng qua ma pháp sư nơi này không phát hiện được mà thôi. Người hiểu được chứ?"

[Hiểu. Phương hướng rất tốt. Có thể nghiên cứu ra ma pháp hoàn toàn mới.]

"Còn phải học tập các loại ngôn ngữ. Tuy rằng Tinh Linh và người lùn đã biến mất rất lâu, nhưng ta tin tưởng bọn họ nhất định còn sinh sống ở nơi nào đó. Tương lai ta nhất định sẽ đi dò hỏi. Cho nên ngôn ngữ Tinh Linh và người lùn đều phải học. Không có lão sư, sẽ không học phát âm được, ít nhất hiện tại có thể học được chữ viết của bọn họ. Tuy rằng sách trong thư viện ghi lại rất thưa thớt, nhưng ta nghĩ người có thể phân tích được, rồi dạy ta."

[có thể.]

"Còn có chữ viết ma pháp cổ đại. Ta muốn xâm nhập nghiên cứu ma pháp, chữ viết nhất định phải tinh thông. Ta đối với ma pháp trận và thuật luyện kim cũng có chút hứng thú."

[có thể.]

“Chúng ta làm từng bước đi. Ít nhất trong một năm, ta còn chuyên tâm vào quang hệ ma pháp. Sau đó là chữ viết ma pháp cổ đại và ma pháp trận, thuật luyện kim. Cuối cùng học tập ngôn ngữ của Tinh Linh ngữ và người lùn. May mà các đại lục trên thế giới này đều dùng chung một ngôn ngữ, tương lai đi đại lục khác, phương diện ngôn ngữ cũng không có vấn đề. Đây là kế hoạch của ta, người có cái đề nghị bổ sung gì không?”

[người từng làm học trò được sư mấy tháng, tuy rằng nhập môn, nhưng chỉ học được sơ sài. Ta cho rằng nếu người học tập quang hệ ma pháp lấy trị liệu làm chủ, không bằng lấy chức nghiệp phụ trợ y sư và được sư. Như vậy tương lai người gia nhập đoàn thể mạo hiểm, mới không bị dao động vị trí.]

“Y sư..... Được sư..... Được rồi, đồng thời tiến hành hai chức nghiệp này đi. Dù sao trong một đoạn thời gian rất dài tiếp theo, quang hệ ma pháp sư sẽ là chức nghiệp của ta. Ta nghĩ này sẽ là một quá trình nghiên cứu trường kỳ. Người có thể an bài chương trình học cụ thể không?”

[có thể.]

Trao đổi một lúc, ta bắt đầu học tập quang hệ ma pháp.

End 9

10. Chương 10

Tin tức Klein truyền đến làm ta có chút cao hứng. Cả ngày hôm nay ta không ra khỏi cửa, chỉ ở trong phòng luyện tập ma pháp, thuận tiện chờ đợi bằng hữu đã lâu không gặp.

Tiếng đập cửa truyền đến, ta nhìn không được lộ ra một nụ cười. Đứng dậy mở cửa, nhìn thấy hấn, hai người ai cũng không nói chuyện, chỉ im lặng đánh giá đối phương.

Hấn cao hơn, lại vẫn rất gầy, làn da cực trắng, thoát nhìn tái nhợt có chút không khỏe mạnh. Môi cũng không có màu máu. Ánh mắt ám bạc thật cẩn thận quan sát ta. Trên mặt lại vẫn như lúc trước không có biểu tình gì.

Ta mỉm cười nghiêng người, “Vào đi.”

Hấn cũng không nói gì, vào cửa đến đánh giá phòng của ta, rồi ngồi xuống giường.

Ta rót cho hấn một ly nước từ trong bình, ta đã nhờ Bảo Bảo biến bình nước này thành vô hạn, uống hết nó sẽ tự động bổ sung đầy. Ma pháp sư là chức nghiệp cực kỳ hao tổn tinh thần lực, ta đã quen mỗi ngày đều uống loại nước giàu Calories như vậy. Dù sao có Bảo Bảo, căn bản ta không cần lo lắng cho sức khỏe của mình.

“Đây là cái gì?”, Klein uống một ngụm rồi hỏi ta.

“Một loại thức uống ta tự làm, không thích?”

“Không, rất dễ uống”, hấn uống xong, đưa ly không cho ta thân, “Ta muốn một ly nữa.”

Hấn đem ta chọc cười, lại rót cho hấn một ly.

“Người không có gì biến hóa.”

“Còn người lại cao hơn. Thân thể không tốt sao?”, ta xem làn da hấn gần như trong suốt, nhất là trên tay gân xanh và mạch máu đều nhìn đặc biệt rõ ràng.

“Ừ. Sau khi ta trưởng thành, lão sư liền bắt đầu cho ta uống thuốc độc luyện độc hệ ma pháp, thân thể vẫn không tốt”, ngữ khí hấn đều đều.

Nhất định rất khó chịu, nhưng ta không có tư cách nói gì, cho dù nói, chỉ sợ hấn cũng không thể thay đổi quyết định của lão sư hấn. Trầm mặc một lúc, ta đổi đề tài, “Người ở trong này mấy ngày? Có an bài gì không?”

“Mười ngày. Ở tại chỗ người.”

Ta sững sốt, lại mỉm cười, tên nhóc không biết khách khí, nhưng ta thích hẳn như vậy.

“Ta mang người đi ra ngoài chơi được không?”

“Được.”

Kỳ thật ta cũng ít khi dạo chơi trong đô thành, tâm tư đều đặt vào ma pháp, các chuyện khác đều không có để ở trong lòng. Nhưng có bằng hữu bên cạnh liền cảm thấy làm gì cũng cao hứng. Đô thành tuy rằng đệ tử quý tộc hoành hành, nhưng chúng ta đều mặc áo bào pháp sư, Klein còn mang huy chương ma pháp sư cao cấp, cho nên cũng không dè dặt đến quấy rầy chúng ta.

Ăn cơm trong một tửu quán, uống rượu mạch nha, hình như là lần đầu tiên Klein uống rượu, vừa uống được một ngụm đã đẩy về phía ta “Không ngon như đồ uống người làm uống, đắng.”

Ta cười, hôm nay ta đã cười nhiều hơn năm năm qua cộng lại, gọi phục vụ đưa ly sạch, rót đồ uống ta làm cho hẳn, hẳn mới vừa lòng.

“Người còn thích phơi nắng không?”

“Thích a. Nhưng trong trường học nơi nơi đều là người, đã thật lâu ta không nằm trên cỏ phơi nắng.”

“Ta biết nơi có thể phơi nắng, cơm nước xong ta mang người đi.”

“Được. Sau khi ta đi, người ăn uống thế nào?”

“Rất tốt. Ta dùng cung tiễn người làm cho ta để săn thú, muốn ăn con nào thì bắn con đó.”

Nhóm động vật hoang dại đáng thương.

Ta uống hết phần rượu của hai người hai người, rượu mạch nha độ cồn rất thấp, uống không say, nhưng hơi đầy bụng, nhìn không được liếc tên nhóc này một cái. Sau đó hẳn mang ta đến một bãi cỏ bên hồ, phong cảnh rất tốt, ta có chút kỳ quái sao nơi này không có người đến.

“Sao người biết được nơi này?”

“Trước đây lão sư ở trong này dạy ta dùng ma pháp giết người. chỗ này người khác sẽ không đến.”

Hắn nói giết người bình thản giống như đang nói xắt rau cải. Kỳ quái là một nơi nên khiến ta cảm thấy âm u khủng bố như vậy, ta lại không có cảm giác gì.

Chắc là thói quen, lần đầu tiên gặp Klein đã thấy hắn giết nhiều người như vậy. Bất quá lão sư của hắn thật sự không phải người lương thiện.

Ta tìm bãi cỏ bằng phẳng nằm xuống, vỗ vỗ bên cạnh, hẳn cũng nằm xuống bên cạnh ta.

“Ta muốn ăn đồ ăn người làm, người khác làm không thể ăn.”

Hắn vẫn còn kén chọn.

Trong phòng có phòng bếp nhỏ, chắc là vì tiện cho các ma pháp sư sinh hoạt, “Được rồi, cơm chiều ta làm cho người ăn. Buổi tối cũng ngủ ở chỗ ta?”

“Ừ”, hẳn gật gật đầu.

Buổi tối dặn người đưa nguyên liệu nấu ăn đến, trả kim tệ, đến phòng bếp làm cho hẳn nồi thịt kho lớn. Hẳn chính là động vật ăn thịt, thật ra cực kỳ dễ nuôi, trình độ nấu cơm của ta cũng không cao. Hẳn ăn cảm thấy ngon đại khái chắc là do tâm lý.

Sau khi ăn thì uống nước ép dưa hấu, nếu hẳn chỉ ăn thịt thì phải bổ sung thêm vitamin.

“Này lại là cái gì?”

“Cũng là đồ uống ta làm.”

“Uống ngon.”

Lượng cơm hẳn ăn vẫn nhiều như trước.

Ban ngày hấn cũng không nói nhiều, buổi tối khi nằm cùng nhau, hấn mới khôi phục bản chất lảm nhảm lúc trước, thậm thì nói không ngừng. Ta nghe hấn nói chuyện, bất tri bất giác ngủ luôn.

Kỳ thật vào đô thành, tiến vào trường học ma pháp, ta mới biết lão sư của Klein có danh tiếng như vậy.

Được toàn bộ đại lục gọi là “Người không thể đắc tội nhất”, năng lực ma pháp năng lực siêu mạnh, trừ bỏ lời nói của Hoàng đế, ai nói cũng không nghe, hơn nữa tính tình quái dị, có thù tất báo. Nghe nói nếu đắc tội hấn, tốt nhất nhanh chóng tự sát, miễn cho hấn tìm tới cửa, khiến người sống không bằng chết. Cả Klein cũng bị đánh giá là “Lãnh huyết” “Cay nghiệt” linh tinh.

Nhưng ai biết, người bị xem là lãnh huyết này bản chất chỉ là tên nhóc đơn thuần? Mặc dù biết, ta lại vẫn thích bằng hữu này.

Chơi hết mười ngày, mỗi ngày qua đều thật sự cao hứng, lúc sắp đi Klein đưa cho ta một quyển sách, “Ta lấy từ kho của Hoàng đế, có khả năng người dùng được.”

Ta tiếp nhận, là một quyển sách quang hệ ma pháp trong truyền thuyết. Ta vẫn tưởng rằng ở chỗ giáo hoàng, căn bản trong khoảng thời gian ngắn không dễ lấy được nó. Thì ra lại ở trong tay Hoàng đế.

“Người đến kho của Hoàng đế?”

“Được ban thưởng.”

Ta hiểu được. Thật cảm động, hấn được ban thưởng lại lấy thứ hữu dụng đối với ta. Mặc dù ta không dùng được, nhưng tuyệt đối Bảo Bảo sẽ cao hứng.

“Cám ơn”, ta ôm hấn thật chặt.

“Ta sẽ đến tìm người”, hấn ôm ta, dụi dụi giống như động vật nhỏ.

“Được”, ta gật gật đầu.

Ngày nghỉ ngắn ngủi kết thúc. Ta lại khôi phục sinh hoạt nguyên bản. Nhưng cũng không phải không có biến hóa, nguyên bản còn có vài người hay chào hỏi ta, thảo luận chút ít ma pháp. Hiện tại rất nhiều người giống như sợ hãi ta, ta nghe được một ít lời đồn đãi, đơn giản có liên quan đến Klein. Nói hấn lãnh huyết như vậy, ta là bằng hữu hấn tự nhiên cũng không phải người tốt.

Bất quá ta cũng không để ý, những người này ta vốn cũng không để ở trong lòng.

Quyển sách Klein cho ta rất hữu dụng, sau khi Bảo Bảo hiểu rõ sẽ dạy cho ta.

Ta cũng không bá ma pháp sư cao cấp nào làm thầy, chỉ đôi khi sẽ đi bá phỏng bọn họ, hỏi một ít vấn đề, thảo luận một phen. Sau khi quen thuộc, ta cũng phục chế được sách riêng và ghi chép ma pháp của bọn họ.

Tuy rằng ta không thể sử dụng ma pháp cao cấp, nhưng chỉ cần học được một loại trong đó, là có thể đi thi ma pháp sư cao cấp ma pháp sư. Ta không nóng nảy, tính toán sau khi rời khỏi trường học rồi mới đi thi.

Hiện tại an an phận phận học tập sách thuốc, phân rõ các loại độc thảo, dược thảo. Học xong những thứ này, tương lai có thể giải quyết vấn đề thân thể của Klein. Có loại ý định này, ta học tập rất nhiệt tình. Những thứ cần ghi nhớ không nhiều, có Bảo Bảo bên cạnh mọi lúc mọi nơi, không nhớ cũng không có vấn đề gì. Ta học được phương pháp xử lý dược liệu. Khi luyện tập chế được dược tốt, đem bán cho tiệm thuốc trong đô thành, tuy rằng ta không thiếu kim tệ, nhưng ta không thích lãng phí.

Khi đang chú tâm đọc sách, một đôi nam nữ bên cạnh đang tranh luận một vấn đề, thanh âm cực lớn khiến ta khó có thể nhẫn nại.

Ta ngẩng đầu khỏi sách, nói với cô gái nữ: “Hấn nói đúng, kệ sách số 7, hàng 2, quyển thứ 5, Nelson Đại Sư sáng tác” quang hệ ma pháp chi trọng “có kết luận chính xác. Người có thể đi xem.”

Bọn họ ngây dại. Nam ma pháp sư bởi vì được tán đồng, có vẻ đắc ý, cười rạng rỡ với ta, biểu đạt thiện ý của hấn. Cô gái trừng mắt nhìn ta liếc mắt, liền đi tìm quyển sách kia trở về xem, sau không nói gì thêm.

Ta nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó nhân duyên của ta lại tốt lên. Rất nhiều học sinh quang hệ ma pháp đều thích tới tìm ta hỏi chút vấn đề. Ta không có nhiều thời gian, liền nói tên sách cho bọn họ tự xem.

“Người thật lợi hại, có phải người đã xem qua hết toàn bộ sách? Hơn nữa có thể nhớ rõ vị trí mỗi quyển sách”, rất nhiều người đều hỏi ta như vậy.

“Chỉ là trí nhớ của ta rất tốt”, ta một mực đáp án tiêu chuẩn như vậy.

Hiệu trưởng tìm ta nói chuyện, mời ta làm quản lý thư viện. So với việc lựa chọn làm lão sư, ta càng thích chức vị này. Dù sao ta vốn cũng luôn muốn ở trong thư viện.

Lại nói như vậy còn có mặt ưu việt khác, nơi này tuy rằng trường học ma pháp, nhưng còn có một học viện đấu khí, học sinh học đấu khí thậm chí còn nhiều hơn ma pháp sư. Dù sao thiên phú ma pháp tương đối khó có được.

Thư viện có 5 tầng sách là sách về các hệ ma pháp, học sinh đấu khí tuy rằng nhiều, nhưng chỉ có một tầng sách, tại tầng thứ sáu. Lúc trước thân phận ta không tiện đi, hiện tại lại không thành vấn đề.

Nhậm chức xong liền đi phục chế toàn bộ sách ở tầng thứ sáu.

Từ nay về sau ta liền thành quản lý toàn năng. Học sinh không còn gian nan trong biển sách để tìm kiếm một quyển sách, mà là đến hỏi ta vị trí quyển sách đó. Cũng nhờ vào trí nhớ hoàn hảo của Bảo Bảo.

Bất tri bất giác, ta thành người được hoan nghênh trong trường học.

Như vậy cũng được. Tương lai du hành cũng tiện, tiến vào giai cấp quý tộc giai tầng cũng tốt, đều cần “Danh khí”. Trí nhớ tuy tốt, nhưng không tốt đến mức giống các thiên tài ma pháp khác bị người nắm trong lòng bàn tay để lợi dụng.

End 10

11. Chương 11

Có lẽ lão sư của Klein thường xuyên đến Vương Thành, mỗi hai ba tháng hẳn đến thăm ta một lần, nghỉ ngơi vài ngày tới nửa tháng. Mới đầu ta đem hẳn ngày tới thăm ta trở thành ngày nghỉ, sau này có công tác tại thư viện, liền dẫn hẳn cùng đi thư viện đọc sách.

Đồn đãi không nghiêm trọng như lúc trước, chỉ là khi hẳn đi vào trường học, các ma pháp sư luôn thật cẩn thận không tới gần chúng ta.

Hẳn vẫn không thích tiếp xúc với người khác theo thói quen, lại thủy chung rất thân cận ta.

Sau hai năm ở trường học, những thứ ta muốn học đều đã tinh thông, muốn nghiên cứu thấu triệt gì đó cũng đã chính thức khởi bước, ta cảm thấy mình không cần dùng thời gian dài ngâm mình trong phòng đọc sách, hoặc là luyện tập ma pháp. Trụ cột đã thực vững chắc.

Bởi vậy tính toán đi ra ngoài du hành, vừa du hành vừa tiếp tục nghiên cứu. Rất nhiều tài liệu phải ra ra thế giới bên ngoài mới tìm được, hơn nữa du hành có thể tiếp tục mở rộng tri thức, thu thập tin tức.

Hàng năm trường học đều sẽ cấp cho học sinh cơ hội thí luyện, ma pháp sư các hệ thêm đấu sĩ, cùng nhau phối hợp mạo hiểm, làm cho bọn họ lý giải các chức nghiệp, để tương lai hợp tác cùng người khác tốt hơn. Hai năm trước ta cự tuyệt lời mời trường học đưa ra, nhưng ta nghĩ năm nay có thể đi nhìn xem.

Cũng tưởng thừa dịp cơ hội này, càng trực tiếp hiểu rõ mấy hệ ma pháp khác.

Muốn có nhiều quyền chủ động khi chọn lựa đội ngũ mạo hiểm và địa điểm mạo hiểm, ta liền đi khảo tư cách ma pháp sư cao cấp. Khi trở lại trường học được người khác chúc mừng, có vị lão sư thông tri ta được hiệu trưởng mời ta đi một chuyến.

Còn chưa đi đến cửa phòng hiệu trưởng, liền nghe bên trong có người nói nhao nhao ồn ào, là ai làm càn như vậy, dám ở trước mặt một vị Đại Sư không lễ phép như vậy?

Ta dừng chân, nghe được phân nửa, thì ra là bất mãn hiệu trưởng đem ta an bài đến đội ngũ bọn họ. Bất quá ta mới nhận lời mời mà hiệu trưởng đã quyết định đem ta an bài ở nơi nào sao?

Làm như không có việc gì tiếp tục đi đến, gõ cửa. Khắc khẩu bên trong đình chỉ, sau đó hiệu trưởng mời ta vào. Hắn vốn cau nét mặt già nua, khi nhìn đến huy chương ma pháp sư cao cấp trước ngực ta, lập tức buông lỏng ra.

Cười ha hả nói với mấy người kia: “Carl cũng là ma pháp sư cao cấp, như vậy các người không còn ý kiến nữa chứ?”

Ta thuận thế quét mắt nhìn năm người kia, thủy hệ Hurley, phong hệ Lea, thổ hệ Lugo, hỏa hệ Natasha, là ma pháp sư cao cấp trường học bồi dưỡng vài năm nay, thiên tài các hệ, đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, đều đi theo các đạo sư là Đại Sư các hệ. Còn có đấu sĩ hoàng kim Paul, cũng là thiên chi kiêu tử của đấu khí viện, thân phận người thừa kế công tước tôn quý.

Vừa rồi là Lugo và Natasha phản đối ta gia nhập, cho rằng ta là ma pháp sư trung cấp không thích hợp đội ngũ bọn họ.

Kỳ thật ta cũng thấy lạ, tại sao hiệu trưởng đem ta điều đến đội ngũ bọn họ, nhân viên trường học dù bận rộn, cũng không đến mức không có quang hệ ma pháp sư cao cấp phân phối cho mấy tên thiên tài này.

Làm bộ như không rõ bọn họ thảo luận cái gì, hành lễ pháp sư, thản nhiên mở miệng hỏi: “Hiệu trưởng, xin hỏi ngài tìm ta đến có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, Carl, ta thật cao hứng khi người tiếp nhận lời mời thí luyện năm nay, mà không phải vùi đầu trong thư viện. Người trẻ tuổi vẫn nên đi lại nhiều mới tốt.”

Ta khẽ cười nói, “Đó là công tác của ta”, cũng là người an bài cho taa.

Hắn ha ha cười, “Vài vị này chính là thành viên tiểu đội người sắp sửa gia nhập, các người cũng nhận thức nhau chứ?”

“Đúng vậy”, ta liếc nhìn bọn họ, hướng hiệu trưởng gật đầu. Mấy nhân vật phong vân này cực ít xuất hiện tại thư viện, bản thân bọn họ đã là ma pháp sư cao cấp, đạo sư lại là Đại Sư, ta nghĩ tài nguyên sách của mỗi người hẳn là rất phong phú.

Mấy người bọn họ nhìn nhau vài lần, không tiếp tục phản đối, Paul hướng ta mỉm cười nói: “Xin chào, Carl, chúng ta rất hoan nghênh người gia nhập.”

“Ta thật vinh hạnh.”

Lão hiệu trưởng ho khan một tiếng nói: “Địa điểm thí luyện lần này của các người là di tích Malar được phát hiện cách đây không lâu, nằm ở sa mạc Tây Bắc, có rất nhiều ma pháp sư thấy hấp dẫn mà tự tiến đến, nhưng không ai sống trở về. Đây là một ít ma pháp sư sơ cấp và trung cấp. Bởi vậy lần này trường học phái các người đi khảo sát, chỉ cần biết được bất cứ tin tức gì bên trong, hoặc là điều tra ra nguyên nhân tử vong của những ma pháp sư, liền tính là nhiệm vụ hoàn thành. Bởi vì nhiệm vụ rất nguy hiểm, bởi vậy trường học cung cấp cho các người mỗi người một quyền trục trận pháp, khi sinh mệnh gặp nguy hiểm, nó có thể đem các người mang về trường học. Đương nhiên, ta hy vọng các người không cần dùng tới nó.”

Khoảng thời gian ngắn trước đây cái di tích Malar kia rất là ồn ào huyền ảo. Bất quá ma pháp sư sáng suốt cũng sẽ không tùy tiện đi trước, mà là chờ người khác đi khảo sát, lấy tin tình báo.

Cho dù những người đi trước chiếm được này nọ, sau cũng có kẻ cướp đoạt. Quả nhiên một đám pháo hôi đi trước đều xảy ra chuyện.

Địa điểm này ta thật vừa lòng, nếu không có người biết bên trong có cái gì, như vậy cho dù ta ở nơi đó thu thập cái gì, cũng sẽ không có người biết.

Lại nói không biết gì đó có lực hấp dẫn hơn so với địa phương đánh ma thú cố định. Ta giương mắt thấy trong mắt mấy người bọn họ cũng chột lóe kinh hãi.

“Các người đi chuẩn bị đi, ngày mai xuất phát, Carl lưu lại một chút”, hiệu trưởng cười ha hả nói.

Đội bọn hắn đều rời khỏi phòng,hiệu trưởng hỏi: “Carl, người có biết vì sao ta chọn người gia nhập đội ngũ bọn họ khi người vẫn còn là ma pháp sư trung cấp không?”

Ta lắc đầu.

“Trình độ ma lực của người tuy rằng chỉ là trung cấp, nhưng trên thực tế người đối với vận dụng ma pháp đã không kém gì Đại Sư thanh danh đã lâu. Những hài tử đó còn rất trẻ, đều cảm thấy chỉ có thể sử dụng được ma pháp cao cấp hoặc là cấm chú mới là cường đại. Ngày xưa ta cũng từng chỉ bảo bọn họ, ở trong chiến đấu phải lựa chọn ma pháp thoả đáng, tận lực tiết kiệm ma lực của bản thân, bọn họ tuy rằng nghe xong, cũng không từng chân chính lĩnh hội. Lần này ta chọn người đi cùng bọn họ, chính là hy vọng bọn họ có thể học tập kinh nghiệm từ người. Những lần thí luyện trước bọn họ đều chưa từng gặp được cường địch chân chính, nhưng lần này bất đồng, thí luyện lần này có nguy hiểm rất lớn. Ta nghĩ bọn họ rất nhanh có thể hiểu được khi gặp nguy hiểm, ma lực trong cơ thể lại không cách nào đuổi kịp vấn đề số lượng thi pháp. Cũng liền có thể từ đó nhận được giáo huấn.

Ta hy vọng người làm tiền bối có thể tận lực bảo hộ bọn họ, đương nhiên an toàn của chính người cũng rất quan trọng. Các người đều là ma pháp sư trẻ tuổi, nhân tài hiếm có.”

“Hiệu trưởng quá khen, ta sẽ làm hết sức.”

“Tốt, vậy người chuẩn bị đi, sáng mai xuất phát.”

“Vậy ta đây cáo từ”, ta hướng hắn hành lễ, xoay người rời đi.

Kỳ thật không có gì cần chuẩn bị, nội y là Bảo Bảo cung cấp, ti giáp có phòng hộ thương tổn bởi đao kiếm và thương tổn bởi hỏa diễm, bên ngoài là áo bào pháp sư không dễ mài mòn. Cung tiền, và các loại huyết thanh có thể sử dụng, thuốc giải độc, bình nước vô hạn, một ba lô đơn giản, bên trong mang theo lượng lương khô cho vài ngày. Ta sẽ không thiếu thức ăn, nhưng vẫn phải che mắt người ngoài.

Sáu người chúng ta chạm trán tại cửa trường học, sau đó cùng đi hiệp hội ma pháp sư.

“Người mang cung tiền làm gì? Không tin chúng ta có thể bảo hộ người sao?”, Natasha cau mày nói với ta.

“Không, ta chỉ là hy vọng không cần liên lụy quá mức đến các người.”

“Hừ”, nàng hừ lạnh một tiếng, không nói cái gì nữa.

Hurley cũng mở miệng nói: “Carl, người không có pháp trượng sao? Có thể thỉnh trường học cung cấp cho người một cái”, nàng có chút lo lắng nói.

“Không quan hệ, ta chưa bao giờ dùng pháp trượng”, kỳ thật khi làm mục sư, là có pháp trượng giáo đường cung cấp. Nhưng ta vẫn đều đem từng cái ma pháp luyện tập đến không cần pháp trượng và ngâm xương mới thôi. Trong chiến đấu chân chính, thời gian pháp trượng và ngâm xương vướng víu đều sẽ là trí mạng, với ta mà nói.

Bọn họ đều trang bị kim quang lờ lờ, cũng đúng, sắp đi địa phương nguy hiểm như vậy, nhất định gia đình bọn họ và lão sư sẽ cung cấp trang bị rất tốt. Ta đứng bên cạnh bọn họ liền có vẻ có chút keo kiệt.

Hurley gật gật đầu, không có nói cái gì nữa.

Đoàn người đi bộ đến hiệp hội ma pháp sư. Năm người này, nam anh tuấn, nữ mỹ mạo, lại có năng lực ma pháp siêu cường, chân chính là thiên chi kiêu tử. Đi ở trên đường, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

Ma pháp hệ có chút quan hệ tới tính cách, hoặc là nói nguyên tố ma pháp ảnh hưởng tính cách ma pháp sư. Giống như nhóm máu và tính cách có quan hệ với nhau, tuy rằng không có kết luận khoa học, nhưng quả thật là tồn tại.

Thủy hệ Hurley tính cách ôn hòa, phong hệ Lea ưu nhã, thổ hệ Lugo trầm ổn bướng bỉnh, hỏa hệ Natasha tính cách nóng nảy. Đây đó không quan hệ tới phẩm hạnh của bọn họ, chỉ là tính cách chiết xạ ra cùng lúc.

Về phần đấu sĩ hoàng kim Paul lại là kỵ sĩ nho nhã lễ độ.

Trên thực tế năm người này khi đối mặt người bình thường đều phi thường kiêu ngạo. Chỉ là tại đoàn thể này, chung quanh đều là người cùng tiêu chuẩn, mới không thể hiện rõ ràng như vậy mà thôi.

Từ khi di tích này bị phát hiện, hiệp hội ma pháp sư liền lập một truyền thống trận tại phụ cận, tiện lợi cho các ma pháp sư tới đó. Chỉ cần giao nộp kim tệ là có thể sử dụng. Cho nên chúng ta rất nhanh thấy được di tích.

Thổ hệ Lugo dùng khiên đất đi trước mở đường, Hurley và Natasha đi hai bên trái phải, ta và Lea ở bên trong, Lea cấp cho mọi người phong hệ khinh thân ma pháp, Paul giữ kiếm hộ vệ phía sau. Rất nhanh lập đội hình rất tốt.

Cửa thứ nhất nói khó cũng không khó, đá tảng mang lửa thiêu đốt như lưu tinh vũ không ngừng theo bốn phương tám hướng tập kích lại đây, mặt đất xung quanh cũng đều là lửa.

Thổ hệ ngăn cản, thủy hệ dập tắt lửa, phong hệ đem lửa chung quanh thổi sang hướng khác, ta tùy trị liệu cho người bị lửa làm phỏng.

Qua một cửa này mọi người đều an toàn, chúng ta tới một địa phương tạm thời an toàn. Trên đường nhìn thấy không ít thi thể bị thiêu đốt và tro tàn, hẳn là đám pháo hôi hý sinh.

“Hừ, cửa đơn giản như vậy cũng qua không được, những người đó thật vô dụng”, Natasha hừ lạnh nói.

“Đừng nói như vậy, Nana, nếu là một người tiến đến, đối với quang hệ và phong hệ phòng ngự yếu kém mà nói, một cửa này cũng không dễ chịu.

Cho dù là người hỏa hệ ma pháp sư, không sợ lửa, bị đá tảng đánh trúng cũng sẽ bị thương”, Hurley mở miệng khuyên nhủ.

Natasha nghĩ nghĩ, không nói nữa.

Paul mỉm cười nói, “Hurley nói rất đúng. Bất quá ta càng cảm thấy hứng thú là, Carl, ta chú ý tới người vừa rồi trị liệu cho chúng ta giống như không có ngâm xương. Nói như vậy người đã nắm giữ mặc phát ma pháp?” (im lặng thì triển ma pháp)

Những người khác nghe xong ngạc nhiên nhìn ta.

“Đúng vậy. Trình độ ma lực của ta tương đối không đủ, cho nên ta chủ yếu đem tinh lực dùng tại ma pháp càng giản tiện.”

” xác thực rất tinh tế”, Paul nhìn vết sẹo trên xem cánh tay mình, “Vừa vặn chữa khỏi miệng vết thương, lại không lãng phí ma lực trừ đi vết sẹo, người rất lợi hại, Carl.”

Ta mỉm cười, “Hy vọng các người sẽ không để ý. Chờ khi chúng ta về trường học, các quang hệ ma pháp sư có thể trừ bỏ vết sẹo. Nhưng ở trong này, ta còn phải dự trữ ma lực lưu đến nơi cần dùng. Dù sao không biết phía trước còn phải đối mặt cái gì.”

Hurley gật gật đầu, “Carl làm đúng.”

Paul cũng cười nói: “Bởi vì người mới tấn chức ma pháp sư cao cấp, lúc trước chúng ta còn có chút lo lắng thực lực của người. Hiện tại xem ra là hoàn toàn không cần thiết. Như vậy ta chính thức thừa nhận người có tư cách gia nhập chúng ta.”

“Ta cũng vậy.”

“Chúng ta cũng vậy ”..... bốn người khác cũng tỏ thái độ.

“Ta rất vinh hạnh”, ta mỉm cười nói, cảm giác như là một quân đội riêng của Paul, hẳn thực biết mượn sức nhân tâm. Tuy rằng là đầu sỏ, lại như là lãnh đạo của những ma pháp sư này.

Nghỉ ngơi một lát, tiếp tục xuất phát.

Ở đây góp nhặt thổ nhưỡng, nham thạch trên vách đá, đá tảng có thể thiêu đốt.

End 11

12. Chương 12

Giai đoạn thứ hai cũng rất đơn giản, toàn bộ không gian đều là nước, chúng ta cần phải lặn xuống nước. Lea làm bọt khí chú cho mỗi người, quanh thân mỗi người đều có một tầng không khí, để người không đến mức hít thở không thông.

Đáng tiếc đáy nước còn có thủy thảo dày đặc, tự động quấn quanh sinh vật đi ngang kéo vào đáy nước. Đấu sĩ tất nhiên không sợ nó, thủy hệ, phong hệ, thổ hệ đều có ma pháp chặt đứt loại thực vật này, hỏa hệ có thể thiêu cháy nó, nhưng trong nước lại biến thành gian nan. Laser ma pháp của ta tuy chưa nghiên cứu hoàn thành, nhưng vẫn có thể cắt này nọ, chỉ là không muốn bại lộ thực lực trước mặt người khác, nên chỉ lấy một chủy thủ ra cắt đứt chúng nó. Thuận tiện thu thập nước và thực vật ở đây.

Bởi vì thân thể ta không gầy yếu như ma pháp sư, cho nên cũng không có vẻ chật vật. Bốn người khác cũng như thế. Chỉ có Natasha bị thực vật cắt trúng.

“Thủy thảo có độc”, ta xem qua miệng vết thương rồi nói, bốn người khác vội vàng lại kiểm tra miệng vết thương của Natasha, miệng vết thương hiện ra một màu xanh lục hoàn toàn không bình thường.

“Biết là độc gì không?”, Paul coi qua đi hỏi ta.

“Không biết”, được Bảo Bảo nhắc nhở lại nói, trong quyển “ thực vật biến mất trong lịch sử trung cổ ” có miêu tả một loại cỏ có chút giống chúng nó. Gọi là thực nhân thảo, trên thực tế không chỉ là nhân loại, chúng nó ăn bất cứ động vật nào đi ngang. Mũi nhọn của chúng chứa một loại độc tố khiến thân thể người và động vật tê liệt, đình chỉ hô hấp.”

“Xác định không?”

Ta lắc đầu, “Chỉ là suy đoán.”

“Nana, người khó chịu không? Cảm giác thân thể tê liệt không?”, Hurley vội vàng hỏi.

Sắc mặt Natasha khó coi gật gật đầu.

“Làm sao giờ? Dùng quyền trục ma pháp về trường học sao?”, Hurley lại hỏi.

Về mặt Natasha do dự giãy dụa.

Ta lục tìm trong ba lô, cầm ra một lọ thuốc giải độc, “Thuốc giải trăm loại độc, không biết có hữu dụng đối với loại độc này hay không, thử một chút không?”

Paul mở miệng nói: “Thử xem đi, cho dù về trường học, nhất thời cũng không nói rõ đây là độc gì, cũng chỉ có thể sử dụng thuốc giải các loại độc phổ thông. Ngược lại lãng phí thời gian, Nana không chịu đựng lâu được.”

Natasha gật gật đầu, ngửa đầu uống viên thuốc giải độc.

“Hurley, dùng ma pháp làm sạch độc tố ở miệng vết thương, ta sẽ trị liệu cho nàng.”

“Được”, Hurley vội vàng dùng nước Thanh Tuyền tẩy miệng vết thương, cho đến khi bên trong chảy ra máu đỏ bình thường, sau đó ta tăng thêm ma pháp trị liệu.

Sắc mặt Natasha dần dần ổn định, hô hấp bằng phẳng, miễn cưỡng cười với ta, “Cám ơn, Carl.”

Đây là lần đầu tiên nàng không hung dữ với ta, ta khẽ cười nói, “Không cần cảm tạ, hiện tại chúng ta là đồng bạn.”

Paul vỗ vỗ vai của ta, “May mắn có người, Carl, lúc trước đều là mang thuốc giải độc do lão sư chuẩn bị cho chúng ta, đây là lần đầu tiên chúng ta tự thí luyện, thế nhưng hoàn toàn sơ sót. Vậy mà ta còn cảm giác chính mình chuẩn bị đầy đủ chứ.”

“Không có gì, các người phụ trách chiến đấu, ta phụ trách trị liệu, đây là ta phải làm.”

“Những quang hệ ma pháp sư chúng ta hợp tác lúc trước không chuẩn bị những thứ này”, hắc nộ nộ cười, “Tổ chất thân thể của người rất tốt, vừa rồi động tác dùng chủ thủ thuần thực hoàn toàn không giống ma pháp sư.”

“Ừ, trước khi học ma pháp ta là thợ săn. Cung tiễn là điểm mạnh của ta, có đôi khi cũng cần dùng chủ thủ cận chiến với dã thú.”

“Nếu người không phải ma pháp sư, ta nhất định đề cử người vào đấu khí học viện.”

Bọn họ đều nở nụ cười.

“Trước tiên chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi một lát, Nana, cảm giác thân thể thế nào?”

“Nghỉ ngơi một lát là không thành vấn đề.”

“Không cần miễn cưỡng, có đôi khi buông tay mới là sáng suốt. Miễn cưỡng đối với chính người, đối đoàn thể đều không có ưu việt”, Paul nhẹ nhàng nói.

“Không miễn cưỡng. Yên tâm,nếu ta cảm thấy mình sẽ liên lụy mọi người, ta sẽ rời đi.”

“Được.”

Ta hồi tưởng quá trình chiến đấu vừa rồi, tuy rằng bọn họ đều không dùng ma pháp cao cấp, nhưng tốc độ thi pháp chặt chẽ,đều là cực xuất sắc. Hơn nữa mỗi người đều gặp biến không sợ hãi, đúng là một đám hạt giống tốt.

Không có nhìn thấy thi thể những ma pháp sư khác, nghĩ đến cho dù có người chết ở chỗ này,cũng thực vật kia tiêu hóa hết.

Di tích Malar có lịch sử dài lâu,mấy cộng cổ đó không biết sao mà sống nhiều năm như vậy. Vừa rời nước là nước chảy lưu động, có lẽ cũng có cá tiến vào nơi này.

Tu chỉnh xong, chúng ta tiếp tục đi tới. Thông qua một thông đạo đạo nhỏ hẹp, tới một không gian mười thước vuông, lại không có đường. Chỉ có bảy cửa đá.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết nên lựa chọn cửa nào tiến vào.

“Cho dù như thế nào, chúng ta không thể tách ra, như vậy càng nguy hiểm. Rút thăm đi, chọn một cửa cùng nhau đi vào”, Paul mở miệng nói.

Bọn họ gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Cửa đá bóng loáng thật sự không có gợi ý gì sao? Ta có chút nghi hoặc sờ soạng trên dưới, phỉu tảng bụi trước cửa, mới nhìn thấy một hàng chữ thật nhỏ không dễ phát hiện.

“Đợi đã, chỗ này có chữ. Là ma văn cổ đại, giới hạn thủy hệ, một người tiến vào.”

Lea cũng lại gần, nhìn kỹ, “Thật là cổ đại ma văn. Bất quá chỉ có thủy hệ có thể đi vào sao?”

“Các người nhìn xem các cửa khác có chữ hay không ”, Paul mở miệng nói.

Vì thế phát hiện mỗi cửa đều có chữ, bao gồm cả ám hệ trong sáu hệ ma pháp, cùng với đấu sĩ.

“Vậy không có lựa chọn khác, chúng ta thảo luận đi, đi vào khẳng định có nguy hiểm không thể biết trước, nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành. Hiện tại cùng nhau về trường học, hay là phân biệt tiến vào những cửa đó?”, ánh mắt Paul lướt qua mỗi người.

Bao gồm cả ta, không có ai muốn lùi bước, dù sao có nguy hiểm nghĩa là có bảo tàng và cơ duyên, ai cũng muốn mạnh hơn.

“Được rồi, nếu mọi người nhất trí, chúng ta tiếp tục đi tới. Bất quá ta hy vọng mọi người lấy sinh mệnh làm trọng, thời điểm không thể tiếp tục, liền dùng quyền trục trở lại trường học.”

Vì thế mỗi người đều đứng trước cửa thuộc về mình, sau khi cổ vũ cáo biệt, tiến vào cửa đá. Nhưng không ai tiến vào được,mọi người đều lưu tại tại chỗ,bỗng bật cười.

“Trên cửa hạn chế chức nghiệp, hay là phải dùng kỹ năng chức nghiệp mới mở cửa được?”, Paul trầm ngâm nói, sau đó ra quyền mang theo hoàng kim đầu khí có thể thấy được đánh về phía cửa đá, cửa đá không bị nứt bể, lại chậm rãi mở ra, Paul mỉm cười nói, “Xem ra ta đoán đúng, như vậy, ta vào trước”, hẳn hướng chúng ta phát phát tay, đi vào, cửa đá lại chậm rãi khép lại.

Chúng ta nhìn nhau, sau đó thí nghiệm các loại ma pháp, phát hiện chỉ có dùng ma pháp cao cấp, cửa đá mới mở ra. Xem ra trừ bỏ hạn chế chức nghiệp, còn có hạn chế đẳng cấp.

Bọn họ đều trước sau đi vào, ta lưu tại cuối cùng, bởi vì Bảo Bảo cảm thấy hứng thú với mấy cái cửa. Trên cửa hẳn là có trận pháp gì đó, sức mạnh phù hợp tiêu chuẩn mới có thể kích hoạt trận pháp, mở cửa đá ra, chỉ sợ cũng kích hoạt cơ quan bên trong.

Vì thế sau khi bọn họ đi, ta thu thập bảy trận pháp trên cửa, chỉ để lại cửa đá. Sau khi Bảo Bảo nghiên cứu trận pháp trên cửa xong, liền phá giải hết các cơ quan ở cửa của ta, hy vọng ta có thể đến bên trong di tích nhanh nhất.

Vì thế ta tới trung tâm di tích không hề gặp trở ngại, không gian bị chia thành bảy phần, mỗi một phần đều có các loại sách và chế phẩm luyện kim tương ứng cho từng hệ. Ta thu thập những thứ thuộc về quang hệ gì, phát hiện không gian thuộc những hệ khác ta không thể tiến vào.

“Bảo Bảo, phải bỏ lại những thứ đó sao?”

[đương nhiên không. Ta cho người thuốc, mỗi viên có thể mô phỏng khí tức của ma pháp sư các hệ khác trong một phút đồng hồ, người nhanh chân chạy một vòng, thu thập hết tất cả rồi trở lại nơi này]

Tham lam quá.

[dừng mắng thảm ta.]

“Biết”, ta cười nói.

Sau đó uống thuốc, thu thập tất cả vật phẩm, lưu lại đại sảnh trống rỗng bị chia làm bảy phần.

[giờ chúng ta trở lại cửa đá. Không biết bọn họ sẽ gặp phải cái gì, cũng không thể xác định thời gian thích hợp. Trở lại cửa, ta sẽ mở trận pháp cơ quan một lần nữa, cho đến khi người dùng hết ma pháp không thể ứng phó tiếp, dùng quyền trực trở lại trường học. Khi đó thời gian không sai lệch nhiều, sẽ không làm cho người khác nghi ngờ.]

Cáo già.

[lại mắng ta.]

“Ta sai rồi”, ta cười hì hì giải thích.

Sau đó đi lại con đường này một lần nữa, bắt đầu còn có thể ứng phó, cho đến khi Bảo Bảo phải nhắc nhở ta, [cẩn thận, phía trước là trận pháp laser.]

Mang kính mắt Bảo Bảo cung cấp, ta nhìn thấy mấy trăm thước phía trước đều là laser quét tới quét lui.

“Thì ra người cổ đại nơi này đã sớm nghiên cứu ra quang hệ ma pháp có tính sát thương”, ta thì thào lẩm bẩm, “Không biết vì sao hiện tại lại thất truyền.”

[xác thực, di tích này rất thú vị. Những bộ sách vừa rồi bao gồm bắt đầu từ trụ cột, thẳng đến nội dung cao thâm. Cũng không phải mỗi bản đều hữu dụng.

Theo ta cảm thấy, nơi này giống như là trường học ma pháp cổ đại, sách, pháp khí, trang bị thí nghiệm, trang bị luyện kim gì đều có đủ. Không biết năm đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ai đóng kín nơi này, còn lưu lại những cơ quan chuông ngại phức tạp. Hơn nữa hẳn hy vọng có người có thể nhận được những thứ này, nhưng lại đặt ra điều kiện, có thể sử dụng và bảo hộ những thứ này thì mới có thể lấy được chúng.]

Ta gật gật đầu, đem áo bào ma pháp và chủ tử vung lên, trong nháy mắt chúng nó bị laser cắt thành mấy mảnh.

[người làm gì?]

“Dù sao cũng phải có nguyên nhân bỏ cuộc chứ? Không thì trở về ta nói như thế nào?”

[người mới là lão gian mah.]

“Quá khen.”

[đúng rồi, mang theo bộ xương không đầu bên cạnh trở về.]

“Cái gì?”

[trên áo bào ma pháp của hắn có huy hiệu của trường học, hơn nữa là quang hệ ma pháp sư cao cấp, bên cạnh còn có pháp trượng có thể cho thấy thân phận. Xem ra hắn đã chết vài chục năm, nói không chừng hiệu trưởng biết hắn là ai, sẽ cảm kích người tìm ra hắn.]

“Được rồi”, ta bắt đầu nói, ôm bộ xương, mở quyển trục ma pháp, lập tức về tới văn phòng hiệu trưởng.

Lần đầu tiên dùng quyển trục ma pháp, khác với truyền thống trận, khiến đầu ta có chút choáng váng.

“Carl!”

“Carl, người về rồi?”

“A, người ôm là cái gì?”

Ta ngẩng đầu, phát hiện Hurley và Lugo đã trở lại, thoát nhìn hai người đều có chút chật vật.

Hiệu trưởng lại gần xem cổ thi thể, có chút run rẩy hỏi: “Đây là?”

“Ta phát hiện trong thông đạo. Bởi vì trên áo bào có huy hiệu của trường học, ta liền đem hắn về đây, đáng tiếc không tìm thấy đầu. Pháp trượng này nằm bên cạnh hắn.”

Hiệu trưởng cầm pháp trượng nhìn nửa ngày, thở dài, “Đây là John, lão bằng hữu của ta, lúc ấy chúng ta cũng chỉ là học sinh trong trường. Mùa hè năm ấy hắn mời ta cùng đi mạo hiểm, nhưng nhà ta có chuyện, nên cự tuyệt. Kết quả hắn không trở về. Ở đó người phát hiện cái gì? Biết tại sao hắn chết không?”

Ta cau mày nghiêm túc nói, “Một loại quang hệ ma pháp ta chưa bao giờ nghe nói qua, lực sát thương rất mạnh, cắt đứt cả thanh chủy thủ này. Sau đó ta liền trở lại.”

Hiệu trưởng tiếp nhận chủy thủ, nhìn vết cắt chính tề bóng loáng, hít một ngụm khí lạnh. Lại kiểm tra cổ của bộ xương, trầm giọng nói: “Xem ra chính là loại ma pháp này cắt đầu John. Bọn họ cũng gặp các loại ma pháp hệ khác chưa bao giờ nghe nói qua, xem ra rất nhiều ma pháp Thượng Cổ đều đã thất truyền. Cảm ơn người, Carl, vì đã mang thi thể lão bằng hữu của ta về, bằng không vĩnh viễn ta không thể xác định hắn sống hay chết.”

“Đây là ta phải làm. Như thế nào, Hurley, các người đều không đi đến cuối cùng sao?”

Bọn họ đều gật đầu, nói với ta các loại ma pháp có lực sát thương cường đại khác.

“Bảo Bảo, trong những quyển sách chúng ta lấy được có ghi lại những ma pháp đó không?”, ta dùng suy nghĩ hỏi hắn.

[đều có, không chỉ những loại đó. Ma pháp cổ đại mạnh hơn hiện tại rất nhiều.]

Khi đang nói chuyện, Lea truyền tống trở về, sau đó là Natasha, Paul kiên trì lâu nhất, nhưng hắn cũng không tới được điểm cuối cùng.

“Bảo Bảo, người hảo lợi hại, chỉ cần đóng cơ quan ma pháp trận là đến được trung tâm.”

[lợi hại? Mặc dù người thấy chỉ trong nháy mắt, ta ở trong này nghiên cứu năm năm mới phá được ma pháp trận, người cảm thấy như vậy là lợi hại sao? Bất quá chỉ là ta có đủ thời gian mà thôi.]

“.....”, được rồi, có đôi khi ta sẽ quên thời gian hai bên sai biệt.

Mỗi người đều tự thuật thông đạo bên mình, mỗi người đều bởi vì thấy được sức mạnh cường đại của chức nghiệp mình trong tương lai mà hưng phấn.

Hiệu trưởng mở miệng nói: “Các người hoàn thành nhiệm vụ rất tốt. Mặc kệ di tích Malar có cái gì, riêng biết được những ma pháp đó tồn tại, di tích Malar cũng đã có đầy đủ giá trị, đáng giá để chúng ta tiếp tục đi thăm dò. Bất quá kể tiếp, chỉ sợ cần Đại Sư các hệ xuất mã. Bọn nhỏ, các người đến giáo y kiểm tra thân thể đi, đặc biệt là độc trên người Natasha, nhất định phải cẩn thận. Sau đó trở về nghỉ ngơi đi.”

Chúng ta hành lễ, cùng nhau cáo lui.

End 12.

13. Chương 13

Nghỉ ngơi vài ngày, mỗi ngày ta ăn thịt kho tàu chế biến theo bí quyết đặc biệt của mẹ, món cay Tứ Xuyên chiều bài của quán gần nhà ... Mỹ thực trong trí nhớ ta đều thật dễ dàng có được, phương diện sinh hoạt của ta ở đây giống như thiên đường giữa nhân gian.

Hôm nay ta có hẹn với mấy người nhóm Paul, bởi vì ngày đó cả đám đều mỗi một không chịu nổi, lại bị thương nhiều ít, cho nên tự thuật đều ngắn gọn. Ta nghĩ hôm nay mọi người đều muốn cẩn thận nghe một chút các ma pháp mỗi người trải qua sau khi tách ra.

Vừa định ra khỏi cửa, Klein liền gửi tin đến, nói hần lập tức đến đây.

Tên nhóc này, còn học được tập kích bất ngờ.

Ta suy nghĩ, đi đến nơi hẹn, giải thích với bọn họ: “Thật xin lỗi, bạn thân của ta đột nhiên muốn tới. Hôm nay ta không thể đi. Hôm khác ta lại mời các người.”

“Mang bạn của người cùng đến đi”, Paul cười nói, “Dù sao chuyện chúng ta đi thám hiểm di tích Malar cũng không phải bí mật, hiệu trưởng vì phòng ngừa lại có ma pháp sư hy sinh vô nghĩa ở nơi đó, đã đem tình hình dọc đường chúng ta gặp phải thông báo cho toàn trường và hiệp hội ma pháp. Những điều chúng ta trò chuyện cũng không cần che giấu người bên ngoài.”

Nhưng mà ta không biết thái độ của các người đối với Klein, hơn nữa thái độ của Klein đối với người khác luôn luôn không tốt. Cùng một chỗ không phải mọi người cũng khó chịu sao?

Còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, giọng Klein vang lên từ sau lưng, “Carl, đang đợi ta à?”

Ta quay đầu lại, “Ừ, không ngờ người đến nhanh như vậy.”

Hần bước nhanh tới, đứng bên cạnh ta, đánh giá nhóm đội hữu lần trước thám hiểm cùng ta, không mở miệng.

Ngược lại là Paul cười nói: “Klein, thì ra người bạn Carl nói chính là người. Khó trách ta nghe nói hai năm nay người thường đến trường học.”

Trong trường học rất nhiều người đều biết chúng ta là bạn, bất quá kiêu ngạo như nhóm Paul, chỉ sợ sẽ không hỏi thăm tin đồn dãi. Dù sao khi đó ta chỉ là ma pháp sư trung cấp.

Klein gật gật đầu, không nói gì.

Những người khác nghe xong tên của hắn, sắc mặt thoáng thay đổi, cũng rất nhanh khôi phục bình thường. Dù sao thì trình tự bọn họ rất cao, đều là có tiềm lực Đại Sư tương lai, cho nên không đến mức sợ hãi Klein.

Tuy rằng đồng dạng cấp bậc ma pháp sư cao cấp, nhưng bọn hắn là đặc biệt trong số ma pháp sư cao cấp. Ví dụ như ta lựa chọn tư chất trung thượng, tuy rằng là ma pháp sư cao cấp, nhưng tư chất nhận được có hạn, đến già cũng không có khả năng đạt tới cấp bậc Đại Sư. Bọn họ lại khác.

Thì ra bọn họ đã sớm biết nhau. Cũng may thái độ của bọn họ không khiến Klein xấu hổ, bằng không Klein có thể giết người ngay trước cửa trường học.

“Klein, vốn là chúng ta hẹn Carl cùng đi uống rượu, tán gẫu về chuyến mạo hiểm lần trước. Nếu người đến đây, cũng đi cùng chúng ta đi?”

Klein không trả lời, ngược lại nhìn về phía ta.

“Có mệt hay không?”, ta hỏi.

Hắn hiểu được ý của ta, nếu không muốn đi thì nói mệt mỗi, tự nhiên ta sẽ cự tuyệt bọn họ, hiện tại chúng ta rất ăn ý như vậy.

Bất quá hắn lắc đầu, “Không sao.”

“Vậy cùng đi uống rượu nói chuyện phiếm?”

“Được”

Đoàn người kéo nhau đi, ta và Klein đi ở phía sau cùng, vừa đi vừa trò chuyện.

“Chúc mừng người.”

“Cái gì?”

“Ma pháp sư cao cấp”, hắn chỉ chỉ huy chương trước ngực ta.

Ta cười khê lên, “Tại sao lại đáp ứng cùng đi uống rượu? Không phải không thích náo nhiệt sao?”

“Muốn nghe quá trình mạo hiểm của người.”

Ngồi vào căn phòng xa hoa trong tửu lâu, Paul gọi rượu và thức ăn. Hắn làm việc thật chu đáo, vừa chiếu cố khẩu vị Lugo, gọi một bàn thịt nướng, thịt kho, thịt luộc, gọi món điểm tâm ngọt tinh xảo cho hai nữ hài. Lại hỏi món chúng ta yêu thích.

“Ta không kén ăn, khẩu vị của Klein giống Lugo”, ta cười trả lời.

Vì thế hắn lại gọi lượng thịt gấp đôi.

Bất quá Klein không uống rượu, “Người có mang thức uống người làm không?”

“Nước hồng môi?”, làm từ một loại hoa quả giống ô mai.

“Được.”

Vì thế ta lấy một cái ly, rót cho hắn một ly nước hồng môi. Những người khác đều hiểu kì tùm lại đây, ta đành rót cho mỗi người nửa ly, tuy rằng bình nước là vô hạn, nhưng không thể để cho người khác biết điểm này.

Điều này làm cho Klein bất mãn, ánh mắt âm u đảo qua mấy người kia. Ta buồn cười xoa xoa tóc của hắn, “Trở về ta lại làm cho người, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“Ta muốn uống cái loại màu đen.”

Là coca, “Biết.”

Hai nữ hài và Lea đều rất thích. Lugo một hơi uống hết, mở miệng nói: “Ngọt hề hề, đàn bà mới yêu uống, ta thì thích rượu hơn”, nháy mắt hắn bị hai nữ hài, còn có Lea và Klein nhìn chằm chằm, hắn còn hồn nhiên không phát giác.

Paul ở bên cạnh mỉm cười không nói.

Chúng ta nói đến những sự việc trong di tích Malar, sau đó bắt đầu thổi phồng nhau. Bọn họ nói ta tri thức phong phú, còn hiểu được ma văn. Ta liền khen nhóm hắn biết thật nhiều ma pháp, nắm giữ thuần thực, hơn nữa phản ứng nhanh chóng.....

Klein duy trì khẩu vị tốt của hắn, vẫn không ngừng ăn thịt. Lugo cũng vậy, y như đụng phải đối thủ cướp đoạt thức ăn, hai người có chút tương đối hăng say.

“Lần hợp tác này chúng ta đều cảm giác thật sảng khoái, chúng ta thương lượng rồi, muốn mời người gia nhập đội ngũ chúng ta, bình thường trong trường học cứ sinh hoạt như trước. Nhưng hàng năm sẽ có một hai lần ra ngoài thám hiểm”, trao đổi với nhau xong, Paul nghiêm mặt nói với ta.

“Ta cũng hiểu được lần này thật sảng khoái”, ta có chút khó xử nói, “Nhưng mà ta đã tính không tiếp tục ở lại trường học. Thật ra hai năm này là thư viện trường học hấp dẫn ta, hiện tại sách chỗ đó ta cũng xem

gần hết. Nếu nghiên cứu ma pháp ở nơi nào cũng giống nhau, ta càng muốn đi nơi khác một chút, vừa du lịch vừa học tập.”

Paul tiếc nuối nói: “Vây thật sự đáng tiếc.”

Các nàng nhìn nhau vài lần, sau đó Natasha mở miệng nói với ta: “Chúng ta có thể nhờ lão sư đi thỉnh cầu hai vị quang hệ Đại Sư trong trường, tuy rằng không nhất định có thể thu người làm đồ đệ, nhưng hẳn là có thể cho phép người đến chỗ bọn họ đọc sách nghiên cứu. Từng Đại Sư đều có rất nhiều sách mà thư viện không có, còn có ma pháp bọn họ mới nghiên cứu ra. Người có hứng thú không?”

“Vây thật sự là quá tốt”, ta chớp chớp mắt, “Như vậy trong khoảng thời gian ta lưu lại trường học, liền gia nhập tiểu đội mạo hiểm của các người, như thế nào?”

“Hoan nghênh gia nhập”, Paul mỉm cười gật đầu.

Vây sách ở chỗ lão sư các người ta có thể xem không?”

“Ma pháp hệ khác người cũng có hứng thú?”, Hurley tò mò hỏi.

“Thuần túy là hứng thú trên lý luận, chỉ là ta thích đọc sách và tự hỏi mà thôi.”

“Nếu người cảm thấy hứng thú, ta sẽ hỏi lão sư”, Hurley gật gật đầu.

“Người đối với hỏa hệ ma pháp lý giải bao nhiêu?”, Natasha mở miệng hỏi ta.

Ta tùy tiện đưa ra một cái lý luận chưa thành hình về hỏa hệ ma pháp cùng nàng tham thảo tranh cãi.

“Xem ra không phải người lấy lòng mọi người, tuy rằng không phải hỏa hệ ma pháp sư, nhưng xác thực đã hiểu biết rất sâu. Tuy rằng trình độ ma lực của người bị giới hạn không có cơ hội trở thành Đại Sư, nhưng có thể trở thành một Đại sư tinh thông lý luận tất cả ma pháp hệ trước nay chưa từng có.”, Natasha nói chuyện luôn luôn thực trực tiếp.

“Quá khen, ta không có dã tâm như vậy. Đây thuần túy là hứng thú làm ma pháp sư và tinh thần nghiên cứu mà thôi. Lại nói rất nhiều lý luận bị giới hạn không thực tiễn, ta rất khó có đột phá, cũng chỉ là khiến ta tự mình lý giải những lý luận này mà thôi.”

“Ta cũng sẽ xin phép lão sư, nếu hẳn đồng ý, người có thể đến thư phòng lão sư ta đọc sách và ghi chép ma pháp của hẳn.”

“Đa tạ.”

Natasha đáp ứng, hai người còn lại cũng đáp ứng.

Paul cười nói: “Tuy rằng ta không phải ma pháp sư, nhưng thư phòng nhà ta có ma pháp thư tịch, bọn họ đều xem qua, cũng hoan nghênh người đến nhà ta làm khách.”

“Ngày khác nhất định bái phỏng.”

Xem ra ta còn phải ngốc trong trường học khoảng một năm rưỡi nữa.

Buổi tối trở lại phòng, Klein hỏi ta: “Bọn họ đều xem như bạn của người sao?”

Ta ngẫm nghĩ, “So với mấy người xa lạ khác, bọn họ xem như bạn của ta. Nhưng bạn tốt lý giải ta, quen thuộc ta, có thể khiến ta không cần phải nói khách khí chỉ có duy nhất người.”

Hắn có chút tính tình trẻ con, những lời này vẫn nên nói rõ ràng tốt hơn.

“Vây là tốt rồi”, hẳn lên tinh thần, lại hỏi: “Vây người có thể hay không chỉ có mình ta là bạn tốt?”

Ta nhớ lại lúc 5 tuổi, Tiểu Đông là thanh mai trúc mã nhà bên cùng một tên nhóc mới tới mẫu giáo chơi rất tốt, ta cũng tức giận như vậy, nói với Tiểu Đông, “Ta không cho người chơi cùng hẳn”, chỉ hai ngày sau ba người ba người lại chơi cùng nhau, ý định độc chiếm cũng không thấy tăm hơi.

Thì ra tâm lý của Klein chỉ có 5 tuổi sao?

Ta xoa xoa mặt hần, “Ta đây không thể cam đoan. Bất quá nếu là người người ghét, ta sẽ không làm bạn hần, như vậy được không?”

Việc gì cũng có thứ tự trước sau, đương nhiên là ưu tiên Klein trước.

“Rất tốt”, hần vừa lòng gật gật đầu.

“Không cho cố ý quấy rối.”

“Biết.”

Buổi tối đi ngủ hạ, Klein ôm lấy cổ ta, giống như đứa bé không có cảm giác an toàn. Mỗi khi ta nhớ đến lúc hần còn nhỏ, bên hồ kia mặt không đổi sắc học tập giết người, liền dễ dàng tha thứ loại hành vi quá mức thân cận này. Hần chỉ là đứa trẻ bị bắt phải cường đại, tâm linh lại không có cơ hội trưởng thành mà thôi.

“Người rất thích đọc sách sao? Ta có thể đi cầu Hoàng đế, cho người đến thư viện hoàng gia đọc sách.”

“Không cần. Hiện tại đã có đủ để xem”, chỗ đó chỉ có một ít người có thể đến, ta không muốn bị người chú ý.

“Vậy tương lai người đi du lịch có thể mang theo ta không?”

“Người có thời gian sao?”

“Ừ, năm nay ta đã có thể thi đậu tư cách Đại Sư. Từ giờ trở đi có thể không cần đi cùng lão sư, có thể một mình hành động.”

“Cùng Paul đi mạo hiểm chỉ sợ không tiện, lại nói trước mặt người khác bại lộ năng lực ma pháp của người cũng không an toàn”, hần dù sao cũng là tay sai của hoàng gia, làm đều là việc nguy hiểm, “Chờ sau khi ta rời khỏi trường học, hai chúng ta có thể cùng đi du lịch, không có người khác, thế nào?”

“Được.”

“Người và Paul đã sớm biết nhau?”

“Ừ, mới trước đây gặp qua vài lần tại hoàng cung.”

Thì ra là vậy.

End 13

14. Chương 14

Có thể tự do đến chỗ những vị Đại Sư khác quan sát học tập là một thu hoạch lớn đối với ta trong lần thám hiểm di tích Malar này.

Phía sau sự kiện này cũng rất có tính chất hài kịch, nguyên bản những người tiến vào cửa đá bị hạn chế bởi ma pháp hệ, nhưng cửa đá đã biến mất nên không còn ảnh hưởng. Bọn họ không thể xác định nguyên nhân, hướng hồ phía trước bọn ta không có người thuộc ám hệ đi vào cửa đá, nên nhóm Đại Sư suy đoán, đã có người đến sau chúng ta nhưng trước bọn họ, đi qua thông đạo, đã lấy được những thứ bên trong.

Bất quá cũng bởi vì không còn hạn chế, cho nên Đại Sư các hệ, bao gồm lão sư của Klein, phối hợp lại, năng lực phòng ngự công kích tăng lên gấp mấy chục lần. Mặc dù vẫn không biết nguyên lý của ma pháp trận này, nhưng thông qua thì không thành vấn đề.

Vượt qua thông đạo, đến cửa cuối cùng, lại vẫn chỉ có thể do Đại Sư các hệ tiến vào. Đối mặt không gian bị ngăn làm bảy phần trống trơn, suy đoán của bọn họ trở thành sự thật.

Bất quá nhóm Đại Sư tuy rằng thất vọng, nhưng không phải không thu hoạch được gì. Tất cả đều lưu tại chỗ đó, bản nghiên cứu ma pháp trận, cùng với kết giới thần bí ngăn cách không gian kia.

“Cái kết giới kia người cũng biết sao?”

[đương nhiên.]

“Đó là năng lực phòng ngự siêu cấp lợi a.”

[đúng vậy, ta còn có thể sửa đổi điều kiện tiến vào kết. Rất thú vị, cũng rất hữu dụng.]

Bảo Bảo vốn đã lợi hại, nó chính là như vậy, càng thu thập tin tức lại càng ngày càng mạnh hơn.

[đúng vậy.]

Thật sự là không biết khiêm tốn.

[lại mắng ta?]

“Không có, khen người mà.”

Nó không để ý tới ta.

Nhóm Đại Sư cho phép ta tiến vào không gian nghiên cứu của bọn, chỉ là nề tình đệ tử đặc ý của bọn họ.

Tu hành ma pháp cũng không dễ dàng, đừng nhìn vài năm nay ta nhảy vọt, nay đã là ma pháp sư cao cấp, đó đều là bởi vì có Bảo Bảo theo bên cạnh giúp đỡ, cùng với bản thân ta một lòng chuyên chú nghiên cứu.

Sau khi có chút lý giải, phát hiện đại bộ phận Đại Sư đều là loại người nghiên cứu khoa học, mặc dù sau lưng có đế quốc hoặc là đại quý tộc duy trì, nhưng nhiều lắm là ngẫu nhiên giúp đỡ, hoặc là bồi dưỡng một ít nhân tài, mà không phải là loại người có tâm đùa bỡn chính trị. Bọn họ chuyên chú đến mức không thể phân tâm vào những sự việc phức tạp.

Hướng hồ giữa những Đại Sư cùng hệ ma pháp rất khó có ma pháp gọi là bí mật, cấm chú gần như là bày sẵn ra, nhưng có thể dùng được hay không còn phải nhìn vào khả năng của người. Nghiên cứu ra ma pháp mới cũng không dễ dàng như vậy, ta có thể nghĩ ra laser, bất quá là vì ta đã học qua dao động ánh sáng và tần suất mà thôi.

Bởi vậy ta tiến vào chỗ bọn họ tự học cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Chỉ là bọn họ cao ngạo, tiêu chuẩn thu đồ đệ cũng cao, cho nên mới có vẻ đặc biệt thần bí mà thôi.

Ta ở nơi đó đọc từng quyển sách và bút ký ma pháp, cẩn thận nghiên cứu từng chủng công cụ ma pháp và vật phẩm luyện kim. Phàm là qua tay của ta, đều bị Bảo Bảo điều tra và nghiên cứu qua. Như vậy với nó mà nói không còn là bí mật.

Có thu hoạch từ di tích Malar, thu thập ở phương diện ma pháp cơ bản xem như đã hoàn thành. Chỗ đó không chỉ bao gồm tất cả nội dung bên ngoài, mà còn có rất nhiều ma pháp hiện tại đã muốn thất truyền. Hiện tại ta chỉ cần bổ sung thêm những nghiên cứu mới trong khoảng một ngàn năm gần nhất mà thôi.

Còn có thuật luyện kim, gặp qua rất nhiều chế phẩm luyện kim, cũng xem như kham kham nhập môn.

Mạo hiểm lần thứ hai không thực hiện được, bởi vì trường học tổ chức đại hội đoàn đội. Biên chế của từng đoàn đội vẫn là năm ma pháp sư và một đấu sĩ, dĩ nhiên ta cũng tham gia. Hướng chỉ nam đại lục cũng phái hai đội ngũ đến. Hình như đây là truyền thống 5 năm một lần. Cũng là giúp nhau trao đổi thêm.

Có thể trao đổi với người ở đại lục khác, dĩ nhiên là ta cũng vui. Tương lai ta cũng sẽ bước đến đại lục đó.

Giữa hai đội ngũ là đánh ba trận thắng hai là thắng, đánh qua một hồi, ước chừng lý giải thực lực của đối phương. Sau đó tại tửu quán cùng nhau chúc mừng thắng lợi, Paul cùng chúng ta mở chiến thuật hội nghị, quyết định sách lược đối chiến tiếp theo. Sau khi kết thúc ta dọc theo bờ sông u tĩnh cạnh trường học hướng về ký túc xá. Giữa đường đụng phải Klein.

Bộ dạng hắn là mới vừa giết người xong. Đúng vậy, ta đã thấy bộ dạng hắn giết người, hắn như vậy rất khác lúc bình thường.

Hắn thấy ta, khôi phục bộ dáng bình thường, “Carl, người trở lại rồi?”

“Ừ, vừa rồi người có nhiệm vụ?”

“Không có. Có người muốn hại người, ta giết hắn.”

Ta hoảng sợ, nhưng nơi này không phải nơi thích hợp nói chuyện, “Ở đâu vậy?”

Hắn chỉ về một phía, “Là ở chỗ đó.”

Ta liền lôi hắn đến đó, là ma pháp sư nam đại lục. Klein định để lại thi thể ở ngay tại chỗ này? Hơn nữa chung quanh đều là dấu vết ma pháp ám hệ lưu lại. Quả thật là điên rồi. Cho dù Hoàng đế che chở hắn, nhưng việc liên quan đến ngoại giao khẳng định không dễ giải quyết.

“Người về trước, ta ở lại xử lý”, hiện tại không phải thời điểm so đo nguyên.

“Ừ”, hắn gật gù đầu ngoan ngoãn rời đi.

Ta bận rộn góp nhặt thi thể, cẩn thận không chế ma pháp, dùng hết năng lượng mới triệt tiêu hết dấu vết ma pháp ám hệ xung quanh. May mắn là ta học quang hệ ma pháp vừa vặn cùng ám hệ có thể triệt tiêu lẫn nhau. Ta thở dài.

Lại đem toàn bộ dấu chân xóa hết. Mới chậm rãi tiếp tục đi dọc theo bờ sông. Lúc này càng không thể lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Ta không nhớ rõ có xung đột gì với ma pháp sư này, còn có tại sao Klein giết người ngay trong trường học cũng không kiêng nể gì. Trong trường học có nhiều Đại Sư như vậy, hắn còn quang minh chính đại dùng ám hệ ma pháp. Không lẽ lúc trước hắn giết người đều sẽ có người theo sau xóa dấu vết hay sao?

Trở lại phòng, Klein đang ngồi trên giường chờ ta, thấy ta trở về ngẩng đầu hỏi ta: “Hôm nay ta làm không đúng sao?”

“Bảo Bảo, đừng kết giới đơn giản, đừng cho người khác nghe được chúng ta nói chuyện.”

[được.]

Sau đó mở miệng hỏi Klein, “Vì sao phải giết hắn?”

“Ta nghe được hắn cùng một nữ nhân, nữ nhân kia nói rất thường thức người, bọn họ cãi nhau một trận. Sau khi nữ nhân đi, hắn liền tự nhủ nói tại thời điểm đối chiến sẽ giết người. Cho nên ta giết hắn trước.”

Ta thở dài, “Nữ nhân kia là ai?”

“Cũng là ma pháp sư đến từ phía nam, ta không biết tên, hôm nay cùng các người đối chiến có năng, quang hệ.”

Kallen. Hôm nay sau khi chúng ta đối chiến kết thúc, nói chuyện với nhau trong chốc lát. Dù sao cũng là trao đổi, không phải cừ địch, cho nên sau khi đối chiến kết thúc, song phương cũng không có nhiều đối lập. Bất quá là nhận biết đối phương, trao đổi ma pháp một chút mà thôi.

Người chết một ma pháp sư thuộc tiểu đối khác từ phía nam, Red, bởi vì còn chưa đối chiến, cho nên chỉ là giới thiệu tên, cũng không có nói chuyện qua. Tranh giành tình nhân? Thật sự là tai họa bất ngờ. Có thể là hắn thật sự muốn giết ta, cũng có khả năng chỉ là tức giận nhất thời, lỡ miệng phát tiết lửa giận. Dù sao loại hoạt động này, lúc trước cũng sẽ có trọng thương xuất hiện, nhưng chưa bao giờ chết người.

Ta nên nói với Klein như thế nào đây? Nói hắn làm sai? Yêu cầu hắn về sau đừng tùy tiện giết người?

Đây là phương thức sinh tồn của hắn. Ta không dám làm hắn biến thành mềm lòng, cũng không dám giúp hắn có được quan niệm thị phi bình thường. Này với hắn mà nói, có khả năng tử vong trong nhiệm vụ. Hoặc là bởi vì không muốn chấp hành nhiệm vụ mà thống khổ.

Giữa hắn khi dễ người giết người và hắn biến thành yếu đuối bị người giết chết, ta đương nhiên lựa chọn hắn giết người.

Mà có được quan niệm thị phi của người thường, chỉ có thể khiến hắn thống khổ, khiến hắn yếu đuối, thậm chí khiến hắn dễ ý chung quanh cách ly và sợ hãi hắn.

Hắn đã không có khả năng được người bên cạnh giúp đỡ, mặc dù từ giờ phút này hắn bắt đầu không giết người. Khi đó những người sợ ác nhân cũng chỉ cảm thấy hắn đã yếu đuối, cách ly và sợ hãi sẽ biến thành khinh thường và trào phúng.

Hiện tại hắn tự do tự tại, không cần cũng không thống khổ. Như vậy tốt rồi.

Sau khi tâm tư trăm chuyển, ta nhẹ nhàng mở miệng nói: “Chuyện này người không làm sai. Nhưng có mấy cái vấn đề nhỏ.”

“Vấn đề nhỏ gì?”

“Nếu người người giết không phải sư phụ của người muốn người giết, không phải Hoàng đế muốn người giết, không phải ở trong rừng rậm của người, người phải cẩn thận không được lưu lại dấu vết, không để ai khác biết người đó là do người giết. Thi thể và những thứ có liên quan tới hân phải dùng ám hệ ma pháp tiêu huỷ. Hơn nữa phải nhanh một chút, tránh né người khác, đừng để cho người khác thấy.”

“Hiểu được”, hân gật gật đầu.

“Cũng tận lực không cần giết người tại nơi có nhiều ma pháp Đại Sư, bọn họ đối với dao động ma pháp đều rất mẫn cảm. Tận lực đem người dẫn tới nơi không ai rồi mới động thủ lần nữa.”

“Được.”

Ta xoa xoa tóc của hân, “Còn nữa, nếu bởi vì ta mà người muốn giết người, cố gắng thương lượng với ta trước. Đương nhiên, cũng phải nhìn tình thế, vẫn là lấy an toàn của chính người làm trọng.” (Vâng. Anh công dạy em thụ giết người xoá dấu vết ())

“Ừ. Ta đây còn muốn giết luôn nữ nhân.”

“Ai?”

“Quang hệ ma pháp sư kia.”

“Nguyên nhân?”

Hân nhíu nhíu mày, “Dù sao cũng ta chán ghét nàng.”

“Không cho, trừ phi nàng đối với người và ta có uy hiếp, bằng không không cho đi giết nàng.”

Hân bắt mắt nhìn mặt.

Ta xoa bóp hai má hân, “Nghe lời.”

“Được rồi”, hân không tình nguyện đáp ứng.

Ta thở dài, đi phòng bếp lấy bát nhỏ đựng bắp rang và khoai tây chiên cho hân, lại rót một ly coca cho hân, nhìn hân chuyên chú ăn.

Chiều cổ một đứa trẻ có lực sát thương cường đại thật vất vả. Xoa bóp khuôn mặt tái nhợt không có huyết sắc của hân (anh cứ tự nhiên ăn đậu hủ của em), rất nhiều người đều nói hân tà ác khủng bố giống quỷ hút máu, hơn nữa lúc hân ở bên ngoài, luôn là bộ dạng lạnh lùng đối mặt người khác, ánh mắt đảo qua liền có thể dọa chạy một đám người.

Nhưng thời điểm ở chỗ ta, ăn cái gì cũng giống như Hamster, quả thật rất khả ái.

Quan trọng là, hân là người duy nhất thân cận ta tại thế giới này, mà đương nhiên là ta không có khái niệm “quân pháp bất vi thân” (hiểu sơ sơ là xử theo luật không nề tình người thân).

Cho nên ta chỉ có thể bao che tội phạm, làm tòng phạm với hân.

“Quên việc người giết người này đi, coi như hân mất tích, không biết chạy đến địa phương nào đi. Cho dù người khác nói đến, cũng không được tỏ ra là người biết cái gì.”

Hân nhìn ta, gật gật đầu.

“Bảo Bảo, triệt kết giới đi.”

[được. Mặt khác, người đứng là kẻ xúi giục.]

“Thật không?”

[ừ, so sánh dựa theo thần thoại địa cầu, người chính là Satan, và người đang dạy dỗ một ma quỷ.]

Ta thở dài, “Có lẽ thế.”

[ha ha.]

Bảo Bảo luôn luôn không có biểu tình gì thế nhưng cười? Này so với hôm nay Klein bỗng nhiên giết người càng làm cho ta giật mình hơn.

[ta không thể cười sao?]

“Đương nhiên có thể. Cảm nhận được đây là một loại cảm xúc khác không?”

[không biết. Chỉ là muốn cười mà thôi.]

Như vậy càng tốt.

End 14

15. Chương 15

“Nè nè, Carl, người không thấy một sao?”, Lea gần như nằm lăn dưới đất thở phì phò hỏi ta.

Căn cứ tẩm bản đồ không chi tiết lắm do Paul, chúng ta một đường gian nan tìm kiếm kho tàng của hải tặc Bane 600 năm trước.

Mấy ngày không lặn lội không ngớt, băng qua mặt cỏ, đầm lầy, giết chết vô số ma thú tính toán đem chúng ta biến thành thức ăn. Trừ bỏ Paul, những người khác đã sớm mệt nằm lăn ra, cho dù gặp được tài bảo vàng bạc cũng nhất thời không có động lực.

“Không mệt ”, ta vừa chăm chú nhìn chế phẩm hoàng kim trong tay, vừa trả lời, “Lúc trước ta là Hunter, cũng thường xuyên hao phí thể lực như vậy.”

Bọn họ đều gờ ngón cái với ta. Sau vài lần hợp tác, ngăn cách giữa mọi người dần dần tiêu trừ, chúng ta cũng thân cận hơn.

Nơi này không có chế phẩm ma pháp, nhưng Bảo Bảo nói nghệ thuật và văn vật cũng là một bộ phận tin tức chúng ta cần thu thập . Vì thế ta nhất nhất cầm lên xem, đại bộ phận Bảo Bảo làm một phục chế phẩm lưu lại làm hàng mẫu, nhưng nếu có thứ nó muốn lưu lại, liền dùng phục chế phẩm đổi với thứ trong tay ta, sau đó tham ô chính phẩm.

Dựa theo nguyên tắc lấy được chiến lợi phẩm, trong số này có một phần sáu là của ta. Nhưng thật sự không ít, ta bắt đầu lo lắng chúng ta làm cách nào đem mấy thứ này mang ra khỏi đầm lầy và mặt cỏ vận chuyển trở về.

Dọc theo đường đi ta góp nhặt không ít động thực vật, bùn đất nơi này cũng khác trong rừng rậm. Kỳ thật hợp tác với bọn họ cũng có lợi.

Paul cũng chọn lựa xem vài thứ kia, thường thường đánh giá có giá trị lịch sử hay không, có phải tác phẩm nghệ thuật hay không.

Lần này chúng ta thu hoạch được rất nhiều, tất cả đều là chế phẩm vàng bạc và bảo thạch trân châu. Bất quá ma pháp sư, tối thiểu là mấy người này đều không phải người thiếu tiền, cho nên khi bọn họ nhìn thấy kho tàng mà không phải những thứ có thể gọi ra lòng hiếu kỳ của họ, mới không còn động lực, toàn thể xui lơ. Không giống lúc trước đi đến núi lửa gì đó, nhìn đoạn kiếm trong thánh chiến, mặc dù chiến lợi phẩm gì cũng không có, bọn họ vẫn mười phần động lực như cũ.

“Ở trong này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trở về”, Paul quyết định.

“Quá tốt”, mọi người hoan hô.

“Carl, người càng ngày càng giống cổ già. Cả văn vật và tác phẩm nghệ thuật người đều biết à?”, Lugo đĩnh đạc hỏi ta.

“Biết một ít, ta đọc qua một ít sách về phương diện này”, ta cầm lấy một cái vòng bạc, “Ví dụ như cái này, trên mặt là ấn ký Matthew Vương Triều, nhưng hoa văn lại là phong cách dân tộc Lethal nam đại lục. Trong sách sử từng ghi lại, Matthew Vương Triều có một vương hậu ngoại tộc, khi quốc vương vẫn còn là vương tử, du hành đến nam đại lục, nhận thức cô nương tộc Lethal. Nếu không phải đồ dỏm, cái này rất có khả năng là của hồi môn do vị vương hậu đó mang đến.”

Paul nghe vậy tiếp nhận vòng tay bạc trong tay ta.

“Của hồi môn của vương hậu sao lại rơi vào tay hải tặc?”, Lea ngẩng đầu hỏi ta.

“Nếu không phải có người trộm nó đem ra ngoài, thì là vương hậu mang đi. Vị vương hậu đó kết cục cũng không tốt. Quang Minh thần giáo cho rằng nàng là dị giáo đồ, ba năm sau khi bọn họ thành hôn, quốc vương bị ép buộc phải lưu đầy nàng. Vị vương hậu này lấy thân phận bình dân mang theo người hầu ly khai. Có lẽ là khi đó bị trộm, hoặc là nàng sinh hoạt nghèo khó, cho nên cầm bán. Cái này không thể nào biết được. Cho đến sau khi con trai của nàng cầm quyền, mới đem nàng trở về vương cung, nghe nói khi đó nàng đã lớn tuổi không thể đi lại.”

“Nàng là dị giáo đồ sao?”

“Đúng vậy. Tộc Lethal sùng bái Thủy Thần, thể chất bộ tộc bọn họ rất đặc biệt, chỉ có thủy hệ ma pháp sư. Ta nghĩ đó chính là nguyên nhân bọn họ sùng bái Thủy Thần.”

“Ta muốn đi đến nơi đó nhìn xem”, pháp sư thủy hệ Hurley nhẹ giọng mở miệng nói.

“Ta cũng muốn đi”, ta gật gật đầu.

“Mấy năm này không được”, Paul mở miệng nói, “Thi đấu ma pháp lần trước, ma pháp mất tích chỗ chúng ta, là đệ tử trực hệ của lão quý tộc cao nhất nam đại lục. Tuy rằng không tra được nguyên nhân, nhưng gia tộc bọn họ cho rằng đây là do đế quốc làm, hơn một năm nay đều rất có địch ý đối với người chỗ chúng ta đến đó du hành. Hiện tại chúng ta đi cũng không an toàn.”

Ta lý giải gật gật đầu, dù sao cũng là Klein gây ra, ta không oán giận gì.

“Nghe nói tên nhóc đó thích nhất ngậm mình ở quán rượu đùa nữ nhân, ai biết bị nữ nhân ở quán nào câu đi. Bọn họ không phải còn đi từng quán rượu trong toàn thành tìm sao? Liên quan gì chúng ta ta”, Lugo oán giận nói.

“Lugo, chú ý từ ngữ của người, chỗ này còn có hai vị nữ sĩ”, Paul khiển trách nói.

Lugo ngượng ngùng sờ sờ đầu, hai nữ hài ha ha cười.

“Paul, mấy thứ này làm sao chúng ta mang về?”, Natasha mở miệng hỏi.

“Chúng ta có thể chính mình đi trở về là may mắn, mang mấy thứ này? Không có khả năng”, Lea lắc đầu, hẳn là một trong những người không có thể lực tốt trong chúng ta.

Paul nhìn về phía ta.

Ta suy nghĩ, “Có thể đưa tin để người đem xe ngựa đến cạnh đầm lầy chờ chúng ta hay không, như vậy chúng ta chỉ cần xuyên qua đầm lầy là có thể.”

Paul gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

“Đầm lầy lầy lội không chịu nổi, đường khó đi. Còn có rất nhiều ma thú công kích chúng ta. Chúng ta mang theo những thứ này đi ra đầm lầy cũng không dễ dàng đâu. Lại nói trong chúng ta chỉ có Paul và Carl thể lực đặc biệt tốt, hai người các người có thể mang đi mấy thứ này?”, Natasha mở miệng nói.

“Nhưng không có bản đồ, người của ta căn bản không có khả năng an toàn xuyên qua đầm lầy, cũng không thể tìm đến chúng ta”, Paul nhún mày nói.

Một mình xuyên qua đầm lầy cũng không an toàn. Huống chi những người đó chỉ biết Paul, mà cảm giác phương hướng của Paul không tốt. Huống chi chính là chúng ta phải người đi tiếp, vó ngựa cũng không thích hợp hành tẩu trong đầm lầy, rất dễ bị lún xuống.

“Chúng ta có thể suy xét một chút..... thu phục ma thú?”, ta đề nghị.

“Người làm được sao?”, Lugo hỏi ta.

Ta lắc đầu, “Nhưng là ta từng xem qua mấy quyển sách.....”

Lugo liền giống như bóng cao su xẹp xuống, “Lại là đọc sách.”

Paul và Natasha nhìn nhau một cái, gật gật đầu với ta, “Thử xem đi.”

“Được rồi”, ta suy nghĩ, gật đầu, “Ta nhớ rõ trên đường chúng ta gặp qua một loại ma thú ăn cỏ tên là mãnh ngư, thể trạng rất lớn, sẽ thích hợp chở nặng. Không biết lúc trước bọn hải tặc làm sao đem mấy thứ này đến đây.”

Hai nữ hải khôi phục tinh thần, bắt đầu cảm thấy hứng thú với vòng cổ trang sức trong kho tàng, khoa tay múa chân. Cho dù là ma pháp sư cao cấp, nữ nhân cũng vẫn là nữ nhân a, thiên tính thích làm đẹp a.

Lugo nhìn đến bộ dạng các nàng bĩu môi, “Nữ nhân!”

Hai nữ hải xem hần như ngoáo ộp.

Ta cầm lấy một cái bình, mở ra xem thử, cười với Lugo nói: “Nơi này lại còn có rượu? Thả mấy trăm năm, không biết còn có thể uống được hay không.”

Lugo nguyên bản vô lực nằm dài lập tức lên tinh thần, “Ta ném thử.”

“Đợi đã, ta xem có hay không độc trước, nói không chừng đây là hải tặc chuẩn bị vì người trộm kho tàng của bọn họ”, ta không cho Lugo cướp đoạt, thí nghiệm một phen, “Không có độc.”

Lugo hoan hô một tiếng, liền cướp đoạt.

“Đã có rượu, vậy buổi tối sẽ không ăn lương khô, ta đi săn thú, thịt ma thú xứng với rượu ngon, chúng ta ăn mừng lần này thám hiểm tìm được mục đích”

Bọn họ hoan hô. Nói thật, mấy ngày lẩn lộn, đã muốn nhìn không ra phong phạm quý tộc và ma pháp sư trên người bọn họ. Một đám đều nghèo túng không chịu nổi. Trừ bỏ Paul, ta rất ngạc nhiên làm sao hần bảo trì hình tượng được.

“Về sau không cho ghét bỏ ta một ma pháp sư còn mang theo cung tiễn a”, ta quơ nắm tay dọa bọn họ, ra khỏi sơn động.

Buổi tối mọi người đều ăn được cảm thấy mỹ mãn. Lugo vỗ vai ta nói: “May mắn có người, cả muối cũng mang theo, còn có cái gì người không có chuẩn bị?”

“Không có biện pháp, ta là nhân viên không chiến đấu mà.”

“Còn nhân viên không chiến đấu gì nữa, lúc đám Ngốc Ưng tập kích chúng ta, người một mũi tên rụng một con. Lúc trước nhất định người là Hunter giỏi.”

“Đương nhiên, ta là thần xạ thủ.”

Dùng vài ngày thu thập đồ vật, cũng thu phục được hai con mãnh ngư, cột lên mấy thứ kia, chúng ta quay về.

Sau khi ngồi trên xe ngựa nhà Paul, ta thả mãnh ngư ra.

“Sao không giữ lại?”, Lugo hỏi ta.

“Mãnh ngư chỉ có thể sinh tồn trong đầm lầy, hơn nữa tốc độ chúng nó chậm như vậy, cũng không có lực công kích, ta giữ chúng nó có ích lợi gì?”

Lugo tính tình giống ta, hơn nữa Hurley và Lea, Natasha và Paul đều thành tình lữ, ta và Lugo hai tên cô gia quả nhân càng thường xuyên ghé vào một khối.

Sau này ta mới biết được nguyên nhân bọn họ lựa chọn ta, tất nhiên năng lực ma pháp là một phần nguyên nhân, nhưng tính cách cũng phần nguyên nhân.

Paul là người thừa kế công tước, cũng chính là công tước tương lai, quyền thế không thể nói là không lớn. Cho nên người gia nhập bọn họ ôm mục đích tất nhiên không thể đơn thuần.

Bọn họ và học sinh phổ thông bất đồng, đều là quý tộc, hơn nữa bởi vì thiên tư xuất sắc nên từ nhỏ liền đi theo Đại Sư cùng nhau học tập, cũng có thể nói là cùng nhau lớn lên. Cũng bởi vậy bọn họ rất bài ngoại, nhất là Lugo và Natasha, hai người kia còn hơn thế nữa, cho nên bọn họ vẫn không có ma pháp sư quang hệ cố định.

Lúc trước có lão sư dẫn đội, phối hợp với nhau, cũng vậy mà thôi. Sau này rốt cuộc tìm tới ta.

Ta xác thực không thêm để ý quyền thế và tiền tài, này đối với ta hiện tại mà nói cũng không ý nghĩa. Cho nên bọn họ con mèo đung trùng chuột chết, xem như tìm đúng người.

Trở lại Vương Thành, Paul chủ trì phân chia này nọ, phần mình mang đi. Ta mang theo bao chiến lợi phẩm to trở lại ký túc xá, đã thấy Klein ở đó.

“Không phải sư phụ của người có chuyện tìm người trở về sao?”

“Ừ, ăn một ít độc dược, ta lại trở lại.”

Độc dược..... Ta xem sắc mặt hắc tái nhợt, còn có đôi mắt thâm đen, không biết nói cái gì cho phải. Nếu đối với hắc ta quan trọng hơn lão sư hắc, nhất định ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề của hắc, sau đó dẫn hắc đi rất xa tránh khỏi vị ám hệ Đại Sư kia. Nhưng ta không rõ ràng quan hệ của bọn họ là như thế nào, cho dù lão sư hắc buộc hắc giết người, nhưng cũng nhìn hắc lớn lên. Tình nghĩa bên trong này, không phải ta một bằng hữu có thể can thiệp.

Ta miễn cưỡng cười cười, “Đến xem chiến lợi phẩm của ta lần này, chọn thứ người thích, tặng cho người làm lễ vật.”

Hắc lập tức liền vui vẻ lên, thật ra cái gì hắc cũng không thiếu, chỉ là thích lễ vật mà thôi. Hắc lựa chọn trong rương, ta vào phòng bếp, mang ra một bàn đồ ăn. Có một số việc ta quản không được, đành tận lực khi hắc ở bên cạnh ta, nuôi hắc trắng trẻo mập mạp.

“Ta không uống thứ này”, hắc nhìn sữa ghét bỏ.

“Uống đi, này có lợi cho thân thể. Uống xong mới cho người đồ uống màu đen.”

Hắc cau mày đem ly sữa uống một hơi cạn sạch, sau đó đem ly không đưa cho ta. Ta cười, đi phòng bếp rửa ly, rót coca cho hắc, trở về bàn ăn.

“Khi nào người mới mang ta đi ra đi?”

“Uhm, lần này thám hiểm chấm dứt ta định rời khỏi trường học, tự mình đi ra ngoài du hành ”, trường học đã xong, ta tính toán đi nơi khác thu thập tin tức.

“Mang ta theo được không?”

“Đương nhiên, không phải chúng ta đã nói rồi sao?”

“Quá tốt, ngày mai chúng ta liền xuất phát ”, ánh mắt hắc sáng lên.

“Nghỉ ngơi vài ngày rồi xuất phát ”, ta xoa xoa tóc của hắc, “Bất quá ở bên ngoài người phải nghe lời ta nói.”

“Ừ, ta nghe lời”, hắc nghiêng tới ôm cổ ta, mặt cọ vào mặt ta.

“Nhóc con”, ta lấy ngón tay chọc chọc trán hắc.

End 15

16. Chương 16

Ta đem tất cả đồ đạc của mình thu hết vào trong sổ tay, cùng Klein đồng loạt xuất phát.

Nhóm Paul đều đứng trước cửa trường học tiễn ta, ta cười với bọn họ: “Không sao, các chủ thành lớn đều có ma pháp truyền tông trận, các người cần thì liên lạc ta”, ta đưa cho Paul một khối ma pháp Thủy Tinh dùng để liên lạc.

Lần trước có quyền trục ma pháp kia, Bảo Bảo đã có thể làm ra quyền trục hồi thành. Bất quá chúng rất quý, mặc dù giá xã hội cao tới 5000 kim tệ, cũng rất khó mua được. Cho nên ta không nói cho bọn họ biết.

Luyện kim sư có thể làm ra quyền trục hồi thành rất ít, loại quyền trục này đối với người ra ngoài du hành, cùng với một ít quý tộc và ma pháp sư lại rất quan trọng. Gặp nguy hiểm mở ra liền có thể tránh khỏi nguy hiểm. Cho nên mới tạo thành cục diện có tiền cũng mua không được. Lần trước trường học là vì an toàn của chúng ta mà khô máu.(tồn hết tiền:3)

Ta nghĩ cùng bọn họ tiếp tục hợp tác, trừ bỏ nguyên nhân hợp tác với họ rất sáng khoái, còn bởi vì bọn họ có thực lực có tài nguyên. Ví dụ như bản đồ lần này, còn có kinh nghiệm du hành của bọn họ, ma pháp sư phổ thông không có được. Cùng bọn họ cùng một chỗ, những tin tức có thể thu thập được này chỉ bằng ta là không xong.

Paul đưa cho ta một quyền trục ma pháp, “Đây là quyền trục hồi thành, nếu gặp nguy hiểm, người trực tiếp trở về. Nếu không có nguy hiểm, đến thời điểm trở về tham gia hoạt động, cũng tốc độ mau chút, lỡ như người đang ở thâm sơn cùng cốc nào đó.”

Ta thật có chút cảm động. Cáo biệt bọn họ, ta và Klein liền xuất phát.

Đi bộ có thể tiện đường thu thập này nọ, cũng là thói quen của ta. Nhưng Klein chỉ là ma pháp sư gây yếu, ra khỏi Vương Thành không bao lâu, hắn liền bất động. Ta bắt đặc dĩ nhìn hắn, xoay người ngồi xổm xuống, “Đi lên, ta công người.”

Dù sao cơ thể của ta đã được Bảo Bảo cải tạo thật sự lợi hại, coi như là huấn luyện vác nặng, tiếp tục rèn luyện chính mình.

Cho dù có thể mua xe ngựa, nhưng chúng ta cũng sẽ lên núi, vào rừng sâu, đi dã ngoại, không có khả năng toàn ngồi xe ngựa. Lại nói xe ngựa cũng sẽ khiến ta bỏ sót những thứ trên đường. Tránh đường lớn, hành tẩu trong hoang dã, cũng sẽ không có người nhìn thấy chúng ta mà cảm giác quái dị.

Hắn do dự một lát, leo lên lưng ta, ôm cổ ta. Ta nói Bảo Bảo đem sổ tay gắn vào đế giày của ta, dù sao nó có thể biến thành bất cứ hình dạng nào, xuất hiện bất cứ vị trí nào trên người ta, hơn nữa sẽ không bị hư hỏng. Bên đường nhìn thấy cái gì, đập đến cái gì, liền trực tiếp thu thập.

“Carl, công ta người mệt không?”

“Không mệt.”

“Ta là lần đầu tiên bị người công.”

“Không quen sao?”

“Không, rất tốt.”

Ta công hắn đắm chìm trong nắng sớm hạ, vững vàng đi về phía trước.

“Carl, nữ ma pháp sư kia là vị hôn thê của Paul sao?”

“Xem như vậy, bất quá bọn họ còn chưa cử hành nghi thức đính hôn.”

“Bọn họ sẽ kết hôn sao?”

“Có lẽ.”

“Rất nhiều ma pháp sư đều cả đời không kết hôn.”

“Chính xác, có thể bởi vì ma pháp là người chuyên chú, siêng năng nghiên cứu học tập này nọ. Bởi vậy rất nhiều ma pháp sư chuyên chú nghiên cứu, dần dần chặt đứt quan hệ với thế tục thế giới. Bọn họ chuyên chú, cũng khiến cho bọn họ không có khả năng đầu nhập quá nhiều tình lực vào người khác. Bởi vậy ma

pháp sư, nhất là ma pháp sư trên cao cấp, thường đều là độc thân. Bất quá ma pháp sư cấp thấp, bị giới hạn bởi tư chất ma pháp, ngược lại là đại bộ phận sẽ kết hôn.”

“Nữ ma pháp sư kia vì sao muốn kết hôn? Kết hôn rất tốt sao?”

“Chắc do lựa chọn cá nhân. Natasha tất nhiên là có thiên phú ma pháp sư cao cấp, nhưng dù sao cũng là nữ tử trẻ tuổi, đối với tình yêu hôn nhân có mơ mộng cũng thực bình thường. Người nghĩ xem, học sinh 18 tuổi tiến vào trường học ma pháp, khi đó nếu không chuyên chú, trên cơ bản không có khả năng có thành tựu. Chờ khi bọn hắn có thành tựu đã là ba bốn mươi tuổi, cũng vốn không tình cảm nam nữ.”

“Về phần Paul, hẳn trừ bỏ là hoàng kim đầu sỏ, còn là công tước tương lai, không có khả năng thoát ly thế tục thế giới. Đầu sỏ và ma pháp sư bất đồng, đại bộ phận đầu sỏ đều phụ thuộc vào quyền quý. Đầu sỏ không yêu cầu chuyên chú tu hành như ma pháp sư, hơn nữa cách bọn họ tu hành là không ngừng đánh nhau, làm hộ vệ hoặc là đi biên cương chiến trường đều là lựa chọn thông thường. Nếu không thoát ly thế tục, tự nhiên sẽ kết hôn sinh con.”

“Nga, vậy tương lai người cũng kết hôn sao?”

“Ta không định kết hôn”, có Bảo Bảo, đã chú định ta không thể vì một cá nhân hoặc là một gia đình dừng lại. Thay vì để thế tử chờ đợi lâu dài, con cái không được phụ thân quan tâm, mang đến đủ loại bất hạnh, thà rằng một mình ta tự do tự tại hành tẩu. Ngẫu nhiên có bằng hữu làm bạ.

“Rất tốt.”

“Ta không kết hôn rất tốt?”, ta buồn bực, tính độc chiếm của tên nhóc này lại phát tác?

“Dù sao cũng là rất tốt.”

Kệ, lười giáo huấn hắn.

“Về sau chúng ta luôn luôn cùng nhau được không?”

Có hẳn làm bạn cũng không tệ, thực lực hắn cường hãn, ta không cần lo lắng an toàn của hắn. Duy nhất khiến ta lo lắng là hắn thường xuyên dùng độc được.

“Vậy người cố gắng sống lâu một chút đi.”

“Nhưng mà quang hệ ma pháp sư sống lâu nhất, còn ám hệ chết sớm nhất. Huống chi còn có độc được ảnh hưởng sức khỏe. Cho dù ta sống lâu một chút cũng sẽ không sống lâu bằng người”, hắn nghiêm trang nói.

Ta suy nghĩ, vẫn không nói gì. Có một số việc ta muốn sau khi gặp qua lão sư hẳn mới phán đoán được, cũng mới quyết định được ta nên làm như thế nào.

Cho dù ta quý trọng sinh mệnh hắn, hiện tại nói cũng không có ý nghĩa. Tùy tiện làm việc chỉ mang đến phiền toái và nguy hiểm cho cả hai, hơn nữa lão sư hẳn còn nổi danh như vậy.

Hắn thấy ta không nói, lại đổi đề tài bô bô nói không ngừng. Mang theo hắn tuy rằng vất vả, nhưng quả nhiên không tịch mịch, ta nghĩ trong lòng.

“Đã đói bụng”, Klein khẽ nói vào tai ta, nói một đường, cổ họng hắn cũng có chút khàn.

Dương quang lên đỉnh đầu, vừa lúc là 12g, hẳn cũng nên đói bụng. Ta đưa cho hắn một thanh chocolate, “Trước ăn tạm, đến phía trước rồi ăn cơm.”

“Này ăn ngon”, khỏe miệng hắn đều là chocolate, lúc nói chuyện với ta, hương vị chocolate đều có thể truyền đến mũi ta.

“Đừng chùi vào người ta a.”

“Àn”, hắn đem thanh chocolate có dấu răng đưa tới bên miệng ta, “Người ăn một miếng?”

Tên nhóc này cũng quá không chú trọng, ta lắc đầu, “Mèo tham ăn, có cái gì người không thể ăn không?”

“Có, rau xanh và sữa.”

Vỗ vỗ mông hắn, “Không thích cũng phải ăn.”

“Nga”, hần trả lời không quá có thành ý.

Tìm bóng râm, trải thảm, đem cơm trưa đem lấy ra đưa cho Klein, cùng hần một chỗ, có một số việc không thể gạt hần, “Ta có đạo cụ không gian, đừng nói cho người khác”, ta thản nhiên dặn một câu.

“Ta nhớ kỹ, sẽ không nói cho người khác”, hần gật gật đầu, lại hỏi, “Chỉ có ta biết sao? Nhóm Paul biết không?”

“Chỉ có người và ta biết.”

Hần vui vẻ nở nụ cười, “Ta biết rồi.”

“Đừng cười ngậy ngậy”, ta đem ly nước đưa cho hần, “Từ từ ăn, uống nước, đừng nghẹn.”

Hần cũng không tiếp, nghiêng người lại gần uống mấy ngụm.

Cơm nước xong, ta định nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi, Klein ngáp một cái, “Carl, ta hơi mệt.”

Ta bắt đầu than thở, đem tên phiền toái theo trên người có phải hay không tự mình chuốc lấy cực khổ. Trừ bỏ từ nhỏ giết người, hiện tại ngẫu nhiên uống thuốc độc, còn có ở trong rừng rậm có đôi khi không đủ thịt ăn, tên nhóc này tại các phương diện khác thật đúng là nuông chiều từ bé. Xuất môn chưa bao giờ đi bộ, không làm quá thể lực sống, càng chưa từng có rèn luyện thân thể. Thân thể như vậy thật sự là không thích hợp cùng ta đi ra ngoài du lịch.

Thôi kệ, ta hiện tại cũng không gấp gáp gì. Hơn nữa lúc này nắng gắt, vừa cơm nước xong cũng dễ dàng mệt rũ rời. Từ từ sẽ đến đi, cùng ta rèn luyện thân thể, thể chất hần đại khái cũng có thể tốt hơn một chút.

“Vậy ngủ một lát đi, tỉnh ngủ rồi chúng ta tiếp tục đi.”

“Nga”, hần nằm xuống gối đầu lên đùi ta.

Lại đáp cho hần một tấm thảm, ta tiếp tục đọc giáo trình y sư Bảo Bảo soạn cho ta.

Khi mới đến đại lục này, ta còn lười, nghĩ giúp Bảo Bảo thu thập tin tức, chính mình không định học gì. Nhưng sau này, hình như là sau khi tu tập quang hệ ma pháp, bởi vì lực chuyên chú tinh thần của ta càng ngày càng tăng mạnh, cùng với thời gian tích mịch ở giáo đình, dần dần hoàn toàn tĩnh hạ tâm. Cho nên hiện tại cũng vui học vài thứ, không chỉ là lý giải mặt ngoài, mà là học tập sâu, thẳng đến khi chính mình nắm giữ nội dung cao tầng nhất của chức nghiệp nào đó.

Klein bỗng nhiên vươn tay ra, nắm lấy tay ta che hai mắt của hần lại, sau đó tiếp tục ngủ. Nhóc con này, còn dám ghét bỏ ánh sáng, khiến hần ngủ không tốt? Ta xoa bóp khuôn mặt mềm mềm của hần, trên người hần thật đúng là quá ít thịt, một lần nữa đem tay che lại mắt hần, vì hần chặn lại ánh sáng. Nếu ta có em trai, ta sủng ái em trai cũng không sủng nhiều như thế.

Bởi vì ngay từ đầu vốn không dọc theo đường chính, mục đích cũng không phải thành lớn, nếu chỉ dừng lại ngăn ngừa thu hoạch cũng không nhiều, dù sao tài nguyên cơ bản đều tập trung trong tay quý tộc. Huống chi chỉ cần có truyền tống trận, tương lai cũng rất dễ dàng tới. Mục đích của ta ngay từ đầu chính là những địa phương nhỏ.

Đi hơn một tháng, rốt cục tới sơn thôn nhỏ đầu tiên. Bởi vì thân phận ma pháp sư, chúng ta được thôn dân kinh sợ hoan nghênh. Tuy rằng một đường đi mệt liên có ta công, Klein vẫn có vẻ mỗi mệt không chịu nổi. Vì thế ta quyết định dừng lại thôn này mấy ngày.

Nghĩ nghĩ liền nói với thôn trưởng: “Ta là quang hệ ma pháp sư đi du hành, muốn nghỉ ngơi tại quý thôn mấy ngày. Các người nếu như có chút bệnh hoạn có thể tới tìm ta trị liệu.”

Không thể nghĩ ngờ, quang hệ ma pháp sư là người bình dân yêu thích nhất. Sẽ không tùy ý đả thương người, bởi vì lực công kích quang hệ yếu nhất. Còn có thể trị bệnh cứu người.

Thôn trưởng có chút chần chờ hỏi ta: “Tôn quý ma pháp sư, phí dụng là?”

“Các người chỉ cần mỗi ngày cung cấp thức ăn và nước ấm, không cần phí dụng.”

“Phi thường cảm tạ ngài, tôn quý ma pháp sư.....”, thôn trưởng xoa tay, giống như không biết theo ta nói cái gì cho phải.

“Không có việc gì đừng tới quấy rầy, ta và đồng bạn cần minh tướng tu luyện.”

“Vâng, nhất định vâng theo phân phó của ngài”, hắc vôi vàng cáo lui.

Klein vẫn mang áo choàng che mũ, đứng ở một bên lãnh mặt không nói lời nào, thôn dân cũng không để ý, phảng phất vốn nên như thế. Thẳng đến trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta, hắc mới lộ ra biểu tình bướng bỉnh với ta. Còn ta đã quen hắc hai mặt.

Tắm rửa xong, ăn cơm xong, đả tọa minh tướng xong, ta bắt đầu chữa bệnh cho thôn dân. Phối hợp y thuật và được học ta đang học tập, xem như thuận tiện thực tập.

End 16

17. Chương 17

Khiến ta kỳ quái là người trong thôn này đều nhiễm một loại bệnh giống nhau. Tỷ lệ xuất hiện của bệnh này thường rất nhỏ, không truyền nhiễm, hơn nữa thường chỉ có người già thiếu dinh dưỡng trường kỳ mới mắc bệnh, mà ở thôn này bị bệnh lại đều là nam nhân trai tráng. Cũng bởi vậy dẫn đến thiếu thốn sức lao động, bọn họ mới nghèo khó như thế.

Phóng xạ, ta lập tức nghĩ tới ô nhiễm môi trường trên địa cầu dẫn đến đủ loại quái bệnh.

Nữ nhân, trẻ con và người già đều không bị, như vậy nguồn nước và thực vật hẳn là không có vấn đề. Có khả năng nhất chính là địa phương những nam nhân này làm việc.

Sau khi hỏi qua thôn trưởng, biết bọn họ trừ bỏ làm ruộng, người trẻ tuổi còn có thể kết bạn lên núi săn thú. Ăn xong cơm chiều, ta tính toán lên núi xem thử.

“Ta cũng đi”, Klein lôi kéo áo choàng của ta.

“Được rồi”, hẳn là không có gì nguy hiểm.

Lên núi nửa ngày, nhờ năng lực xem xét cường đại Bảo Bảo ban tặng, rất nhanh tìm ra nguyên nhân.

Một loại tinh thạch có tính phóng xạ rất lớn, bề ngoài là một tảng đá phổ thông, nội dung thực tế bên trong lại khác xa.

[rất tốt, góp nhặt nó ta là có thể làm rất nhiều thí nghiệm. Loại tinh thạch này là tài nguyên rất trân quý. Không nghĩ tới đại lục này có một khối lớn như vậy.]

“Người còn thu thập khoáng thạch? Góp nhặt sẽ không ảnh hưởng cân bằng của thế giới này sao?”

[không có quan hệ gì. Ở trên địa cầu ta cũng không thu thập quặng than đá và dầu mỏ, nhưng nếu gặp phải vật chất rất thừa thớt vẫn thu thập được. Đối với cân bằng thế giới và lịch sử không có ảnh hưởng gì.]

“Được rồi.”

[quá tốt, trong tảng tinh thạch này còn có một quặng mẫu, về sau ta có thể tái tạo ra loại vật chất này vô hạn độ.]

“.....”, cuồn nghiên cứu.

Klein hỏi ta: “Người muốn tảng đá đó làm gì?”

“Có thể là khoáng thạch nào đó, ta đang nghiên cứu thuật luyện kim, có lẽ tương lai sẽ dùng đến.”

“Carl là thiên tài”, Klein sùng bái nhìn ta.

Ta có chút xấu hổ, lau mồ hôi, “Đừng quá sùng bái ta.”

Trên đường trở về, đi ngang qua bờ ruộng, nghe được âm thanh “Ân a a” bên trong, không ngờ thôn dân chất phác còn kích tình như vậy.

Bảo Bảo bày kết giới bảo đảm chúng ta sẽ không bị phát hiện, đang muốn rời đi, Klein lại tò mò muốn đi bên kia xem bọn họ đang làm gì, ta vội vàng lôi kéo hẩn tránh đi.

“Bọn họ đang làm cái gì? Tra tấn sao?”, sau khi trở lại phòng Klein khó hiểu hỏi ta.

Tiểu bạch ngọc, “Làm chuyện nam nhân và nữ nhân thường làm, sinh con nít”, vì sao ta phải phụ trách giảng cho hẩn những chuyện này?

“Có nữ nhân mới sinh được con nít sao?”

“..... Bảo Bảo, đem một ít nội dung giáo dục giới tính trên địa cầu ghi vào tấm da dê cho ta.”

[được], giọng bảo bảo có chút sung sướng, đối với quần cảnh của ta rất là sung sướng khi người gặp họa.

Sau đó ta đem một quyển da dê đưa cho Klein, “Tự mình xem.”

Người bình thường sau khi trưởng thành, có phụ huynh hoặc là đồng bạn ảnh hưởng, không cần người dạy cũng sẽ chậm rãi hiểu được những thứ này. Nhưng trong cuộc sống của hẩn chỉ có lão sư, về phần lão ám hệ Đại Sư tính cách quái gở đó, tất nhiên không có thể trông cậy vào dạy hẩn này đó.

Hẩn chăm chú xem, thái độ chuyên tâm đó khiến ta không biết nói cái gì cho phải, rõ ràng đã tọa mình tưởng, không quần hẩn.

Minh tưởng xong, bắt gặp ánh mắt trong suốt sáng ngời của Klein nhìn chăm chăm ta.

“Sao vậy?”

“Có nhiều tư thế như vậy, làm chuyện này rất vui sao?”

“.....”, rốt cuộc tên hỗn đản Bảo Bảo kia ghi lại cái gì? Ta cầm lấy quyển da dê, trừ bỏ tri thức cơ bản, ví dụ như quá trình sinh mệnh từ trứng thụ tinh đến trưởng thành, còn có hơn mười chủng tư thế XXOO. Ta không nói gì ngẩng đầu nhìn hẩn, “Tò mò?”

Hẩn gật gật đầu.

“Vậy lần sau đến thành lớn, tìm nữ nhân cho người thử một lần”, vì thỏa mãn nhu cầu mạo hiểm giả, trong tửu quán có rất nhiều nữ nhân tiếp khách. Ta có thể tìm cho hẩn một xử nữ, tuy rằng đắt một chút, nhưng tốt xấu an toàn vệ sinh.

Ta tuy rằng không phải không cần, nhưng ta không thích cái loại quan hệ mua bán này, lại nói một khi ma pháp sư chuyên chú vào minh tưởng, dục vọng sẽ đậm bạc, không đi tìm nữ nhân.

“Người thử qua rồi?”

“Ừ”, lúc còn ở trên địa cầu.

“Rất thoải mái sao?”

“Ừ.”

Hẩn phồng hai má, “Lúc nào? Tại sao không nói cho ta biết?”

“Ai sẽ đem loại chuyện này treo tại bên miệng? Người cũng nhớ rõ không đàm luận chuyện này với người ngoài”, đầu năm nay xử nam giống như không phải chuyện dọa người, có một vài ma pháp sư cũng đều không hiểu ***, nếu cùng ma pháp sư khác đàm luận chính là thô tục. Ma pháp sư dù sao cũng không giống lính đánh thuê.

“Nga. Người dạy ta không được sao?”

“Loại chuyện này không cần dạy, đến thời điểm người tự nhiên sẽ hiểu.”

Hẩn như có chút dăm chiêu không nói.

Lúc Klein ngủ trưa, bên ngoài không biết nhao nhao ồn ào cái gì, còn có giọng nữ nhân và con nít khóc kêu. Hẩn cau mày mở mắt, có điểm tức giận khi rời giường, phòng hai má, “Ta đi xem thử.”

“Ừ”, lĩnh chủ nơi này không phải quý tộc, phụ cận cũng không có người không thể đắc tội, cho nên ta cũng không lo lắng hấn ra ngoài gây họa. Vẫn cần điều chế thuốc trong tay.

Một lát sau, hấn mặt không chút thay đổi trở lại, bên ngoài cũng khôi phục im lặng. Hấn đối với ta phồng hai má, thu hoạch lực chú ý của ta.

“Làm sao?”

“Ta vừa đi ra bọn họ liền lập tức giải thích lý khai.”

“Vậy người có cái gì bất mãn?”

“Ta còn chưa hết giận.”

Ta nở nụ cười, “Bọn họ sợ hãi ma pháp sư như vậy?”

“Trong những người đó có một ma pháp sư sơ cấp, thấy được huy chương ma pháp sư của ta.”

Ta gật gù đầu, “Lần này coi như xong, nếu người giết bọn họ sẽ mang đến phiền toái cho thôn này”, ta không hy vọng bệnh nhân ta vất vả trị liệu lại chết hết.

“Thôn này đối với người rất quan trọng?”

“Bọn họ là vật thí nghiệm thích hợp”, ta chỉ có thể giải thích như vậy với hấn. Trên thực tế, bình thường ta không gây chuyện, cũng tận lực không mang đến phiền toái cho người chung quanh. Có chút thuận tay có thể giúp, chỉ cần không có ảnh hưởng bản thân, ta cũng liền giúp. Nhưng quan niệm này ta không thể giải thích cho Klein. Nếu làm hấn hiểu biết nông cạn, lần sau hấn xen vào việc của người khác đi giúp người nào, có lẽ sẽ có phiền toái. So với người xa lạ gặp phiền toái, ta càng lo lắng cho hấn hơn. Vì an toàn và vui vẻ của hấn, ta chỉ có thể khiến hấn vĩnh viễn cường hấn đơn thuần.

“Nga”, hấn sáng tỏ gật gù đầu, lại gần tựa vào vai ta khép hờ mắt.

“Lại ngủ thêm một lát đi”, ta quét mắt nhìn hấn, có lẽ bởi vì khí huyết không đủ, hấn luôn có chút tinh lực không đủ, dễ dàng ngủ, cũng dễ dàng mệt.

“Người ngủ với ta được không?”

Ta vừa vặn hoàn thành mẻ thuốc, gật đầu, có lẽ ở cùng hấn một chỗ không bao lâu, ta cũng sẽ dưỡng thành thói quen ngủ trưa. Cũng không có gì không tốt, hiện tại cuộc sống của ta vốn chính là tùy tâm sở dục, thuận ý là được.

Nằm trên giường, hấn tự động tiến vào trong lòng ta, tìm tư thế thoải mái, “Bụng đau.”

Hấn uống đủ loại độc dược, không phải thân thể không có phản ứng. Xương cốt toàn thân đau nhức, đau bụng đều sẽ xuất hiện. Lúc trước ta cũng không biết, là vì hấn không nói.

Thẳng đến buổi tối mấy ngày trước ta nửa đêm tỉnh lại, phát hiện Klein không ôm ta, ngược lại trốn vào góc, thân thể co tròn, sau lưng đều là mồ hôi. Ta mới biết được hấn vẫn luôn đau đớn, bình thường đều chịu đựng, ngẫu nhiên đặc biệt rất đau.

“Klein, người làm sao vậy?”

Hấn xoay người lại, trên trán đều là mồ hôi, thấy ta tỉnh, một lần nữa tiến vào trong lòng ta, gắt gao ôm ta, thân thể còn co tròn, “Đau.”

“Đau chỗ nào? Tại sao đau?”

“Uống độc dược, toàn thân xương cốt đều đau.”

Ta lo lắng, giúp hấn lau mồ hôi trên trán, “Sao lại thế này? Hay là phân lượng độc dược lần này không đúng?”

“Lần nào cũng sẽ đau.”

“Sao không nói sớm điểm cho ta biết.”

“Lão sư nói đây là phản ứng bình thường.”

“Bảo Bảo, có thể sửa nguyên tắc của người không, giúp hần?”

[có thể, nếu người nguyên ý sống thêm một trăm năm,ta liền thả lỏng điều kiện.]

“Sống thêm một trăm năm?”, nguyên bản ta vô tình lại được Bảo Bảo trợ giúp trường thọ,điều kiện này cũng đủ quý dị. Bất quá có thể mang theo Bảo Bảo đi thêm một trăm năm, cũng không phải không được, “Ta đồng ý.”

[hai lựa chọn: một, triệt để giải quyết độc trên người hần, về sau trong thân thể hần không còn độc. Hai, chỉ giải quyết vấn đề đau đớn hiện tại, về sau nếu lại dùng độc được, thân thể vẫn sẽ đau.]

Ta muốn chọn loại một, lại chỉ có thể chọn loại hai, “Loại hai đi.”

[sở dĩ độc trên người Klein vẫn không phát tác, là vì đồng thời dùng các loại độc tương sinh tương khắc. Như vậy tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng va chạm sẽ tạo thành đau đớn. Còn có phân lượng không phải chính xác, cho nên sẽ có tàn độc. Ta đưa cho người thuốc có thể hấp thụ tàn độc, đem bọn nó biến thành vô hại.]

“Cám ơn.”

Ta cầm một viên thuốc cho Klein uống vào, hần cũng không hỏi là cái gì, trực tiếp nuốt xuống.

“Không đau ”, một lát sau, hai mắt Klein lóe sáng nhìn ta, “Carl quả nhiên là thiên tài.”

Thật khiến ta xấu hổ, thiên tài là Bảo Bảo, ta dạn dò: “Chuyện này không được nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm sư phụ của người,được không?”

“Ừ”, Klein gật đầu, “Ta hiểu được. Ta sẽ không để lão sư chú ý tới Carl.”

“Nhóc thông minh”, ta xoa xoa mái tóc mềm mại của hần.

Hồi ức chấm dứt.

Lúc trước ta không biết, Klein đau đớn cũng không nói. Hiện tại biết, hần lại thích làm nũng. Ta lấy một viên thuốc cho hần uống, vẻ mặt của hần dần dần bình thản, khó trách vừa rồi giận như vậy. Cho dù là ai khi thân thể không thoải mái, cũng chịu không nổi có người ằm ỉ bên cạnh.

“Carl, xoa bụng.”

“Còn đau?”

“Không phải. Tay người ằm.”

So với thân thể quanh năm lạnh lẽo của hần, ta thật là rất ằm , ta đem tay đặt trên bụng hần, muốn đem ằm áp truyền qua.

Khóe môi hần mỉm cười, ngủ say.

,

End 17.

18. Chương 18

Quý tộc và ma pháp sư bị Klein dọa chạy ngày hôm sau liền mang theo lượng lớn lễ vật đến bái phỏng , đại khái là sợ đắc tội ma pháp Đại Sư hần.

Hần mặc áo choàng đội mũ trùm đầu, âm u đi ra cửa, chỉ nói một câu: “Đừng đến quấy rầy ta”, những người đó để lại lễ vật, như được đại xá rời khỏi.

Lễ vật không có gì đặc biệt, đơn giản là tiền tài, mỹ thực rượu ngon. Còn có một đôi thị nữ song sinh bị Klein đuổi đi.

Thức ăn ở thôn này xác thực đơn điệu, ta cũng liền vui lòng nhận số lễ vật này.

“Muốn ăn chocolate”, hẳn đi tới sau lưng, ôm cổ ta.

“Không được, sau bữa cơm mới được ăn đồ ngọt.”

Hắn cọ cọ ta, “Ta muốn chocolate vị rượu Rum, hạt dẻ, thêm bánh kem chocolate nữa.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, trên người đã có thêm tí thịt, đây là nhờ ăn đồ ngọt sao? Tuy nói đều là chút thịt mỡ, bất quá so với toàn thân đều là xương cũng đỡ hơn nhiều.

“Người đã ăn nhiều chocolate lắm rồi, hôm nay chỉ có thể ăn một khối dark chocolate, thêm một khối bánh phô mai”, không thể quá dung túng trẻ con, gần đây hẳn vì món điểm tâm ngọt mà không thể ăn cơm đúng bữa.

Hắn quẹt quẹt miệng.

“Nếu buổi tối không bỏ thừa cơm, sữa cũng uống hết, có thể ăn thêm một khối chocolate.”

Hắn vừa lòng gật đầu. Người này càng ngày càng ngây thơ.

Gần đây hẳn thường xem các loại tiểu thuyết truyền kì, đương nhiên là lấy từ chỗ ta, sách Bảo Bảo phục chế không dưới trăm ngàn bản. Mỗi ngày sau khi mình tưởng xong là ôm tiểu thuyết xem say mê, đây là đam mê mới của hắn.

Có thể có đam mê là chuyện tốt, cuộc sống dĩ vãng của hắn cũng quá đơn điệu, một chút lạc thú cũng không có. Nhưng ta không hề nghĩ đến hắn sẽ hứng thú với tiểu thuyết ngôn tình hoàng kim đầu sĩ và Tinh Linh mỹ nữ, long kỵ sĩ và công chúa linh tinh đáng cười. Nhưng lại chăm chú xem nhập tâm, trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười, có đôi khi nhìn xem nháo tâm, buổi tối còn ngủ không yên.

Thật khiến ta dở khóc dở cười, lại không thể không bận tâm tâm tư đơn thuần của hắn, nói thẳng hẳn rất ngốc. Nhưng cố tình hắn lại chân thành tha thiết làm người ta không đành lòng dỗi kích hắn, lúc hắn khóc phải an ủi hắn, ngủ không được còn phải bồi hời hắn nói chuyện, may mắn ta có được vô kiên nhẫn vô hạn, nhất là đối với bằng hữu ta đã thừa nhận.

Cũng may Klein còn có thể đem đọc sách và cuộc sống hiện thực tách ra, cho dù là uống thuốc độc, mình tưởng, hay là định kỳ liên lạc với vị lão sư của hắn, bên nào đều không có quên. Đối đãi với người chung quanh như cũ lạnh lùng vô tình. Không đem cảm tình đối với nhân vật trong sách rập khuôn lại đây, ngược lại là khiến ta nhẹ nhàng thở ra.

Ta cảm giác hẳn nhất định thích xem phim truyền hình cầu huyết trên địa cầu.

Bữa tối là thịt nai nướng, canh từng lộ, cá kho tương, salad, bánh mì, còn có rượu trái cây. Đầu bếp nhà quý tộc ở nông thôn không tồi. Ta vừa ăn vừa âm thầm tán thưởng. Tuy nói tùy thời có thể lấy mỹ thực từ chỗ Bảo Bảo, nhưng đặc sản địa phương cũng là một bộ phận cần thu thập tin tức. Mỗi khi đến một chỗ ta đều sẽ hảo hảo thưởng thức.

Klein kiêng ăn như thường lệ, thịt gì cũng ăn sạch, ngoài ra đều giao cho ta, ta liền bóc cho hắn một quả cam, ăn trái cây bổ sung vitamin đi. Cũng may hắn đối với món ngọt đều rất yêu thích.

Bữa tối ăn được thỏa mãn, nhìn hắn ăn chocolate và bánh ngọt, ta đốt điếu thuốc. Không phải Klein không tò mò, bất quá bị sắc khói một lần xong liền không cảm thấy hứng thú nữa.

Thật ra ta là thích ăn cay, lần sau cũng cho hắn nếm thử xem, không biết hắn sẽ có biểu tình ra sao? Có thể bị cay rút nước mắt hay không? Ta có chút ác thú vị nghĩ.

Lúc rời khỏi thôn này, ta và Klein ngồi trên xe ngựa xa hoa do quý tộc ở thôn đưa tặng. Nhìn chúng ta thu lễ vật đi, hẳn mới chính thức yên tâm, tin tưởng chúng ta không định thu thập hắn. Đây chính là lực uy hiếp của ma pháp Đại Sư tại thế giới này.

Trên xe ngựa, Klein hỏi ta, “Ngồi xe ngựa là bởi vì công ta quá mệt mỏi à?”

“Vài ký thịt của người sao làm ta mệt được. Dù sao cũng miễn phí, có xe ngựa cũng tốt, buổi tối có thể nghỉ ngơi trong xe ngựa”, hơn nữa lúc trước ta cũng chưa chú ý tới có thể cho Bảo Bảo mở công năng dò tìm,

nếu muốn thu thập cái gì, hấn nhắc nhở ta một tiếng là được, không cần dùng ánh mắt của ta nhất nhất đi phân rõ. Đại khái là lúc trước Bảo Bảo muốn ta học thêm chút này nọ, cho nên không nhắc nhở ta.

[chính xác.]

Ta liếc mắt xem thường.

“Carl, ta choáng váng đầu”, vẻ mặt Klein đau khổ nói.

Ta rút sách trong tay hấn ra, đọc sách trên xe ngựa có thể không choáng váng đầu sao?

“Minh tưởng một lát là không choáng nữa.”

Hấn gật đầu, khoanh chân bắt đầu minh tưởng.

Ta dừng xe ngựa, góp nhặt một ít này nọ, lúc trở về xe, hấn đã mở mắt, cười với ta.

“Cười ngây ngô gì đó?”

“Ta thích ra ngoài với người”, hấn xấp lại, tựa vào người ta.

“Cũng không phải chưa bao giờ ra ngoài.”

“Cùng một chỗ với người không giống như vậy.”

“Cao hứng là được.”

“Nhưng không thể đọc sách.”

“Ta dạy người đàn Guitar”, ta ở trên xe ngựa cũng không làm được cái gì, quả nhiên lúc du hành, có một người bên cạnh cảm giác tốt hơn, làm gì đều có người chia sẻ, có ý nghĩa hơn nhiều. Ta lấy ra một cây Guitar.

“Đây là Guitar? Ta chưa nghe nói qua loại nhạc cụ này.”

“Ừ, ta ca một bài cho người nghe”, âm nhạc và vũ đạo cũng là một bộ phận cần thu thập tin tức, bất quá ta chỉ góp nhặt các loại nhạc cụ trên đại lục, còn chưa bắt đầu thu thập ca khúc ca từ của các du ngâm thi nhân (nghệ sĩ hát rong) trên đại lục, cùng với các loại vũ đạo dân gian và quý tộc.

Ngược lại là do Bảo Bảo chuẩn bị, đem một ít ca khúc trên địa cầu phiên dịch thành ngôn ngữ thông dụng của đại lục cho ta luyện tập, tương lai làm du ngâm thi nhân, tiếp cận các đoàn thể biểu diễn và múa trên đại lục.

“Ta sẽ xuất phát tại hoàng hôn.

Đáp một chiếc xe đi phương xa.

Đêm nay nơi đó có thịnh yến của bằng hữu.

Ta vội vàng mặc xiêm y đẩy cửa mà đi.

Nghênh diện đánh tới là dục vọng oi bức trên đường.

Ta nhẹ nhàng nhảy vào dòng sông.

Bên ngoài bắt đầu mưa.

Giọt mưa nhẹ tí tách như năm tháng tuổi trẻ của ta.

Trên mặt ta che mưa tựa như che hạnh phúc.

Trong lòng ta cái gì cũng không có tựa như không có thống khổ.

Thế giới này cái gì cũng có tựa như mỗi người đều có được.

Tiếp tục đi tiếp tục mất đi.

Trong thanh xuân ta không ý thức được “

[nhớ nhà?]

“Ừ, tuy rằng không có người thân, nhưng nơi đó vĩnh viễn là nhà. Dấu chân ta trưởng thành, hồi ức của ta, quá khứ của ta đều ở nơi đó.”

[thật xin lỗi.]

“Đừng giải thích. Người cho ta khỏe mạnh, giúp ta có thể dùng hai chân đạp khắp thế giới này, lý tưởng từ nhỏ của ta chính là.....”

[chính là dùng hai chân lữ hành khắp địa cầu, dùng hai mắt nhìn hết tất cả phong cảnh đẹp], Bảo Bảo tiếp lời của ta.

Ta mỉm cười, “Đúng vậy, giấc mộng của ta hiện tại thực hiện”, lòng ta cảm kích, lại vĩnh viễn cũng sẽ không quên quê hương của ta.

[cảm ơn người.]

“Giữa người và ta không cần lại nói chữ ‘cảm ơn’, bằng không mỗi ngày ta đều phải hướng người nói lời cảm ơn.”

[được.]

“Muốn học không?”, ta nghiêng đầu hỏi Klein đang ngốc ngốc nhìn ta.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn thối qua một mảnh đỏ ửng, ta có chút ngạc nhiên nhìn kỹ hắn, hắn không được tự nhiên quay mặt đi, ấp úng nói: “Nghe hay.”

Nghe được tán thưởng tất nhiên ta cao hứng, xem ra cổ họng là không trở ngại, tương lai làm du ngâm thi nhân không thành vấn đề. Ta cúi đầu làm mẫu cho hắn vài lần, sau đó giúp hắn luyện tập.

Có xe ngựa thật tốt, rảnh tay có thể làm chuyện khác. Đàn Guitar, ca hát, dạy hắn đánh bài, chơi cờ đại phú ông (cờ tỷ phú??), tán gẫu, ngắm nhìn phong cảnh. Đây mới là du hành a. Quả nhiên có bạn đồng hành tâm tình càng tốt.

Biểu tình của ngày Klein càng nhiều, hay cười hay nháo, vậy mới giống người trẻ tuổi.

Nhân sinh của hắn rất tái nhợt. Ta bổ khuyết tái nhợt này. Còn hắn bổ khuyết tịch mịch của ta tại thế giới này.

End 18.

19. Chương 19

“Carl, vì sao Orlando không thích Tina từ trước đến nay sống vai chiến đấu cùng hắn, mà lại kiến chung tình với công chúa nhu nhược được hắn cứu? Chỉ là bởi vì nàng mỹ lệ sao? Ta không thích công chúa, ta thích Tina.”

“Bên trong này có mấy từ khóa: công chúa, nhu nhược, mỹ lệ. Công chúa là thân phận cao quý phù hợp làm bạn lữ mà một kỵ sĩ mong muốn, nếu nàng là nô lệ, vốn không có khả năng nhất kiến chung tình phát sinh.”

“Tiếp theo là nhu nhược, nữ nhân nhu nhược có thể thỏa mãn một phần bản tính hư vinh của nam nhân.”

“Còn Tina quá mạnh mẽ, có đôi khi mạnh hơn Orlando, là bạn chiến đấu tốt, nhưng lại thương tổn lòng tự trọng nam nhân của hắn. Mà đa số người lại càng thích đồ vật mỹ lệ. Mỹ lệ cũng có thể thỏa mãn bản tính vinh của bạn lữ. Tóm lại, loại nhất kiến chung tình này là kết quả của bản tính hư vinh.”

” Công chúa đối với Orlando mà nói, không khác gì trang sức có thể thỏa mãn lòng hư vinh.”

“Nhưng bọn họ vẫn cùng một chỗ.”

“Đây là kết cục của câu chuyện, không phải kết cục cuộc sống.”

“Kết cục cuộc sống ra sao?”

“Để ta suy nghĩ..... Bọn họ kết hôn, sống cùng nhau thật nhiều năm. Orlando phát hiện công chúa trừ bỏ vũ hội không có đam mê khác, thường xuyên có quý tộc và kỵ sĩ quyết đấu vì nàng trong vũ hội, quý phu nhân bằng hữu của nàng chỉ biết thảo luận về trang sức châu báu và nam nhân anh tuấn. Mà những thứ này hẳn không hứng thú. “

“Còn công chúa phát hiện Orlando lại rất thô tục, trừ bỏ uống rượu ra cái gì cũng không thích, nghe không hiểu thơ ca, không hiểu các loại lễ nghi giao tiếp, không hề ca ngợi dung mạo của nàng, thường xuyên không tắm rửa đổi tất, hơn nữa thật không lễ phép với bằng hữu của nàng.”

“Sau này công chúa có tình nhân quý tộc khí chất cao quý, còn Orlando thành tửu quỷ. Chờ hẳn hối hận, muốn một lần nữa mang kiếm tái xuất mạo hiểm, phát hiện chính mình có bụng mỡ, trên người đầy thịt mỡ, vùng kiếm không nổi. Dưới sự dọa lạc bắt đầu yêu đương vùng trộm với thị nữ. Người cảm thấy kết cục này thế nào?”

Klein cười ha ha, “Ta thích kết cục này. Vậy còn Tina? Kết cục của nàng ra sao?”

“Uhm..... Tina vẫn là nữ chiến sĩ anh hùng, nàng vì bảo hộ bình dân biên cảnh, gia nhập quân đội nơi đó. Sau này thành nữ tướng quân duy nhất của vương quốc.”

“Rất tốt, nhưng Tina không có tình yêu sao?”

“Có lẽ có, có lẽ không có. Ta cũng không biết. Nhưng trong lòng nàng, có việc càng trọng yếu hơn, chính là chiến đấu và thủ hộ. Nàng thành thật, dũng cảm, bảo hộ kẻ yếu. Hành vi của nàng từ đầu tới cuối đều quán triệt nguyên tắc đó. Mặc dù mất đi tình yêu cũng không khiến nàng dao động. Tuy rằng ngay từ đầu đối với Orlando có lòng quý mến, nhưng một khi buông sẽ không ướm át nếu kéo. Ánh mắt của người không sai, ta cũng thích nhân vật này.”

“Nếu người là Orlando, người sẽ không thích công chúa, đúng không?”

“Đầu tiên ta sẽ không như Orlando, ta sẽ không ỷ vào vũ lực, đi khắp nơi trừ bạo giúp kẻ yếu.”

“Tiếp theo ta sẽ không nhất kiến chung tình với bất kỳ ai, người mới gặp mặt sẽ không quan trọng hơn chiến hữu bên cạnh.”

“Vậy người sẽ yêu Tina sao?”

Ta suy nghĩ, “Bên người có chiến hữu như vậy thật không sai. Nhưng ta cũng không biết ta sẽ yêu nàng hay không. Tình yêu đối với Tina không tất yếu, đối với ta cũng vậy. Chiến hữu và bằng hữu như vậy có lẽ quan trọng hơn tình yêu hư vô mờ mịt.”

“Carl.....”

“Sao?”

“Nhóm Paul và ta ai quan trọng hơn?”

Ta cười, ngón tay xuyên qua sợi tóc mềm mại của hắn, “Đừng hỏi vấn đề ngốc này.”

“Trả lời ta”, hắn nhất quyết không tha.

“Đương nhiên là người quan trọng.”

“Carl.....”, hắn đỏ mặt, thẹn thùng rồi.

Ta sờ sờ hai má đang nóng lên của hắn, có chút ngạc nhiên, “Sao vậy?”

“Người đối với ta cũng rất quan trọng, là quan trọng nhất.”

So với sự phụ của người càng quan trọng hơn sao?

Nếu ta mang người đi, khiến người không thể giết người vì Hoàng đế và sự phụ của người, người nguyện ý không?

Ta chỉ nghĩ trong lòng, không hỏi ra. Tình cảm cũng không phải có thể đơn thuần so sánh, ai quan trọng hơn, thậm chí tình cảm và trách nhiệm thứ nào quan trọng hơn, không đến lúc quan trọng cũng rất khó nhận ra.

Đến lúc cần phải lựa chọn, chỉ sợ là lúc thống khổ nhất. Cho nên ta sẽ không bắt hấn chọn lựa.

Cho dù là trên danh nghĩa muốn tốt cho hấn.

Thống khoái mà sống mười năm tốt hơn trăm lần so với khó chịu sống một trăm năm.

“Ta biết”, ta nhẹ nhàng đáp, ta biết hấn có một tấm lòng son, hấn có tâm ý như vậy đã đủ để cho ta cảm động.

Hấn vừa lòng, ôm cổ ta, cọ cọ vào mặt ta.

“Ngủ đi.”

“Hôn chúc ngủ ngon mới ngủ.”

Ta nhú nhú mày, trong lòng có dự cảm không tốt, “Người học từ nơi nào?”

“Trong sách viết.”

Quả nhiên. Sách này chính là độc hại thanh thiếu niên a.

Nhìn hấn đưa mặt tới, còn có ánh mắt hơi hơi nhắm, ta hôn một cái trên trán hấn.

Hấn cười vừa lòng, tìm kiếm một tư thế dễ chịu trong lòng ta, “Ngủ ngon, Carl.”

“Ngủ ngon”, nhóc con.

Một đêm mộng đẹp.

“Bảo Bảo, thân thể hiện tại của ta là bao nhiêu tuổi a?”, trải qua cải tạo và rèn luyện, vài năm nay thân thể giống như không có biến hóa gì.

[tuổi thân thể vẫn là khoảng 25 tới 27 tuổi, về phần tuổi tâm lý nha..... Cấp bậc đại thúc rồi], Bảo Bảo buồn cười nói.

Ta lại bị hấn đùa. Bất quá vừa rồi trong nháy mắt, ta thấy chính mình giống như quái đại thúc Echizen Nanjirou luôn “Thanh thiếu niên” a “Thanh thiếu niên”. Thật sự là không thể liên tưởng nổi, ta bỏ qua ý tưởng đáng sợ này.

Bảo bảo cười ha ha.

Nơi dã ngoại quả nhiên tự do tự tại, bất quá trog thành trấn có thể an ổn ngủ, có thể tắm nước ấm, cũng thật không tồi. Bởi vì có xe ngựa, chúng ta trực tiếp dừng tại lữ quán có sân độc lập.

Rửa mặt nghỉ ngơi xong, chúng ta kết bạn tham quan những nơi nổi tiếng trong thành trấn.

Buổi tối ăn cơm trong tửu quán, còn có biểu diễn thoát y vũ trên đài. Có rất nhiều nữ nhân mời chào khách, bất quá các nàng không dám quấy rầy ma pháp sư, cho nên ta và Klein không bị gây rối.

Ta nghĩ đến lần nói chuyện trước, dùng án mắt đảo qua đám nữ nhân, hỏi Klein: “Muốn thử một chút trên tấm da dê kia không?”

Hấn nhìn nhìn các nàng, nhú nhú mày, lại quay đầu nhìn ta, “Không cần.”

Như vậy tốt nhất. Vô luận như thế nào, việc như vậy không phù hợp giá trị quan niệm của ta.

“Vậy còn người?”, Carl hỏi ta.

“Ta cũng không cần.”

Hấn vừa lòng cười, lại hỏi, “Người dạy ta không được sao?”

“Người nên tìm nữ nhân.”

Hắn nhíu mày, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nam nhân và nam nhân không được sao?”

Ta ngốc một giây, “Ai dạy người như vậy?”

“Không có ai. Nói như vậy nam nhân và nam nhân cũng có thể?”, hắn vui sướng nhìn ta.

“Ồ..... Tốt nhất vẫn là tìm nữ nhân”, ta không khẳng định, lỡ hắn trời sinh thích nam nhân thì sao?

“Nhưng ta chán ghét những người khác, cũng chán ghét thân cận với những người khác.”

Thì ra là nguyên nhân này. Ta nhẹ nhàng thở ra. Lại nhắc tới, hắn không chán ghét thân cận ta?

Ta có chút dở khóc dở cười, “Vấn đề này bỏ qua, về sau rồi nói”, ta xoa xoa tóc của hắn.

“Ừ”, hắn tán đồng gật đầu.

Cũng không phải việc gì lớn, ta vui vì hắn tín nhiệm thân cận ta. Thân cận không có nghĩa là muốn làm cái gì. Dù sao tại đại lục này xử nam trong số ma pháp sư thực thông thường. Lòng hiếu kỳ cũng rất nhanh qua đi.

Nói thật, ta cũng không tính toán tìm nữ nhân, dù sao Bảo Bảo lúc nào cũng đều bên cạnh. Lúc làm việc nghĩ đến bằng hữu ngay bên cạnh nhìn, phỏng chừng không đứng dậy được. Minh tưởng cũng thực sự có thể khiến dục vọng đậm đặc.

[ta quấy rầy điểm ngộ của người sao? Người yên tâm, ta có đạo đức nghề nghiệp. Loại thời điểm đó sẽ không nghe lên nhìn lên.]

“Ta phải nói cảm ơn sao?”, ta bất đắc dĩ nói.

[không cần. Thuận tiện nói một câu, loại hành vi sinh sôi nảy nở hậu đại này, đều là nghìn bài một điệu, không có bao nhiêu tính quan sát.]

“Nói như vậy người quan sát rất nhiều?”

[đương nhiên. Giống như nhân loại địa cầu các người quay chụp động vật hoang dã ***, thuần túy là vì nghiên cứu.]

Ta không còn lời nào để nói.

Buổi tối trước khi ngủ, Klein còn trầm mê trong một quyển tiểu thuyết.

“Đi ngủ sớm một chút”, ta nhắc nhở hắn một tiếng, sau đó đắp chăn nhắm hai mắt lại, vẫn là giường thoải mái.

Klein lập tức tắt đèn ma pháp, chui vào trong chăn, ôm cổ ta, “Hôn ngủ ngon.”

Ta hôn một cái trên trán hắn.

“Ta thích người hôn.”

“Đây không phải là lời kịch trong bản tiểu thuyết sao?”

“Sao người biết?”

“Đứa ngốc”, ta xoa xoa tóc của hắn, “Ngủ đi.”

Hắn cọ cọ ta, rất nhanh liền ngủ.

End 19

20. Chương 20

Bị cảm giác mềm mềm ướt át lay tỉnh, ta không mở mắt, đầu óc còn chưa thanh tỉnh. Sau đó nghe được giọng Klein hì hì cười trộm, mới hiểu được vừa rồi là hắn trộm hôn ta.

Người này tuyệt đối là bị tiểu thuyết dạy hư, ===!!

Ta nghĩ ngợi, không mở mắt. Không biết nên đáp lại hay là cự tuyệt, đáp lại ta không nghĩ đến, cự tuyệt? Vậy thì tâm can yếu ớt của hấn..... Cho nên tạm thời ta nên làm bộ như cái gì cũng không biết tốt hơn.

Này rốt cuộc là tình cảm vỡ lòng của hấn, ảo giác hay là thật lòng, ta còn phải suy xét lại. Nếu là ảo giác, sớm muộn gì cũng thành quá khứ. Nếu là thật lòng, chờ ta xác định cân nhắc làm như thế nào cũng không muộn. Có một số việc không vội, càng cẩn thận càng tốt. Ta không muốn mất đi bằng hữu này.

Lúc trước ta là trạch nam, cũng đọc qua mấy bản tiểu thuyết đam mỹ trên mạng, bắt quá làm nam nhân tính hướng phổ thông, ta đối với tình nữ tính vẫn có cảm tình hơn nam tính nhiều.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân này, chỉ có phái nữ mới thích thảo luận công thụ đam mỹ.

Dáng người phái nữ tính có lực hấp dẫn đối với ta hơn, còn nam nhân cứng rắn hoàn toàn không có mị lực đáng nói. Cho nên tính hướng của ta là xác định, cũng không định thay đổi.

Bất quá trừ bỏ nội tiết tố tạo thành lực hấp dẫn, ta thực khủng hoảng đối với con người. Bỏ qua đàm tiếu, liền có thể phán đoán một người hợp hay không hợp tâm ý của ta.

Bởi vì khủng hoảng, ta vẫn chưa từng chân chính yêu người nào, bằng hữu cũng không nhiều. Nhưng một vài người đó đều có thể chạm đến đến nội tâm của ta.

Tại đại lục này, chỉ có duy nhất Klein. Ta tiếp nhận hấn, không muốn lại mất đi bằng hữu này.

Người có thể tới gần nội tâm, quan trọng hơn người bởi vì nội tiết tố mà sinh ra lực hấp dẫn nhiều lần.

Ta không phải người kiên cường, bất cứ lúc nào cũng cần phải có tâm linh chống đỡ, chỉ là người khác không biết mà thôi, còn tưởng rằng ta kiên định ổn trọng, cho dù gặp phải đại sự đều có thể hỉ giận không hiện ra.

Kỳ thật chỉ là bởi vì lúc trước ta có cha mẹ, sau này có bằng hữu.

Nếu một người có thể tín nhiệm cũng không có, khi đó kéo thân thể bệnh tật, chỉ sợ ta đã sớm chống đỡ không nổi.

Klein là người đầu tiên ta nói chuyện tại đại lục này. Nhưng ta tiếp nhận hấn đương nhiên không phải bởi vì nguyên nhân “đầu tiên” đáng cười này.

Mà là tại đoạn thời gian mới quen biết kia, trực giác của ta xác định là người này. Trực giác còn chưa đủ để ta tín nhiệm, mấy năm sau không ngừng liên lạc giống bạn qua thư, hấn hướng ta nói hết, oán giận, lỗi nhai, tự thuật, khiến ta càng ngày càng có thể nắm chắc hấn là người như thế nào.

Thẳng đến khi gặp lại, ta kinh ngạc với thân hình tái nhợt và thon gầy của hấn. Màu da khỏa mạnh hồng nhuận mềm mại như trẻ con lúc trước đều không còn.

Hấn cao gầy, tinh tế, tái nhợt, thần sắc hờ hững, đôi mắt vô thần. Trong nháy mắt chúng ta đối diện liền xác định, nội tâm ta tiếp nhận hấn. Mà hấn cũng từ ngày đó, đem ta tách khỏi những người khác.

Lúc ở cùng ta, hấn là một người có hi vọng vui buồn. Khi đối mặt những người khác, hấn chỉ là ám hệ ma pháp Đại Sư cường đại, lạnh lùng, không nhìn sinh mệnh.

Cho nên, với ta hấn quan trọng hơn bất cứ ai trên đại lục này.

Hiện tại, có lẽ hấn sinh ra tình cảm nào đó với ta, ta sẽ không thô bạo cự tuyệt, cũng không thể trực tiếp nhận. Ta chỉ có thể quan sát, tự hỏi, sau đó dẫn đường.

Ta càng nguyện ý tin tưởng hấn là vì cảm tình trống rỗng, mới đem tất cả tình cảm ký thác trên người ta, trưởng bối, huynh đệ, bằng hữu, cùng với người yêu.

Ngón tay hấn vuốt ve trên môi ta, sau đó mềm mại nhẹ nhàng hôn lên. Vừa chạm liền rời đi. Hô hấp hấn dồn dập, ta có thể cảm giác được nhiệt độ trên mặt hấn, nghe được hấn nhỏ giọng khàn khàn than nhẹ, “Carl.....”, hàm chứa tình cảm nồng đậm không muốn xa rời, mặt vui vào trong lòng ta.

Tâm liền mềm mại.

Hấn khác với bằng hữu bình đẳng của ta trong quá khứ. Bởi vì hấn quá mức đơn thuần, giữa kết giao của chúng ta không có khả năng bình đẳng. Hấn ý lại, cho nên ta sủng ái.

Căn cứ ánh sáng xuyên thấu qua mí mắt, hiện tại mặt trời chưa lên cao mới tờ mờ sáng.

Ta giật giật, ôm lấy hắn. Hắn nhỏ giọng kinh hô một tiếng, thấy ta không tỉnh, mới nhẹ nhàng thở ra, lại cười trộm hai tiếng, ôm sát ta. Không hề ép buộc, dần dần hô hấp vững vàng, lại ngủ.

Ta cũng đem suy nghĩ loạn thất bát tao để qua một bên, tiếp tục ngủ.

Thảo nguyên phương bắc tuyết rơi lạnh vô cùng, gần như không có bóng người, nhưng đẹp đến mức khiến người ta nói không ra lời.

Trừ bỏ tuyết trắng và bầu trời trong xanh sạch sẽ, không có màu sắc khác.

Xe ngựa đã sớm thu vào, chúng ta đổi xe trượt tuyết chó kéo, trượt trên tuyết trắng xóa.

“Không gian của người có thể thu ngựa vào, ta đây có thể đi vào không?”

“Người muốn thử? Nhưng ta không cam đoan người đi vào còn có thể đi ra”, ta cười nói.

“Vậy thôi”, hắn chu miệng nói.

Du đăng trên tuyết nguyên hơn một tháng, mới tìm được suối nước nóng trong truyền thuyết, cũng tìm được loài cá duy nhất có thể sinh tồn trong nước nóng.

Chúng nó một đời thủy chung tuân tra tới lui giữa băng tầng và suối nước nóng, tìm thức ăn trong suối nước nóng, lại tại băng tầng tránh nóng.

Kỳ thật cho dù là băng rét lạnh hay là suối nước nóng, nhiệt độ đều không thích hợp chúng nó sinh tồn, nhưng chúng nó vẫn sinh tồn tại nơi này qua trăm ngàn năm.

Hoàn thành mục tiêu, ta mang theo Klein bắt đầu ở trong này nhàn nhã ngâm suối nước nóng.

Klein mang mắt kính ta cho hắn phòng ngừa phỏng tuyết, biểu tình thả lỏng giống như ông già tắm suối nước nóng.

“Địa phương lạnh như vậy lại có suối nước nóng, thế giới này thật đúng là kỳ diệu.”

“Đúng vậy”, ta mỉm cười nói, thật cao hứng hắn có thể chia sẻ vui sướng với ta.

“Carl thật là lợi hại, có thể tìm ra địa phương hay như vậy.”

“Thích là tốt”, chúng ta cùng nhau lữ hành, kỳ thật là hắn cùng ta đi khắp nơi. Nếu hắn cũng có thể tìm được lạc thú, đương nhiên ta càng thêm cao hứng.

“Thật thích. Ta thích tắm rửa.”

“Ha ha ha”, ta cười đến vui vẻ.

Buổi tối ở trong lều trại thật dày dốt lửa to. Nửa đêm cảm thấy khô nóng bất an, tỉnh lại phát hiện hắn gắt gao ôm ta, dùng thứ gì đó chính đẩy ta, một bàn tay vuốt ve trên hông trần trụi của ta.

Da đầu ta có chút run lên, vừa tức giận, lại cảm thấy có điểm buồn cười, trong lòng lại có chút ngứa ngứa. Đè tay hắn lại, ta xoay người đối mặt hắn.

Hắn thật không có cảm giác làm sai bị bắt gặp, chỉ đỏ mặt, dùng ánh mắt có chút ướm át nhìn ta, “Carl, ta khó chịu.”

“Ta ra ngoài đi một chút, người lấy tay giải quyết đi, để chính mình thoải mái là xong.”

“Người giúp ta.”

Ta ngồi dậy, “Lúc trước không cùng người nói rõ ràng là ta không đúng. Nhưng cùng những người khác làm loại chuyện này, phải là người tình ta nguyện mới có thể làm.”

“Carl không muốn?”

“Ừ. Ta thích nữ nhân, không phải nam nhân.”

Hắn nghĩ nghĩ, “Người thích ai? Natasha hay là Hurley? Nhưng người đã nói ta quan trọng hơn bọn họ.”

“Không phải nữ nhân cụ thể nào. Người không biết nữ nhân, nếu người thân thiết với nữ nhân sẽ biết mệnh của họ. Liền sẽ không muốn làm với ta.”

“Ta hiểu nữ nhân a, lúc ta trưởng thành lão sư tổng bốn nữ nhân không có mặc quần áo cho ta. Các nàng không có gì đặc biệt, ta không thích”, Klein cúi đầu nhìn nhìn chính hấn, “Người thích bộ ngực to? Cho nên không thích ta?”

Ta dở khóc dở cười. Còn có, lão sư của hấn rốt cuộc là người thế nào a.

Bởi vì dở khóc dở cười, tức giận và xấu hổ cũng liền nhạt.

“Dù sao ta không thể, cũng sẽ không cùng người làm cái gì. Người tốt nhất cũng đem ý niệm trong đầu vứt bỏ. Nếu không muốn cùng những người khác làm thì tự mình động thủ giải quyết. Ta ra ngoài một chút, người ngủ trước đi”, ta mặc quần áo, cũng không chờ hấn đáp lại, ra khỏi lều trại.

Đốt điều thuốc, nhìn trời đầy sao, vẫn có chút phiền lòng.

Ta quá coi thường lực ảnh hưởng của ta đối với một thiếu niên đang trưởng thành, hấn có ý nghĩ như vậy với ta, kỳ thật ta phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Ta vẫn lấy thái độ đối đãi với trẻ con đối đãi hấn, lại quên hấn đã sớm không phải trẻ con.

Vì thế ta bắt đầu chậm rãi điều chỉnh phương thức ở chung với Klein, vẫn thân cận, nhưng không thân mật như trước, buổi tối cũng không ngủ cùng một chỗ.

Nhưng Klein lại từ từ trầm mặc, biểu tình cũng dần dần biến mất.

Ta không thể nề hà, chỉ có thể hy vọng loại tình huống này sớm qua đi.

“Carl, ta phải về để đi một chuyến”, Klein sửa sang đồ đạc, thần nhiên cáo biệt với ta.

Ta gật đầu, nhìn hấn mở quyển trục biến mất trước mặt ta.

Ta nhíu mày, áp chế một tia bất an trong lòng.

Tháng thứ nhất Klein rời đi, một mình ta xử lý hành hiệu suất thu thập tin tức cao hơn nhiều. Ta cảm giác Klein rời khỏi ta hấn là có lợi cho hấn bình tĩnh.

Tháng thứ hai, ta bắt đầu nghi hoặc lão sư hấn rốt cuộc cho hấn nhiệm vụ gì.

Lúc trước cho dù có một hai tháng không thấy mặt, nhưng hấn vẫn sẽ dùng Thủy Tinh liên lạc bảo trì liên hệ với ta. Lần này lại hoàn toàn không có tin tức, khiến ta có chút lo lắng. Nhưng chúng ta sớm có chung nhận thức, cũng định ám hiệu, vì an toàn nên vẫn là hấn chủ động liên hệ ta. Cho nên ta không thể biết tình huống hiện tại của hấn.

Có lẽ chỉ là hấn còn khúc mắc đối với ta?

Đã đến tháng thứ ba, ta phát hiện bản thân thường xuyên không yên tâm, làm gì cũng không có tinh thần.

Sau khi quen biết Klein, chúng ta vẫn duy trì liên lạc thường xuyên, ta đã quen với sự tồn tại của hấn. Tựa như ta nói, hấn là trụ cột tâm linh của ta trong thế giới này, bởi vì hấn tồn tại, người và việc nơi này mới có ý nghĩa với ta. Nếu không có hấn, thế giới này với ta chỉ là khái niệm, là đối tượng cần thu thập. Ta sẽ không có cảm tình với thế giới này. Hấn bỗng nhiên biến mất trong thế giới của ta, khiến ta thật..... Khó chịu.

Nếu, hấn không bao giờ xuất hiện nữa? Ta không dám nghĩ tiếp.

End 20

21. Chương 21

“Carl, chỗ người có tiện nói chuyện không?”, khuôn mặt nghiêm túc và giọng nói của Paul thông qua thủy tinh liên lạc truyền đến ta.

Ta gật đầu, “Xảy ra chuyện gì à?”, tuy rằng hắn là đại quý tộc, nhưng ta từng chưa thấy qua hắn có thái độ thận trọng như lúc này.

“Vậy thì tốt rồi. Người cẩn thận nghe ta nói, Hades Đại Sư, cũng chính là lão sư của Klein, có thể sẽ gây bất lợi cho người. Cho dù hiện tại người ở nơi nào, mau chóng tìm một nơi ẩn thân. Vị Đại Sư đó mà muốn lấy mạng ai, thì bao giờ thất thủ.”

Ta nhìn mi, “Nhưng tại sao chứ?”

Hắn cười khở, “Lần này có thể là người bị ta liên lụy. Một năm nay, thân thể Hoàng đế bộ hạ không tốt, có thể sẽ..... Mà Allan, con trai duy nhất của hắn năm nay chỉ mới tám tuổi. Cho nên.....”

“Cha ta là công tước, bởi vì là em trai bộ hạ, thúc thúc của Allan, trước khi Allan trưởng thành có thể bị các quý tộc đề cử thành nhiếp chính vương. Tất nhiên bộ hạ sẽ không yên tâm.....”

“Thật ra Klein là người thủ hộ của Allan, giống như Hades Đại Sư là người thủ hộ của bộ hạ. Nguyên bản quan hệ của chúng ta không có vấn đề, chỉ cần Allan trưởng thành, có thể khống chế quần thần và quý tộc, tự nhiên không cần lo lắng có người mơ ước vương vị. Nhưng tình huống lúc này là tuổi Allan còn quá nhỏ. Klein và người lại quá thân cận, mọi người đều biết người và ta cũng là chiến hữu. Cho nên.....”

Thật loạn, “Vậy người có nguy hiểm không?”

Hắn lắc đầu, “Hiện tại thân thể bộ hạ không tốt, nếu lúc này hắn dùng thủ đoạn ám sát quý tộc chúng ta, chỉ sợ tương lai Allan kế vị, tình huống đối mặt sẽ càng khó khăn và phức tạp.”

“Hơn nữa cha ta luôn luôn công chính cần cù, nếu không có hắn ở đây, tương lai không ai có thể giúp đỡ Allan chân chính nắm được quyền lợi.”

“Ta nghĩ bộ hạ sẽ không làm như vậy. Bộ hạ hắn là chỉ hy vọng Klein có thể giống như Hades Đại Sư toàn tâm toàn ý thủ hộ hoàng tộc. Mà người lại là người ảnh hưởng Klein.....”

“Như vậy, Klein thì sao?”

“Nghe nói bị giam lỏng, nhưng giống như tin tức Hades Đại Sư muốn gây bất lợi cho người, chỉ là tin đồn, ta cũng chỉ lấy được tin tức này. Vô luận như thế nào, bằng hữu của ta, ta không hy vọng người bởi vì lý do vô nghĩa này mà toi mạng.”

” Trước trốn đi, qua một đoạn thời gian ta sẽ an bài thuyền đưa người đến phía nam. Không phải người đã sớm muốn đi bên kia nhìn xem sao? Về phần Klein người không cần lo lắng, hắn sẽ không có chuyện gì. Dù sao hắn cũng là ám hệ Đại Sư, lại là học trò cưng của Hades Đại Sư.”

“Hiểu rồi. Cảm ơn người, Paul.”

“Cẩn thận chút, trong khoảng thời gian ngắn ta sẽ không liên lạc với người.”

“Ừ, người cũng bảo trọng.”

Sau đó ngắt hình ảnh. Ta bắt đầu trầm tư.

[người tin tưởng Paul?]

“Ừ.”

[nhưng hắn có lập trường riêng. Chính trị vĩnh viễn dơ bẩn, không phải sao?]

“Không quan hệ với ta.”

[không sợ bị lợi dụng?]

“Không quan trọng. Ta chỉ quan tâm hai việc. Một là an toàn của Klein và ta. Hai là thái độ của Klein đối với hoàng tộc và lão sư của hắn.”

[nếu Paul thật lòng xem người như bằng hữu thì sao? Tâm tình đạm mạc này giống như có chút đả thương người a.]

“Sẽ không. Không phải vừa rồi ta đã hỏi sao? An toàn của hân không có vấn đề gì. Như vậy cho dù hân muốn lấy được lợi ích gì trong đó, thì có quan hệ gì tới ta? Nếu hân không thêm để ý quyền lợi, ta cũng không cảm thấy nợ hân.”

“Nếu hân muốn lợi dụng lực ảnh hưởng của ta đối với Klein, chỉ có thể nói là hân và chúng ta cùng chung lợi ích mà thôi. Ai bảo Hoàng đế không có quan hệ gì với ta?”

[cũng đúng.]

“Nhưng vẫn phiền toái a, về phía Klein. Ta đã sớm nghĩ tới loại khả năng này, ta và lão sư của Klein sẽ bởi vì quan hệ thân mật của ta và Klein mà sinh ra xung đột. Nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy. Ta bây giờ còn chưa biết rõ ràng thái độ của Klein đối với hoàng thất, còn có cảm tình của hân đối với lão sư là thế nào.”

[có gì khác nhau sao?]

“Đương nhiên. Nếu hân không thêm để ý, ta có thể dẫn hân rời xa những người đó. Nhưng nếu hân để ý thì sao? Nếu hân cũng muốn thủ hộ hoàng thất? Từ nhỏ bị tẩy não thành lý tưởng, có khả năng sẽ rất kiên định.”

[có gì khác nhau sao?], Bảo Bảo lại hỏi cùng một vấn đề, lại mang hàm nghĩa khác.

“Đúng. Nếu là như vậy, ta không xuất hiện là kết quả tốt nhất. Nếu ta xuất hiện, hân nhất định phải lựa chọn giữa ta và những người đó. Mặc dù hân muốn cả hai, hân cũng sẽ không thể không lựa chọn. Nếu như vậy, không bằng ta đợi sự kiện chậm rãi lắng xuống, đến khi người khác không chú ý hân rồi liên lạc với hân. Như vậy hân không cần làm lựa chọn vô nghĩa.”

[người lo lắng hân không chọn người sao?]

“Không lo lắng. Trách nhiệm và bằng hữu, thật rất khó lựa chọn. Nếu ta là hân, hai chữ trách nhiệm chỉ sợ không thể vứt bỏ.”

[nhân loại thường xuyên lo sợ vớ vẩn a, tự tìm phiền toái, ngược lại bỏ qua khả năng giúp đỡ của bằng hữu.]

” xác thực. Nhưng nhân tâm khó dò, không có khả năng bọn họ không nghi, không có khả năng không cẩn thận. Ngay cả ta cũng không thể xác định Paul và phụ thân hân có ý đồ gì với vương vị hay không, huống chi là Hoàng đế?”

[người định làm như thế nào?]

“Uhm. Đổi bộ dáng quay về Vương Thành, tìm Klein, quan sát, sau đó hành động tùy theo hoàn cảnh.”

[cũng được. Carl, này vẫn là lần đầu tiên người bị cuốn vào loại chuyện vớ vẩn này], giọng Bảo Bảo có chút vui vẻ.

“Không sai. Chỉ cần cùng người khác kết giao, thì không có khả năng hoàn toàn làm người đứng xem. Quá khứ người cũng không ít kinh nghiệm đúng không? Tại sao cảm thấy cao hứng?”

[đúng vậy. Chỉ cần người không tự mang đến nguy hiểm cho bản thân, ta cũng không để ý người sống bốn bề sóng dậy một chút.]

“Nhưng ta cũng không thích cuộc sống rồi ren.”

[người vẫn không có lòng trung thành với thế giới này, ta rất lo lắng thái độ đăm đăm của người, sẽ dần dần mất đi lòng hiếu kỳ, sẽ không có động lực tiếp tục. Người không khát cầu cuộc sống vĩnh hằng, lực lượng cường đại, hay là quyền thế và mỹ nữ. Thậm chí kết giao bằng hữu cũng đặc biệt khủng hoảng cẩn thận. Ta rất lo lắng cho người, Carl.]

Thì ra là như vậy. xác thực, tiếp tục như vậy có lẽ dần dần tâm lý và tinh thần đều sẽ có vấn đề. Giống như là đứa trẻ tự bế đắm chìm trong thế giới của bản thân.

[chính là như vậy.]

Xem ra Bảo Bảo thật sự muốn cùng ta hợp tác thật dài thật lâu, trong lòng ta có tia tiếu ý.

Cho dù như thế nào, quan hệ giữa chúng ta so với đơn thuần hợp tác càng thân mật, này với ta mà nói là tâm sự nặng nề nhất.

[đúng vậy. Ta luôn luôn học tập cảm tình, cũng sẽ thử làm bằng hữu với mỗi người sử dụng. Nhưng chưa từng thành công. Gần như không ai có thể chịu đựng suy nghĩ của hắn đều bị một công cụ sáng tỏ. Trừ người ra. Vì sao người không ngại?]

“Bắt đầu là vì cảm kích đi, cảm kích người cho ta thân thể khỏe mạnh. Làm một người sống nhờ chữa trị, một bệnh nhân vẫn rất khó chịu, kéo dài hơi tàn, kỳ thật là một chuyện rất thống khổ.”

” Nhưng lòng tự trọng của ta không cho phép bản thân chủ động muốn chết. Cái loại cảm giác này người không trải qua ốm đau sẽ không hiểu được. Cho nên ta rất rất cảm kích người.”

” Sau này lại thành thói quen. Người biết rõ tất cả của ta, mặc dù ta có ý tưởng âm u, ý niệm ác độc gì trong đầu, cũng không để ý việc người biết. Người sinh tồn lâu như vậy, so với ta càng lý giải nhân tính, không phải sao?”

[người dùng từ sinh tồn này. Kỳ thật người vẫn đều xem ta như sinh mạng có cảm tình, vì sao?]

“Người sẽ tự hỏi, có hỉ nộ, chính là có cảm tình. Về phần sinh mạng, gặp qua người ta đã không còn cho rằng sinh mạng chỉ có phương thức dùng cơ thể như trên địa cầu. Có lẽ tại hành tinh nào đó ta không biết, sinh mạng đều tồn tại dưới phương thức của người.”

Bảo Bảo cười.

[cho nên ta hy vọng ý chí sống của người mạnh hơn một chút, làm người sử dụng ta lâu hơn một chút. Thời gian tồn tại của ta lấy năng lượng làm cơ sở, tuy rằng không phải vĩnh hằng, nhưng là có thể rất dài rất dài.

Ta cũng có năng lực không ngừng kéo dài sinh mạng của người khi ta vẫn còn hoạt động. Chúng ta có thể hợp tác lâu dài, thậm dò một thế giới rồi lại một thế khác. Thẳng đến khi năng lượng của ta hao hết, trở lại nơi ta đến.]

Bảo Bảo nói thật lòng, ta cũng có chút cảm động. Một người tiếp một người thế giới mới, tương lai tràn ngập chuyện xấu như vậy cũng làm ta có chút động tâm.

“Nhưng ta không biết có thể làm được hay không. Sinh mệnh quá dài lâu, phải thừa nhận nhiều thứ lắm. Ta không có khả năng kết giao với sinh mạng có trí tuệ khác, kết giao sẽ có ràng buộc. Nếu người bên cạnh ta không ngừng già đi chết đi, chỉ còn mình ta lưu lại, với ta mà nói là đau xót và áp lực không thể thừa nhận. Cho nên ta không thể hứa hẹn với người. Bất quá tại thời điểm ta còn có thể thừa nhận, ta sẽ là người hợp tác với người.”

[ta hiểu được.]

“Người nói bảo đảm năng lượng sinh tồn của người, chẳng lẽ không có thể lấy từ từng thế giới người thăm dò sao?”

[không phải năng lượng như ý nghĩa phổ thông, là ngay từ đầu được trang bị, không ngừng tiêu hao, ta cũng không có phương thức bổ sung năng lượng. Khi năng lượng bị tiêu hao đến mức quy định, ta sẽ bị truyền tống về nơi tạo ra ta. Kỳ thật ngay từ đầu, cho dù là tư duy hay là học thức, ta đều trống rỗng, chỉ có một ít đơn giản đặt ra. Sau đó ta từ rất nhiều thế giới học được rất nhiều này nọ, cũng lấy được đến một ít tài nguyên ở từng thế giới. Ví dụ như thuốc ta cung cấp cho người, thức ăn, khoa học kỹ thuật ... Ta rất lợi hại đúng không?]

“Rất lợi hại”, ta cười khích lệ hắn.

Bảo Bảo đắc ý cười.

Sau khi tâm sự với Bảo Bảo, tâm tình của ta thả lỏng một chút. Kế hoạch đại khái vẽ ra, ta uống thuốc cải biến bộ dáng, dùng quyền trục quay lại Vương Thành.

Ở trong một lữ quán không gây chú ý, ta thả ra một thiết bị thăm dò hình con muỗi do Bảo Bảo cung cấp, ít nhất phải tìm được Klein trước.

Sau đó mới quyết định nên làm như thế nào.

End 21.

22. Chương 22

Tìm được Klein trong một nhà dân phố thông, chỗ đó cũng không bị canh gác nghiêm ngặt, chỉ có hai tên hộ vệ tôi tớ, trên cửa có một ổ khóa lớn. Không thể ngờ hẳn bị giam giữ lỏng lẻo như vậy.

“Cái vòng cổ trên cổ hẳn là cái gì vậy? ”, thiết bị theo dõi hình con muỗi quay chụp hình ảnh hẳn ở nhiều góc độ. Thân thể hẳn nhìn qua hoàn hảo, chỉ là vẻ mặt lo âu, cảm xúc vẫn bị vây trong nồn nóng bất an.

[theo hoa văn trên mặt, hẳn là dụng cụ cấm ma pháp.]

Cấm ma pháp? Nghĩa là hiện tại Klein không thể sử dụng ma pháp? Vậy có thể hiểu được tại sao nơi giam giữ hẳn sơ sài như vậy.

[người định làm như thế nào? Có thể dùng thiết bị theo dõi liên hệ với hẳn, hoặc là đem hẳn cứu ra, có vẻ rất dễ dàng làm được.]

Ta suy nghĩ, “Trước quan sát đã”, trầm ngâm một lát lại nói, “Trước chuyển đến nơi gần hẳn đi, nếu lỡ có biến cố gì ta cũng tới kịp.”

[được rồi.]

Ta theo dõi ngôi nhà đó liên tục mấy ngày, bắt quá lão sư hẳn hoặc là những người khác đều không xuất hiện.

Mỗi ngày Klein đều nồn nóng bất an đi tới đi lui, hoặc là mặt không chút thay đổi nhìn bầu trời, ngẫu nhiên trong giấc mộng kêu tên của ta, sau đó bị ác mộng làm tỉnh giấc.

Ta vẫn nhìn.

[người rất nhẫn tâm biết không ? Rõ ràng có thể trực tiếp cứu hẳn ra mà?]

“Ta không hy vọng hẳn bởi vì ta mà quyết định sai lầm, tương lai phải hối hận.”

[có đôi người suy nghĩ nhiều lắm biết không?]

“Có lẽ vậy. Nhưng đây có thể là lựa chọn quan trọng nhất trong cuộc đời hẳn, ta thà rằng cẩn thận một chút.”

[nói là lựa chọn, ít nhất người phải đem chính mình làm một mục cho hẳn lựa chọn chứ?]

“Ta sẽ.”

Sau đó ta nhìn thấy lão sư của hẳn. Ta muốn cẩn thận quan sát bọn họ, sau đó phán đoán, cuối cùng mới quyết định làm như thế nào. Dẫn hẳn rời đi, hoặc là bản thân im lặng rời đi, từ nay về sau diện mạo và cái tên Carl này biến mất khỏi thế gian.

Thiết bị theo dõi quay chụp bọn họ ở mọi góc độ, từng biểu tình rất nhỏ đều không bị bỏ qua.

Klein thấy lão sư, lập tức đứng dậy, sắc mặt nồn nóng nhìn biểu tình lão sư của hẳn, môi có chút run rẩy, “Carl hẳn.....”

Lão sư hẳn cười lạnh một tiếng, “Vận khí hẳn không tệ, trước mắt còn chưa có ai phát hiện hành tung của hẳn.”

Klein nhẹ nhàng thở ra, giống như một mối cuí đầu gối xuống, thiết bị theo dõi quay được, chỉ trong chớp lát như vậy, sau lưng hẳn ứa mồ hôi.

Ta sờ ngực, có chút chua xót đau đớn. Hẳn luôn thật dễ dàng làm ta đau lòng.

“Vì hấn, người muốn đối địch với ta sao?”, lão sư hấn trầm giọng hỏi.

Klein ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi, “Nếu lão sư đồng ý bỏ qua hấn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không đối địch với ngài. Nhưng nếu lão sư giết hấn, từ giây phút đó, ngài chính vĩnh viễn là tử địch của ta. Cho nên, nếu lão sư ngài giết hấn, tốt nhất cũng lập tức giết ta. Bằng không, chỉ cần ta sống, liền sẽ báo thù cho hấn.”

Ta lại sờ ngực, có chút cảm giác ấm áp.

Hades cười lạnh, “Người đây là đang uy hiếp ta?”

“Học trò không dám, cũng sẽ không. Ta chỉ là trần thuật sự thật.”

“Cho dù giết hết cả hai người, thì thế nào? Lấy tuổi của ta còn kịp bồi dưỡng một ám hệ Đại Sư khác. Klein, người khiến ta rất thất vọng. Người cho rằng bởi vì ta vất vả bồi dưỡng người nên sẽ không dám giết người sao? Như vậy, người ở nơi này chờ tin hấn chết đi”, Hades phất tay áo rời đi.

Từ đầu tới đuôi, biểu tình Klein đậm mạc không hề dao động. Sau khi Hades rời khỏi, hấn mới cau mày đi đến cửa sổ, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Ta nên làm như thế nào mới lưu lại tính mạng của người? Người thậm chí còn không biết bản thân đang gặp nguy hiểm.....”

Ta lại sờ sờ ngực.

[còn không liên hệ với hấn sao?]

“Đợi đến buổi tối. Không biết chỗ đó có ma pháp giám thị không. Nếu vẻ mặt của hấn thay đổi rõ ràng, sẽ gọi ra chú ý không cần thiết.”

[ha ha, ta biết người nhện không được.]

“Cám ơn xỉa xối của người”, mặt ta không chút thay đổi nói.

Buổi chiều, chỗ Klein lại có một vị khách nữ.

“Công chúa?”, biểu tình Klein đậm mạc, ngữ khí đậm mạc, chỉ dùng một âm cuối nhỏ nhỏ tỏ vẻ nghi hoặc.

[Hoàng đế chỉ có một con gái duy nhất, đây là vị công chúa Catherine luôn ru rú trong nhà.]

“Hiểu rồi”, nàng xuất hiện ở nơi này, có mục đích gì?

“Klein, ta tới nơi này, là muốn làm một giao dịch với người”, công chúa mặc một bộ trang phục đen ưu nhã ngồi xuống.

Klein không mở miệng, mắt nhìn bầu trời buông xuống ngoài cửa sổ, như là hoàn toàn không hứng thú với cái gọi là giao dịch của công chúa.

Công chúa không để ý hấn vô lễ, tiếp tục mở miệng nói: “Nếu người đồng ý kết hôn với ta, ta sẽ thỉnh cầu phụ thân, thu hồi lệnh truy sát bằng hữu của người.”

Klein đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Catherine.

Catherine thấy hấn phản ứng, vừa lòng cười, tiếp tục nói: “Nếu chúng ta kết hôn, thì không còn tồn tại vấn đề người trung thành với hoàng thất hay không. Như vậy giết vị bằng hữu của người hay không, cũng không còn quan trọng.”

“Vậy đối với người có ích lợi gì?”

“Tự nhiên có”, nàng cười duyên nói, “Ta có một phò mã là ám hệ Đại Sư, vĩnh viễn sẽ không mất đi lực ảnh hưởng.”

Klein nghĩ nghĩ, “Người muốn làm nữ vương.”

[trong lịch sử không phải không có nữ vương xuất hiện, bất quá đó là khi hoàng thất không có hoàng tử thừa kế mới có thể phát sinh], Bảo Bảo nhẹ giọng nói.

Ta gật đầu.

Catherine thu hồi tươi cười, “Klein, người thật thông minh. Ta hy vọng người có thể nhận đề nghị của ta.”
“Hoàng đế muốn Allan diện hạ kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhận đề nghị của người, tương đương đối địch với lão sư ta.”

“Nếu chúng ta kết hôn, người đứng bên phe ta, ta sẽ thuyết phục phụ thân thay đổi ý tưởng người thừa kế, như vậy giữa sư đồ các người sẽ không có xung đột. Nghĩ kĩ xem, nếu hiện tại hắc giết bằng hữu người, còn không phải giống nhau cùng hắc là địch? Nếu yên ổn đứng về phía ta, có thể cứu bằng hữu của người, cùng lão sư người đối địch thì sao chứ?”

Klein đứng lên, đi đến bên cửa sổ, im lặng thật lâu, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Người có thể thuyết phục Hoàng đế bỏ hạ huy bỏ lệnh truy sát?”

“Đương nhiên”, một lần nữa Catherine lộ ra tươi cười, “Nếu người đồng ý, sau hôn lễ của chúng ta, liền sẽ có hiệu lực.”

“Như vậy ta.....”, Klein nhẹ nhàng mở miệng.

“Đừng đáp ứng, Klein”, ta thông qua thiết bị theo dõi ghé vào lỗ tai hắc nói chuyện.

Hắc hoảng sợ, ánh mắt tìm khắp trong phòng và xung quanh cửa sổ.

“Người làm sao vậy?”, Catherine bị động tác của hắc dọa hoảng sợ, cũng nhìn chung quanh.

“Đừng lộ ra sơ hở, đuổi nàng đi, sau đó chúng ta lại nói chuyện”, ta nhẹ giọng dặn dò hắc.

Klein trấn định, hỏi Catherine: “Người xác định nơi này không có trận pháp nghe lén?”

Catherine nhẹ nhàng thở ra, “Thì ra người lo lắng chuyện này. Yên tâm, ta mang theo dụng cụ phòng ngự, xác định phụ cận không có trận pháp nghe lén hoặc là giám thị. Như vậy câu trả lời của người là?”

“Ta muốn suy nghĩ một đêm”, mặt Klein không chút thay đổi nhìn Catherine, “Nhưng nếu ta đồng ý giao dịch, lại phát hiện Carl đã chết, ta sẽ giết người trước.”

“Được rồi”, Catherine mỉm cười đứng dậy, “Ngày mai ta tới nghe câu trả lời của người.”

Sau khi Catherine rời đi, Klein mở to đôi mắt, đánh giá khắp căn phòng, như là muốn tìm nơi ta ẩn thân. Trên mặt không còn biểu tình hồ hững hoặc là bất an nôn nóng như mấy ngày trước, ngược lại giống động vật nhỏ vô cùng quan tâm cường. Khiến ta cười khê hai tiếng.

“Người ở nơi nào?”, nghe được tiếng cười của ta, trên mặt Klein cũng lộ ra tươi cười, nhỏ giọng nói.

“Một lữ quán cách chỗ người không xa, dùng để nói chuyện với người là chế phẩm luyện kim của người, không có ai phát hiện ta, người yên tâm.”

“Ở nơi đó người có nguy hiểm không?”

“Sẽ không.”

“Tình huống nơi này người đều biết đúng không? Sự phụ của ta muốn giết người.”

“Đúng vậy, Paul báo tin cho ta. Bằng không ta còn không biết ngốc ở nơi nào chờ người liên lạc.”

Hắc nhẹ nhàng thở ra, “Vậy người quay về Vương Thành..... Là tới cứu ta?”

“Ừ.”

“Biết rõ có nguy hiểm, còn muốn tới nơi này cứu ta?”, ngữ khí hắc nhẹ nhàng, rõ ràng thật cao hứng.

“Ê ê, người không lo lắng an nguy của ta sao?”, ta dùng ngữ khí bất mãn hỏi hắc.

“Ta lo lắng người trong tình huống không biết gì mới gặp nguy hiểm. Nếu người đã biết rõ, nhất định không thành vấn đề. Carl người là thiên tài a.”

Ta có chút vô lực thở dài, người này lúc ở cùng ta, sùng bái mù quáng giống tiểu bạch.

Ta đành chỉ tâm tính vui đùa, hỏi hần, “Chỉ cần ta muốn, sự phụ của người một đời cũng không tìm ra ta, cho nên không cần lo lắng an nguy của ta. Như vậy, người muốn đi theo ta không?”

“Đương nhiên, ta muốn cùng một chỗ với người.”

“Mặc kệ sự phụ của người? Cũng không quản Hoàng đế và vương tử Allan?”

“Mặc kệ”, hần sảng khoái nói, “Hôm nay lão sư tới tìm ta, nói hần còn kịp bồi dưỡng một đệ tử khác. Không có ta cũng không sao.”

Lão sư hần nói vậy là vì tức giận. Thật bị ai thay cho hần. Tên gốc này bởi vì câu nói đó vô cùng cao hứng chuẩn bị đi theo ta.

[là bỏ trốn], Bảo Bảo nghiêm trang nói.

Ta không để ý tới hần.

“Được rồi, buổi tối ta đến tìm người.”

“Ta chờ người”, Klein trên mặt cười rạng rỡ, trong giọng nói có vui sướng nồng đậm.

Ta nhìn hần, dường như có thể bị cổ vui sướng đó tổn thương. Ta sờ ngực, chỗ đó nóng bỏng.

End 22

23. Chương 23

“Bảo Bảo, giúp ta đem đoạn phim vừa rồi Catherine tới chơi ghi vào Thủy Tinh đi.”

[được. Người định làm cái gì?]

“Chế tạo chút phiền toái cho nàng.”

[vì sao? Bởi vì nàng bức hôn Klein?], Bảo Bảo cười nói.

“Đời sự chú ý của Hoàng đế bệ hạ sang hướng khác. Cho dù thế nào, chị em tương tàn quan trọng hơn ta một quang hệ ma pháp sư đúng không? Cho bọn hần có việc làm. Mấy lão nhân đồ phải mỗi ngày không có việc gì làm gây phiền toái cho chúng ta.”

[chỉ có nguyên nhân này?]

“Tuy rằng không biết vương tử Allan là loại người gì, nhưng hần vẫn là con nít, muốn chân chính cầm quyền cần đợi thêm vài năm nữa. Nhưng nếu Catherine cầm quyền, chính là lập tức cầm quyền. Nữ nhân này ta không thích, hơn nữa tâm tư nàng giáo quyết, nếu cả em trai mình cũng hạ thủ được, tương lai nàng có thể gây phiền toái cho Klein. Lại nói giữa Klein và lão sư hần cũng không phải toàn vô cảm tình, ta cũng không hy vọng lão nhân đó mạo danh kỳ diệu bị tính kế. Hần sống tốt, bồi dưỡng một ám hệ Đại Sư khác, Klein sẽ không còn gánh nặng.”

Bảo Bảo khẽ cười ra tiếng. Ta biết nó cười cái gì, không để ý tới nó trêu ghẹo.

[còn muốn chuẩn bị cái gì?]

“Không có gì, hai quyền trục truyền tống, điểm đến là suối nước nóng trên tuyết nguyên lần trước. Súng gây tê nữa, đối phó với hai tên hộ vệ kia.”

Ai bảo Hades tự tin như vậy, cho rằng ta dù biết chuyện này cũng không dám đi vào kinh thành, tưởng rằng dùng cấm ma pháp với Klein là hần vĩnh viễn trốn không thoát được.”

[ta nghĩ trừ người ra, không có ai dám đối địch với Hades Đại Sư, lại nói trừ người ra, Klein cũng không có bằng hữu khác. Cho nên hần chẳng phải coi trọng trông giữ Klein.]

“Còn công chúa Catherine kia, che dấu thật kĩ. Nếu không phải ngày hôm qua nàng ra mặt, ai biết được công chúa ru rú trong nhà, nghe nói đam mê văn học sẽ có dã tâm đó.”

[nguyên nhân như thế, Hoàng đế mới yên tâm cho nàng và Klein thành hôn. Bất quá Klein giống như hiểu rõ bản tính của nàng, cho nên trước mặt Klein nàng cũng không che dấu mục đích thật sự.]

“Ừ. Lúc trước Klein thường lui tới cung đình, có lẽ nhìn thấy nghe được gì đó người khác không biết.”

[bây giờ thu hồi thiết bị theo dõi Hades và Catherine sao?]

Ta suy nghĩ, gật đầu, “Chúng ta tham dự đến trình độ này là được. Bọn họ tranh đấu thành bại ta cũng không để ý. Nếu không thêm để ý, cũng không cần biết thêm cái gì. Bọn họ không thể uy hiếp đến an toàn của chúng ta. Ta và Klein cùng một chỗ, người bình thường cũng không dám đến khiêu khích ám hệ Đại Sư hắc.”

[tốt.]

Dùng xong bữa tối, nhìn Klein trong thiết bị theo dõi có chút đứng ngồi không yên ăn bữa tối của hắc, sau đó hắc lưu phong thư cho lão sư. Như vậy ngược lại khiến ta có chút vui mừng, nếu thật sự là hắc hoàn toàn không thêm để ý lão sư của hắc, theo ý ta cũng không tránh khỏi có chút lãnh khốc. Quyết định rời đi, nhưng còn có thể nghĩ đến cáo biệt lão sư, có tâm ý này cũng thoải mái hơn.

Sắc trời dần tối, ta lên vào chỗ Klein, gây tê hai tên lính gác. Sau đó tiến vào phòng Klein.

Hắc thấy ta liền vọt tới, gắt gao ôm eo ta, đem mặt chôn trong cổ ta.

“Không giận ta sao?”, ta buồn cười hỏi hắc, ta không quên đoạn thời gian đó, hắc càng ngày càng lạnh nhạt, càng ngày càng không có biểu tình.

“Rõ ràng là người giận ta”, hắc ở trong lòng ta hàm hàm hồ hồ nói, “Là người lãnh đạm với ta trước không để ý tới ta trước”, hắc trừng mắt nhìn ta.

Được rồi, loại chuyện này, đại khái là có lý cũng nói không rõ.

“Chúng ta rời khỏi nơi này trước đi, trước khi đi còn có chuyện gì muốn làm không?”

“Ừ, ta viết phong thư cho lão sư, dặn hắc coi chừng công chúa. Nhưng ta nghĩ lão sư và Hoàng đế sẽ không tin. Nàng vẫn luôn nguy trang rất tốt trước mặt bọn họ.”

“Không sao, ta đã sớm chuẩn bị, đem đoạn đối thoại của người và nàng ghi lại”, ta cầm Thủy Tinh ghi hình đặt trên thư của hắc.

“Người cũng nghĩ đến?”, ánh mắt hắc sáng lên, “Người đối với ta thật tốt. Lão sư muốn giết người, người còn suy nghĩ cho hắc.”

Chẳng lẽ ta không thể là vì an nguy của bản thân sao?..... ==!!!

“Thư có thể đưa đến tay lão sư không?”

“Không thành vấn đề, trước khi chúng ta rời đi, ta sẽ thông tri hắc tới lấy thư”, đến lúc đó khẳng định lão nhân sẽ bị ta chọc tức chết, ta cũng coi như báo thù.

Ta đem tay đặt trên cổ Klein, mặc niệm một câu “Thu thập”, dụng cụ cấm ma pháp liền thuộc sở hữu của Bảo Bảo.

Klein sờ sờ cổ của mình, “Làm sao người làm được? Lão sư nói trừ phi ta tìm đến một ám hệ Đại Sư, bằng không ai cũng đừng nghĩ đem nó lấy ra.”

“Bí mật ~”, ta mỉm cười nói.

“Carl”, hắc ôm cổ ta, tựa vào đầu vai ta, thanh âm bỗng nhiên phóng nhẹ, “Carl..... Ta rất nhớ người.....”

Trong tâm ta khẽ động, nhưng không biểu lộ gì, đưa cho hắc một quyển trục, “Rời khỏi nơi này trước đi.”

Hắc đứng thẳng người, gật đầu, mở quyển trục, biến mất trước mắt ta.

Ta dùng thiết bị theo dõi hình con muỗi liên lạc Hades, “Hades Đại Sư, ta là Carl. Ta mang Klein đi. Bất quá trong phòng hắc có lưu lại thứ người và bệ hạ sẽ cảm thấy hứng thú. Xem như vì cảm kích người đã chỉ bảo Klein, cố ý lưu lại lễ vật.”

Ta xem sắc mặt Hades đại biến chạy khỏi hoàng cung, mỉm cười, mở quyển trục, đảo mắt liền đứng trước mặt Klein.

Sau đó hắn lại đi tới trong ngực ta, lần này mới chân chính trầm tĩnh lại. Ta cũng im lặng để hắn ôm ta.

Mấy tháng nay, ta lo lắng an nguy của hắn, suy đoán phải chăng hắn còn đang giận. Nhưng so với lo lắng và suy đoán của ta, mỗi ngày hắn đều sinh hoạt trong vô cùng lo lắng. Khẩn trương, mồ hôi lạnh, còn có ác mộng, ta đều thấy.

Giờ phút này im lặng ôm, cái gì cũng không muốn nói, gì cũng không suy nghĩ, chỉ là ôm hắn mà thôi.

End 23

24. Chương 24

[vì sao trong lòng còn kháng cự? Rõ ràng hắn đối với người rất tốt, cũng thật lòng. Tại thế giới này, người cũng chỉ quan tâm một mình hắn. Thậm chí nếu hắn biến mất, sẽ khiến người cảm giác rất thống khổ.]

Ta hơi hơi cười khổ, “Người không hiểu rõ, yêu thích, đau lòng, sủng ái, không liên quan đến đồng tính. Ta xem hắn là bằng hữu, là em trai mà ta trân trọng. Nhưng nếu bảo ta xem hắn như người yêu, trong lòng ta vẫn có cảm giác khó chịu không được tự nhiên. Nghĩ đến cùng một nam nhân khác thân thiết, toàn thân đều cảm thấy không thích hợp. Tính hướng, còn có quan niệm, sao lại dễ dàng thay đổi? Người này với ta mà nói dĩ nhiên quan trọng, nhưng ta còn chưa tiếp nhận hắn như một người yêu được.”

[trở ngại trên quan niệm? Hay là sinh lý bài xích?]

“..... Đều có.”

[xem ra tình cảm của Klein đối với người đã đậm sâu , người tính toán làm sao đây?],

“..... Đi một bước xem một bước đi.”

[ta có rất nhiều phim đề tài đồng tính luyến ái, còn có không ít GV, người có thể xem trước, có lẽ có thể tiếp nhận? Xem nhiều sẽ tẩy não.]

Ta đen mặt, “Cảm ơn nhiệt tình của người.”

Không hề phản ứng Bảo Bảo càng ngày càng không đứng đắn, ta vỗ vỗ Klein đang trong lòng ta, ” Vào lầu trước đi, không lạnh sao?”

“Ừ”, hắn đứng thẳng, cười với ta, “Ta đói bụng, muốn ăn bánh ngọt chocolate.”

Dọn cho hắn một bàn đồ ăn vặt hắn thích, áp lực tinh thần lâu như vậy, quả thật cần bồi thường an ủi một chút. Ta mỉm cười nhìn hắn say mê ăn.

Ngâm mình trong suối nước nóng, ta cũng bớt mệt nhọc. mấy ngày này quan sát theo dõi, cũng không phải không vất vả.

“Có thể ngủ cùng người không?”, Klein ôm gối của hắn đứng bên giường ta.

“Nếu người không sờ loạn người ta.....”

“Ừ”, hắn vội vàng gạt đầu, ánh mắt lóe sáng.

Ta xúc chần, chừa ra một chút chỗ, “Mau vào đi.”

Hắn vô cùng thuần thực chui vào trong lòng ta, ta ôm người này nhiệt độ cơ thể thấp, trong lòng lại cảm giác ấm áp.

Mấy ngày nay lo lắng cuối cùng buông xuống. Hắn hiện tại an toàn ở bên cạnh ta, so cái gì cũng tốt hơn.

Ta ôm hắn, thực tự nhiên hôn một cái trên trán hắn, “Ngủ đi.”

Hắn cũng rất mệt mỏi, tinh thần mệt mỏi trong thời gian dài, vừa rồi còn bởi vì nhìn thấy ta vui sướng mà cố gắng chống đỡ, vừa chui vào ổ chăn ấm áp, ánh mắt liền dính chặt không mở ra được.

Giữa hai người cũng không có *** ái muội, cảm giác như vậy đối với ta mới là thoải mái nhất. Rất nhanh ta chìm vào trong giấc ngủ ngọt ngào.

Bởi vì bên ngoài lều trại gió lạnh thấu xương, gió tuyết thổi ào ào. Cho nên buổi sáng chúng ta đều đã tỉnh vẫn miễn cưỡng nằm trong ổ chăn ấm áp, không muốn rời giường.

Câu được câu không trò chuyện, Klein không nói bất cứ đề tài nào khiến ta khó xử, ta tự nhiên lại càng không đề cập đến.

“Không thể trở về, có cảm thấy không vui không?”

“Sẽ không. Ta không thích làm việc, không vui. Ta thích ở cùng một chỗ với người, làm gì cũng cao hứng.”

“Vậy cùng ta du lịch đi.”

“Ừ”, hắn gật đầu, “Về sau vẫn cùng Carl.”

Ta cười, “Chúng ta nghỉ ngơi vài ngày, sau đó đi ra ngoài tìm địa phương thú vị, có ý tứ gì đó. Nếu người cảm thấy hứng thú gì đó, cũng nói cho ta biết, ta sẽ cùng người đi tìm.”

“Được”, trên gương mặt tái nhợt của hắn thoáng ửng hồng.

Tuy rằng đắc tội Hoàng đế và ma pháp sư khó chơi nhất trên đại lục, nhưng ta một chút cũng không lo lắng.

Kết giới Bảo Bảo lấy được từ di tích Malar có thể đảm bảo chúng ta tuyệt đối an toàn, huống chi còn có Klein là ám hệ Đại Sư lực sát thương cực mạnh. Bởi vậy mặc dù thành tội phạm bị truy nã trên đại lục, chúng ta vẫn có thể tự do qua lại bất cứ địa phương nào. Duy nhất bởi vì cảm tình không muốn chống đối Hades Đại Sư, cũng có thể dùng quyền trục ma pháp rời đi.

Klein ôm lấy cổ ta, đem thân mình mảnh khảnh toàn bộ cuộn vào trong lòng ta. Ngôn ngữ tứ chi tràn ngập cảm giác ỷ lại và tưởng niệm.

Không phải loại cảm giác có chứa dục niệm.. Mà là cái loại cảm giác do sợ hãi mất đi mà sinh ra bất an, nhu cầu cấp bách xác nhận an toàn và tồn tại của đối phương. Ta hiểu được mấy tháng này đã dọa đến hắn.

Klein, kẻ không để ý mạng người, bởi vì lo lắng an nguy của ta, lại sinh ra sợ hãi.

Ta ôm hắn, buộc chặt cánh tay, gắt gao ôm hắn. Khiến hắn nằm trong ngực ta, xác định tồn tại và an toàn của ta.

Khác với quá khứ của ta, khác với nỗi đau xót khi có được lại mất đi mà ta từng trải qua.

Trong tình cảm, hắn vẫn là thiếu niên đơn thuần. Có được không nhiều, còn gần như đã mất đi. Làm sao hắn không sợ hãi cho được?

Hắn ôm ta rất lâu, thẳng đến khi ta phát hiện hắn lại ngủ tiếp.

Có chút đỡ khóc đỡ cười định buông hắn ra để rời giường, lại phát hiện cho dù ngủ, cánh tay hắn vẫn chặt chẽ ôm cổ của ta.

Người này, ta chỉ sợ rốt cuộc không bỏ được.

[thừa nhận?]

“Thừa nhận cái gì?”

[tình cảm của người đối với hắn.]

“Cần thừa nhận sao? Về sau hắn đều sẽ cùng ta du lịch khắp nơi, ta cũng sẽ bảo hộ hắn không bị thương tổn. Tự nhiên khôn cần buông hắn ra.”

[..... Giảo hoạt.]

“Không dám nhận.”

Những chuyện không thể tiếp nhận, ta cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình. Trọng điểm là Klein sẽ vẫn đi theo ta. Tình cảm của hắn..... Đại khái cũng sẽ luôn luôn đặt trên người ta. Mà ta, cũng không phải không cảm động.

Hết thấy chỉ cần thuận theo tự nhiên, không cần suy nghĩ phức tạp.

[cáo già.]

“Quá khen.”

Tuyệt nguyên phương bắc đã là nơi xa nhất phía bắc mà con người trên đại lục tới được, đi tiếp tới hướng bắc, đại khái bởi vì khoa học kỹ thuật và giao thông nơi này, còn chưa có người đi tới. Ta phỏng chừng chính là địa phương giống Bắc Cực Nam Cực. Dĩ nhiên là ta cần tra xét, mang theo Klein tiếp tục đi về hướng bắc.

Hắn thật sợ lạnh, lúc này đã ăn mặc giống như người Eskimo tròn vo mập mạp.

Ta thấy Klein hành động chậm chạp mà thờ dãi, “Bảo Bảo,lúc trước ngươi nói không thể đem những người khác vào không gian à?”

[Ủ. Trừ phi ngươi đáp ứng sống lâu để hợp tác với ta, ta liền cho ngươi đặc quyền dẫn người đi vào], Bảo Bảo cười nói.

“Hiện tại ta nói đồng ý, ngươi có thể tin tưởng sao? Nếu đến lúc ta không còn muốn sống, ngươi có thể làm gì ta sao?”

[ta tin tưởng. Bởi vì Klein,trong mấy ngày gần gũi này tâm tình của ngươi đã cải biến, ngươi không phát hiện sao?]

Ta cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm giác bản thân trừ bỏ tâm tình càng thoải mái một ít, giống như cũng không có gì thay đổi.

[ta hiểu rõ ngươi hơn bản thân ngươi. Lúc trước ngươi thật khắc chế, cho dù là yêu cầu ta cung cấp cho ngươi được phẩm hay là công cụ đều giữ một thái độ thận trọng. Phảng phất là không muốn nợ ta quá nhiều. Bất kể lấy thứ gì từ ta, ngươi đều sẽ mau chóng thu thập tin tức, như là muốn trả nợ cho ta. Hiện tại ngươi mới đem ta trở thành người của mình, muốn dùng cái gì, muốn cái gì cũng sẽ không khách khí. Đối với thu thập tin tức cũng không còn suy nghĩ làm theo nghĩa vụ. Ngược lại là hưng trí bừng bừng đi thăm dò, cho dù là trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, tâm tình đều sung sướng. Dùng so sánh mà nói,lúc trước ngươi xem ta là chủ nợ,hiện tại mới tính là người trong nhà.]

“Ngươi rất thích?”

[đương nhiên.]

“Vậy rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không?”

[ngươi đáp ứng trước.]

Ta mỉm cười nói: “Ngươi cũng nói ta xem ngươi như người trong nhà, chẳng lẽ tương lai ta nhẫn tâm chết đi, để ngươi lại đi tìm người xa lạ hợp tác? Ta sẽ làm hết sức.”

[tốt], thanh âm Bảo Bảo có chút nhảy nhót, [bất quá không thể bại lộ tồn tại của ta, không thể bại lộ khoa học kỹ thuật và vật phẩm không thuộc về đại lục này, ta chỉ mở ra phòng khách phòng ngủ cho hắn, hơn nữa sản phẩm điện tử đều sẽ bị thu hồi. Hắn ở trong những phòng đó, tỉ lệ thời gian bên trong bên ngoài là 1: 1. Hắn rào tùy thuộc vào ngươi. Không thành vấn đề chứ?]

“Đồng ý.”

[đối với phòng ốc còn có yêu cầu gì không?]

“Chuẩn bị cho hắn một ít sách báo, hắn thích xem.”

[có thể.]

Giữ chặt Klein hành động càng ngày càng chậm chạp, càng ngày càng không có tinh thần, “Mệt mỏi?”

“Không có”, hấn trì độn lắc đầu.

“Mệt nhọc?”

“Ừ”, hấn gật đầu.

“Còn nhớ rõ ta từng nói với người không, lần đầu tiên gặp được người, là lần đầu tiên ta rời khỏi nhà.”

“Nhớ rõ.”

“Vậy người có muốn đi nhà ta nhìn thử không?”

“Muốn. Hiện tại đi như thế nào?”

“Không gian của ta chính là nhà của ta. Lúc trước ta đều ở nơi đó. Người không phải vẫn muốn vào xem sao?”

Klein mở to hai mắt, mặt đỏ bừng, “Thật sự? Ta muốn đi.”

“Được, ta mang người đi vào.”

Mang theo hấn vào không gian, chỗ đó vẫn là bộ dáng bốn mùa như xuân, cỏ xanh, ao hồ xanh biếc, phòng ở mi lẹ, trước cửa còn có xe ngựa lần trước bỏ vào.

Trong nháy mắt Klein khôi phục tinh thần, ngạc nhiên nhìn chung quanh, sau đó ôm lấy ta, nói: “Carl, có phải người đem bí mật lớn nhất nói cho ta biết?”

Ta nhìn người đang mặc mấy lớp mập mạp trước mặt, mỉm cười gật đầu.

“Ta thích nơi này.”

“Thích là tốt. Về phòng thay quần áo trước đi, người không nóng sao?”

“Nóng”, hấn nắm tay ta, chủ động đẩy cửa vào nhà.

Vội vàng đổi quần áo, lại lôi kéo ta đi tham quan chung quanh. Giống như trẻ con ôm cổ ta nhảy nhót, hưng phấn không yên. Ta nằm trên bãi cỏ, nhìn hấn chạy chung quanh.

Chờ hấn mệt mỏi, cũng nằm xuống bên cạnh ta, lại hỏi ta: “Carl, nơi này không có người khác đúng không? Chỉ có người và ta.”

Ta gật đầu, “Đây là nơi hoàn toàn thuộc về ta, người khác không vào được.”

Hấn ôm cổ ta, lăn đến trên người ta, “Nhưng người lại dẫn ta vào đây.”

“Đúng vậy.”

Hấn đem mặt chôn trong cổ ta cười trộm, giống như khi đó hấn hôn ta rồi cười trộm. Ta xoa tóc của hấn, giờ phút này nội tâm vô cùng an bình.

Hấn không hỏi ta vì sao lúc trước không mang hấn vào. Hấn chỉ đơn thuần cao hứng, cao hứng ta chia sẻ bí mật lớn nhất với hấn. Giống đứa trẻ nhỏ, vui sướng không chút nào che lấp.

End 24.

25. Chương 25

Từ khi tiến vào không gian, Klein quen với việc không mang giày trong phòng, bởi vì dưới sàn trải thảm mềm mại, hấn rất thích chân trần đi tới đi lui.

Mặc trường bào vải bông màu xám rộng rãi thoải mái, tóc màu xám bạc cũng buộc lắc lư trên đầu.

Ta phát hiện bản thân gần đây chú ý bề ngoài của hấn quá nhiều. Thu hồi ánh mắt, tiếp tục tại đọc bản ghi chép luyện kim dưới ánh đèn ma pháp.

Bởi vì thời gian tương lai của ta còn rất dài, những thứ cần hiểu biết và học tập nhất định không ít. Cũng bởi vì như thế, cần ghi nhớ ngược lại không nhiều.

Đầu óc và thân thể của ta đã được khai phá lợi hại, cũng chỉ là tên và khái niệm đơn giản mà thôi, không chỉ có cực hạn, hơn nữa cực hạn dễ dàng tới. Trong đầu giữ quá nhiều rất tạp, ngược lại dễ hồ đồ. Thế cho nên tương lai khả năng cần cố ý quên.

Bởi vậy những thứ cần ghi nhớ toàn bộ đều giao cho Bảo Bảo, nó không gặp mấy vấn đề như ta.

Còn ta chỉ cần biết hoặc là đơn giản hiểu được, lúc ở bên ngoài tìm kiếm tin tức, ngẫu nhiên phát huy điểm sáng tạo, nếu ta có năng lực này. Trừ phi gặp thứ gì đó bản thân cảm thấy hứng thú, ta mới dốc sức đi tìm tòi nghiên cứu.

Từ khi ta đáp ứng đề nghị của Bảo Bảo, cũng đã làm những việc ngoài dự định.

Phải biết quy hoạch cuộc sống trăm năm tuyệt đối khác với ngàn năm.

Nếu là một trăm năm, ta chỉ sẽ đặt cho bản thân mục tiêu nhỏ, tại mỗi ngành sản xuất trở thành Đại Sư, chân chính hoàn toàn nắm giữ tin tức của mỗi ngành sản xuất đó, cứ như vậy vượt qua một đời, cũng không tính cố gắng.

Nhưng nếu là một ngàn năm, ta sẽ dưới sự trợ giúp của Bảo Bảo, nguyện trang trở thành Đại Sư của rất nhiều ngành sản xuất đi thu hoạch tin tức, chân chính có được tri thức, sáng tạo kỳ tích đều là Bảo Bảo sau lưng ta.

Còn ta chỉ làm những thứ mình cảm thấy hứng thú. Bằng không lấy dung lượng não của ta, ký ức một ngàn năm tri thức có thể đem ta áp suy sụp.

Thật ra ta đối với lực lượng cũng không cảm thấy hứng thú, lực sát thương gì đó cũng không thể nào cảm thấy hứng thú.

Ta thích khí cụ. Từ các món đồ chơi, đồng hồ, di động, máy tính trên địa cầu, đến các loại sản phẩm luyện kim trên đại lục này, ta cảm thấy rất hứng thú. Mở chúng nó ra, nghiên cứu chúng nó.

Tuy rằng ta từng tháo tung cái đồng hồ, rồi khi lắp ráp lại dư ra vài linh kiện cũng không biết gắn vào chỗ nào. Nhưng không thể phủ nhận, làm việc này khiến tâm tình ta khoái trá.

Bảo Bảo nói ta chỉ là có khuynh hướng phá hư. Bất quá ta đã quen loại bỏ phần quy tội trong lời nói của nó.

Thời gian quá dài, có thể sống một ngàn năm, ta không thể giống như chỉ sống một trăm năm, cần cù và thật thà, bằng không ta chỉ sẽ bị áp suy sụp, sau đó mất đi hứng thú với tất cả.

Ta nghĩ tốt nhất ta nên sống như người tìm bảo vật, bởi vì hứng thú hoặc là tham lam, không ngừng đi tìm thú mới, sau đó đem mọi công tác nghiên cứu quảng cho Bảo Bảo. Đây là phương thức hợp tác thích hợp cho ngàn năm hoặc vạn năm. Xem phong cảnh đẹp nhất, tìm kiếm bảo vật khó có được nhất.....

Ta nghĩ những thứ đó có thể làm cho ta đối với công việc có tính vĩnh cửu này không ngừng bảo trì cảm giác mới mẻ.

Klein bưng hoa quả, ôm tiểu thuyết, tự nhiên chui vào trong lòng ta. Từ khi quen với sô pha, tư thế hằn ngồi cũng không còn nghiêm túc nữa.

Ta liếc mắt nhìn nội dung sách của hắn, phát hiện hắn đối với sách viết về tài tử giai nhân, còn có anh hùng mỹ nữ chưa cảm thấy chán ghét.

Điều chỉnh tư thế một chút, thuận tiện cho bản thân ta đọc sách cũng khiến hắn ngồi thoải mái hơn, ta ôm eo hắn, tiếp tục đọc bản ghi chép trong tay.

“Ăn trái cây không?”

“Ừ”, ta rời mắt khỏi sách, cắn lấy miếng trái cây Klein đưa đến bên miệng ta.

Chúng ta ở trong này đã gần một tháng, phải biết, khi người có rất nhiều thời gian, cuộc sống còn không vội vàng như vậy.

Nhất là khi ta biết thời gian trôi qua cũng không tiêu hao năng lượng Bảo Bảo, tin tức thu nhập và nghiên cứu mới tiêu hao năng lượng quý giá của nó, ta lại càng không lo lắng thời gian.

Cũng đúng, nó có thể điều chỉnh tỉ lệ thời gian bên trong bên ngoài, như vậy thời gian xác thực chẳng có ý nghĩa gì.

Ta nghĩ tạm thời đem Klein để lại chỗ này, bản thân đi đến nơi rét lạnh tiếp tục thăm dò, lại không muốn để hấn một mình lưu lại chịu khủng hoảng. Cho nên cũng muốn tốn thời gian bồi hấn quen thuộc nơi này, khiến hấn an tâm thoải mái ở nơi này.

Ta cũng không phản đối Klein vừa xem tiểu thuyết, vừa ăn này nọ. Thân thể hấn thật gầy, xác thực cần bổ sung càng nhiều năng lượng.

Bất quá tư thế hấn ngồi cũng luôn biến hóa theo thời gian trôi qua, bắt đầu vẫn là ngồi, đến cuối cùng thường thường là nằm. Điều là do sơ pha thoải mái tạo ra.

Ta ôm gia hỏa gần như nằm trong lòng ta, định nhắc nhở hấn đọc sách như vậy sẽ ảnh hưởng thị lực. Sau đó ngẫm lại cũng không phải vấn đề gì lớn, đành bỏ qua.

“Lại ăn thêm một miếng?”

Ánh mắt của ta vẫn dính vào trong sách, tự nhiên há miệng chờ hấn đút vào miệng ta. Lần này hấn lại dùng môi đút cho ta.

Ta nhìn má hấn hồng hồng cười ngượng ngùng, có chút buồn cười nghĩ không biết là hấn bắt chước theo quyển sách nào.

Buông quyển sách trên tay xuống, ta nằm hấn xuống, khiến cả người hấn đều ghé vào trong lòng ta, hai tay đặt bên hông hấn.

Liếc mắt nhìn đĩa trái cây trên bàn, mở miệng nói: “Hồng môi.”

“A ~”, ánh mắt hấn chợt mở to, hiểu được ý của ta, nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng, ngậm một viên hồng môi, sau đó cúi đầu chậm rãi đưa vào miệng ta. Trong một thoáng gần bó tương giao, ta khẽ cắn bờ môi của hấn.

Hấn gần như muốn nhảy dựng, mặt đỏ đến mức muốn bốc hơi, chôn mặt vào vai ta, cách lớp quần áo ta vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể quá cao của hấn.

Thật sự là gia hỏa kỳ quái, lúc bản thân chủ động hào phóng như vậy, trên giường gần như thản nhiên mời gọi ta. Nhưng ta vừa rồi chỉ chủ động hôn môi của hấn một chút, mặt hấn liền thành cà chua chín đỏ.

Chẳng lẽ hấn chỉ có thể thản nhiên dùng cảm lúc bản thân chủ động, khi được ta đáp lại hoặc chủ động làm cái gì lại gây thơ đòi mạng?

Này..... Có ý tứ.

Ta cười vang.

Chờ nhiệt độ trên mặt hấn giảm bớt, hấn một lần nữa ngẩng đầu lên, bất quá cũng không nhìn thẳng ta, có chút ngại ngùng hỏi: “Còn muốn ăn nữa không?”

“Dĩ nhiên”, ta mỉm cười nhìn hấn thẹn thùng. Thản nhiên hào phóng là tính cách của hấn, nhưng mỗi người đều sẽ trải qua tại mỗi tình đầu khẩn trương ngượng ngùng.

Hấn liền như vậy vừa đỏ mặt vừa đút ta ăn mấy khối hoa quả. Mỗi một lần gần bó tương giao, ta đều sẽ nhẹ nhàng cắn hoặc mút môi hấn một chút, vẫn duy trì màu hồng tiên diễm trên mặt hấn.

Sau khi khối trái cây cuối cùng biến mất, trong mắt hấn nhanh chóng chợt lóe một tia thất vọng đáng tiếc. Ta nhìn đôi mắt hấn ướt át, đôi môi bởi vì ta khẽ cắn thêm một ít huyết sắc, đem đầu của hấn kéo xuống, ta lại cắn lên.

Đó là một nụ hôn cho mối tình đầu. Thăm dò, ôn nhu, thân mật, ấm áp, cũng không mang dục niệm và đoạt lấy. Chỉ vì cấp cho gia hỏa thanh thuần này một lần đầu tiên hoàn mỹ.

Hắn..... Thật là ngọt.

Klein ghé vào trên người ta chậm rãi bình phục hô hấp, sau đó ôm cổ ta, mặt chôn trong ngực ta.

Ta cảm giác được thân thể hắn có chút, biết người này lại đang cười ngây ngô.

Người đơn thuần như vậy, lúc nào cũng khiến ta bật cười, lại cảm giác ấm lòng.

Tháo dây cột tóc của hắn, ngón tay đùa bỡn mái tóc mềm mại của hắn, “Đút trái cây là học được từ trong sách à?”

“Ừ”, hắn trong lòng ta gật đầu, giống như vạn phần vừa lòng, “Nhân vật trong sách cũng là sau đó liền hôn môi.”

Người này. Thành công một lần, về sau sợ là sẽ càng thêm nhiệt tình với miêu tả trong sách.

Ôm hắn đứng dậy, dìu hắn ra ngoài, “Đi ra ngoài tản bộ, phơi nắng một chút”, suốt ngày nằm trong phòng cũng không tốt, hiện tại hắn càng giống trạch nam hơn ta lúc trước.

“Được”, hắn gật đầu. Cũng may coi như nghe lời.

Tại cửa lại phát sinh vấn đề mang giày, “Không muốn mang giày, dù sao mặt cỏ rất nhuyễn.”

“Không được, mặt cỏ rất lạnh, người sẽ sinh bệnh.”

“Được rồi”, tuy rằng đáp ứng, hắn vẫn bĩu môi.

Ta mỉm cười dẫn hắn ra cửa, nắm tay hắn tản bộ bên hồ. Nơi này tuy rằng lớn, cũng sẽ không lạc đường, mặc dù đi vào rừng bên cạnh mặt cỏ, dưới chân cũng sẽ có chỉ dẫn đường chúng ta đi trở về phòng.

Bởi vì hắn đến, bên hồ có thêm một con thuyền nhỏ, trên cỏ thêm xích đu và cây dù, trong rừng thêm vũng và xích đu, trong phòng thêm các loại đồ chơi thủ công. Nơi này tuyệt đối biến thành nơi một có thể cho trẻ con mê muội mất cả ý chí.

Ta hy vọng hắn thích nơi này, khi ta không ở đây, cũng có thể an tâm ở trong này. Tuy rằng ta hy vọng có thể cùng hắn chia sẻ hành trình, nhưng ngẫu nhiên sẽ có địa phương hắn không chịu nổi. Ví dụ như phương bắc quá mức rét lạnh.

Cảm giác này như là đem hắn giấu trong túi đi lữ hành.

Hắn đi bên cạnh ta, rất nhanh quên lý do vừa rồi bĩu môi, bắt đầu hướng ta miêu tả, thảo luận với ta cổ sự hắc ám vừa đọc được trong sách.

End 25

26. Chương 26

“Ta muốn đi cùng người.”

“Được rồi”, ta gật đầu đồng ý, dù sao lúc nào cũng có thể cho hắn trở về.

Bên ngoài gió tuyết vẫn thổi ào ào, ta giúp hắn bọc quần áo, buồn cười nhìn hắn lạnh run lại không chịu trở về, lôi kéo tay hắn gấp rút lên đường.

Một giờ sau ta đưa hắn đang bị đóng băng trở về nhà, đôi mắt hắn có chút đỏ lên, có lẽ bởi vì liên lụy ta, hoặc là bởi vì không thể đi cùng ta, nước mắt tại hốc mắt như sắp rơi xuống.

Ta đem hắn kéo đến trước mặt, nhìn mắt hắn đỏ như mắt thỏ phốc xuy một tiếng bật cười, cái dạng này thật sự không hợp với hình tượng của hắn.

Hắn giương mắt nhìn ta, ta mỉm cười đem hắn kéo vào trong lòng, hôn một cái lên môi hắn, hắn ngây ngẩn cả người, cũng liền quên khổ sở.

Chờ mong nhìn ta, lại gần thêm một ít, môi thoáng giương lên. Ta mỉm cười nhìn hắn, sau đó hôn lấy hắn, hướng dẫn hắn há miệng, nhắm nháp tư vị của hắn.

Thời điểm buông hắn ra, hắn ôm cổ ta, cả người đều treo trên người ta. Ta ôm lấy hắn, mặt chôn trên vai hắn, người này sao lại thú vị như vậy, mỗi lần nhìn hắn đều sẽ muốn cười.

“Một lát sau ta liền trở về cùng người ăn cơm trưa.”

“Được”, hắn ngượng ngùng nhìn ta, nhanh chóng gật đầu.

Ta đã nóng muốn đổ mồ hôi, lập tức đi ra ngoài, tiếp tục tìm kiếm trong gió tuyết.

[dùng thiết bị phi hành tự động không?]

“Ừ”, ngồi trên thiết bị phi hành, Bảo Bảo mở công năng bắt đầu rà soát xem có gì đáng giá thu thập hay không.

Có thiết bị phi hành, dùng mấy tháng chậm rãi tìm kiếm khắp băng nguyên này, thu thập vài loại động thực vật. Sau đó phá băng tầng, ngồi vào tàu ngầm tự động bắt đầu tìm kiếm sinh vật trong nước biển hoặc vật chất đặc biệt trên diện tích lớn.

“Carl, gần đây khỏe không?”, Paul thông qua Thủy Tinh liên lạc mỉm cười hỏi ta.

“Cũng không tệ lắm”, trong tàu ngầm cũng có thể liên lạc, này so với tín hiệu di động mạnh hơn nhiều.

Hắn cười ha ha, “Ta thật bội phục người, người biết không? Hiện tại người đã nổi danh trên đại lục.”

“Sao lại có chuyện đó?”

“Bởi vì Hades Đại Sư phát lệnh truy sát người lâu như vậy, người vẫn sống sờ sờ.”

“Ta nên cảm thấy thật vinh hạnh. Người nói tin tức trên đại lục trước đi, ta luôn luôn ở địa phương không có người, cái gì cũng không biết.”

“Bệnh tình của hoàng đế đệ hạ có chuyển biến tốt, mọi việc khác đều tốt, giống cũng không có đại sự gì phát sinh.”

“Thật không? Nói như vậy hoàng thất và Hades Đại Sư đều rất yên tĩnh?”

“Ngược lại là có tin tức, bất quá có lẽ người sẽ không cảm thấy hứng thú. Công chúa Catherine gả cho một vị kỹ sư năng chung tình đã lâu, nghe nói bởi vì thân phận không xứng, hoàng thất còn phát sinh tranh chấp. Bất quá cuối cùng bọn họ vẫn được tác hợp. Hurley nghe xong tin tức này còn cảm động thật lâu.”

Xem ra chứng cứ lúc trước lưu lại vẫn có tác dụng.

“Nói chính sự đi, tháng sau cha ta theo thường lệ sẽ phái thuyền đi đại lục phía nam mua vật phẩm. Người muốn đi cùng không?”

“Không cần, ta tự có biện pháp. Chỉ đáng tiếc là không thể cùng các người đi thám hiểm.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng hiểu được thật đáng tiếc. Bất quá vẫn là an toàn của người quan trọng hơn. Cứ như vậy đi, nếu không có chuyện quan trọng, ta tạm thời sẽ không liên lạc với người.”

Ta gật đầu, “Người cũng保重, thay ta thăm hỏi mấy người Lugo.”

“Ta sẽ.”

[phía trước có một đám băng tinh.]

Chúng ta ở trong đáy biển này phát hiện một loại ma pháp Thủy Tinh thủy hệ, trên đại lục chưa từng gặp qua.

Bảo Bảo cảm thấy rất hứng thú, gần đây chúng ta luôn luôn toàn lực tìm kiếm này nọ.

Thu thập xong một mảnh địa phương này, ta nhìn thời gian, không sai biệt lắm sắp tới cơm trưa.

[thu thập tại vùng biển này có thể kết thúc. Tiếp theo chúng ta đến nơi nào?]

“Đến suối nước nóng đi.”

Trời lên mặt nước, điều khiển thiết bị phi hành trở lại suối nước nóng trên tuyết nguyên, ta mới lại trở lại phòng ở.

Klein đang ngồi ôm má trên cỏ. Nhìn thấy ta trở về, lập tức chạy tới, nhào vào trong lòng ta hôn lên.

“Không vui?”

“Không phải. Nhưng ta muốn ở cùng người.”

Ta hiểu tâm tình của hắn, bị lưu lại một mình dễ dàng cảm thấy tịch mịch. Cũng may thu thập trên băng nguyên đã xong.

“Hôm nay ta không ra ngoài, hơn nữa từ ngày mai, người có thể cùng ta ra ngoài du lịch.”

“Thật sự?”

“Àn.”

“Quá tốt”, hắn nhảy dựng, lại treo trên người ta.

Buổi tối uống rượu nho, đánh Guitar, không biết Klein đang làm cái gì, trì hoãn thật lâu trong phòng ngủ. Lúc hắn xuất hiện trước mặt ta, ta thiếu chút nữa phun rượu vừa uống vào.

Nếu trần như nhộng thì không sao, dù sao lúc cùng nhau ngâm suối nước nóng, ta cũng đã nhìn thấy hắn trần truồng không biết bao nhiêu lần. Cố tình lại mặc một trường bào gần như trong suốt, bên trong lại không mặc nội y.

Ta bắt đầu cảm thấy đau đầu, đúng là không nên mặc kệ hắn xem mấy quyển sách vớ vẩn, ta võ trán thở dài.

Thấy hắn trông mong nhìn ta, ta buông Guitar, vẫy tay với hắn, “Lại đây.”

Chờ hắn lại gần, ôm hắn vào trong lòng, “Lại học cái gì?”

Hắn đỏ mặt, quay đầu đi không trả lời ta.

“Về sau không cho người xem sách nữa.”

“Không được”, hắn bấu môi tròng ta.

Tên nhóc này lại bướng bỉnh a. Ta buồn cười ôm hắn, “Vậy không cho người học theo những thứ vớ vẩn trong sách nữa.”

“Ta sẽ không.”

“Vậy người muốn làm gì?”

“Ta muốn người lên giường với ta.”(ặc ặc *máu mũi*)

“Loại vải này cát nhiều hại da lắm, đổi quần áo vải bông đi.”

“Ta không đổi”, hắn uể oải cúi đầu, thanh âm cũng thấp xuống, “Người không thích ta. Lần trước cũng bởi vì không muốn làm tình với ta, mới giận ta.”

Ta phục rồi.

Nếu không thích, mỗi ngày ta hôn tên nam nhân, còn không phải nôn chết. Tên nhóc này chưa lòi ta lên giường được thì chưa yên tâm a.

Ta vốn nghĩ rằng, đây là mối tình đầu của hắn, chúng ta nên từ từ nói chuyện. Giai đoạn một, hai, ba theo thứ tự chậm rãi phát triển tình cảm. Tình yêu cuồng nhiệt trong khoảng thời gian này luôn vô cùng tốt đẹp, kéo dài thời gian một ít, có sao lại không làm? Cũng không phải tình một đêm, thuần phát tiết dục vọng, căn bản ta không nóng nảy.

Nhưng hắn nóng nảy.

Vì thế ta dở khóc dở cười. Nhưng xem bộ dạng hiện tại của hân, sao lại vẫn cảm giác thật đáng yêu chứ? Đứa ngốc này.

Ta mau chóng ôm gia hỏa sắp khóc này đi đến phòng ngủ, “Cũng đừng hối hận nha.”

Đôi mắt xám bạc ngập nước của hân nhìn ta, khịt khịt mũi, “Ta sẽ không hối hận.”

Chậm rãi xé mở trường bào của hân, dù sao loại quần áo này cũng không cần mặc lần thứ hai, trực tiếp lộ ra thân thể trắng như tuyết của hân.

Đứa ngốc, chẳng lẽ không biết cởi quần áo của người yêu cũng là một loại tình thú sao? Lưu loát liền nhìn thấy không sót gì, giống như tình tình hân thẳng thắn trực tiếp.

Hân có chút ngượng ngùng nhìn ta, đầu quay sang chỗ khác, nhưng tiểu đệ đệ dưới thân đã muốn oai hùng thức dậy.

Tay ta nhẹ nhàng xoa xoa hai nụ hoa hồng nhạt trước ngực hân, lại duỗi chỉ ngón tay vuốt ve tiểu đệ đệ, rồi xoa bóp cái mông mềm mềm.....

Trước tiên dùng tay dạo chơi khắp người đứa nhóc khiến ta dở khóc dở cười này. Cho đến khi hân động tình không thể nhẫn nại được nữa, mới kết thúc trừng phạt, cởi quần áo bản thân, cúi xuống hưởng thụ đại tiệc mỹ vị tự động dâng lên miệng sói..... Cả một đêm..... (Rất tiếc không có H để ta edit a ())

Ngày hôm sau, kế hoạch lên đường tất nhiên bị hủy bỏ, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Sau khi hân tỉnh lại vẫn sử dụng toàn bộ tay chân quần quít ta, ta xoa xoa nắn nắn thân thể gần đây có thêm chút thịt của hân, cảm giác thể xác và tinh thần đều vô cùng thoải mái.

“Carl, ngươi còn chưa nói qua là thích ta.”

Ta trầm ngâm một chút, đối với tiểu gia hỏa ngây thơ này, ngôn ngữ hoặc là hứa hẹn hân là rất quan trọng đi? Hân là dấu hiệu gì đó, dấu hiệu chúng ta từ nay về sau chính là người yêu.

“Đúng vậy, ta nên nói sớm. Ta yêu ngươi, Klein”, ta ghé vào tai hân nhẹ giọng nói.

Hân lập tức đỏ mặt, “Ta..... Ta cũng yêu ngươi.”

“Thích việc chúng ta làm tối hôm qua không?”

“Thích”, hân không chút do dự trả lời, câu trả lời ngược lại là mười phần vui vẻ, khiến ta lại nhin không được cười ra tiếng.

Ta giúp hân mát xa eo, hân lại nhìn ta đắm đắm, trong ánh mắt chứa đựng ái mộ yêu thích cơ hồ có thể cụ thể hóa.

“Klein, độc hệ ma pháp đối với thân thể của ngươi rất không tốt, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tuổi thọ của ngươi. Ta hy vọng ngươi có thể sống cùng ta lâu hơn, ngươi có đồng ý từ bỏ phần sức mạnh đó không?”

“Được”, hân lại không chút do dự cho ta đáp án.

Ta lấy một viên thuốc một đã sớm chuẩn bị tốt cho hân uống.

Ta hy vọng có thể cùng hân vượt qua một đời một kiếp, đúng vậy, một đời một kiếp. Cùng hân già đi, cùng hân đối mặt tử vong. Trường thọ với hân sẽ là gánh nặng, cho dù ta hy vọng hân vĩnh viễn ở cạnh ta cùng ta, cho dù ta có thể làm được, ta cũng sẽ không làm như vậy. (Hiểu là anh Carl có thể sống tới ngàn năm nhưng anh không muốn Klein cũng phải sống lâu như vậy với anh... hơi kì???)

Chúng ta chỉ có đời này kiếp này, cho nên cảm tình sẽ không thay đổi, thời gian sẽ không khiến chúng ta bất hoà.

Sau đó ta sẽ sống trong hoài ức có hân, không yêu thêm ai khác nữa. Yêu và đau xót khi phải vĩnh biệt, chỉ một người là đủ.

Bởi vì yêu, tình yêu trân quý này chôn trong lòng, cho nên không cần thêm một loại tình cảm giống như vậy nữa. Làm một người tìm bảo vật chỉ còn lại lòng hiếu kỳ, người hợp tác tốt nhất của Bảo Bảo, đi thăm dò bí mật của thế giới.

Bất hạnh của ta là ta quá mức lý trí.

Nhưng còn Klein, hẳn sẽ là người hạnh phúc nhất. Bởi vì ta có thời gian quá nhiều, ta có thể cho hẳn những thứ hẳn muốn. Ta sẽ quý trọng và ở bên cạnh hẳn từng phút từng giây. Ta vẫn sẽ thương hẳn, thẳng đến khi hẳn chết đi vẫn luôn thương hẳn. Ta sẽ quý trọng sức khỏe của hẳn, khiến hẳn vui vẻ cả đời.

Thần tiên quyến rũ cũng chỉ là truyền thuyết, ta chỉ cần đời này kiếp này.

“Carl, người làm sao vậy?”

“Ta yêu người, Klein”, ta nhẹ nhàng hẳn.

Tình cảm trong mắt hẳn như sắp tan chảy.

Chúng ta xuất môn du lịch, Klein hai lần đại khai sát giới. Một lần là quý tộc và lính đánh thuê thấy lệnh truy nã, không biết tự lượng sức mình tới giết ta. Hai ba trăm người, bị một mình Klein xử lý toàn bộ. Lúc này người trên đại lục mới biết, một ám hệ Đại Sư khủng bố khác đang bên cạnh ta. Từ nay về sau không ai dám đến khiêu khích, danh tự của Klein cũng giống như Hades, đụng vào là chết. Trừ bỏ Hades thường xuyên đuổi theo chúng ta.

Một lần khác là một bá tước phu nhân nghe nói có vô số tình nhân muốn quyến rũ ta, triển lãm bộ ngực “Vĩ đại” của nàng, chọc Klein giận dữ, trực tiếp diệt nàng và toàn bộ tùy tùng của nàng. Lại nói tiếp nàng cũng chết oan, chỉ do thói quen thấy nam sĩ xuất sắc liền muốn dính vào, một câu cũng chưa kịp nói với ta. Ai bảo Klein bỗng nhiên dấm chua bùng nổ, ngay cả ta cũng không kịp ngăn hẳn lại. Vì thế người trên đại lục đều biết, ta bị Klein “Độc chiếm”, không có ai dám đến tùy tiện nói chuyện với ta.

Vì thế ngày của chúng ta trôi qua vô cùng an nhàn, ngay cả việc bị Hades đuổi bắt cũng trở thành một điểm thú vị trong cuộc sống.

Ở cùng Klein lại cười lại nháo lại thường xuyên bị hẳn biến thành bất đắc dĩ, ngày cứ như vậy trôi qua.

“Ta muốn.”

“Không được, người bị cảm mạo làm.”

“Ta muốn, Carl ~”

“Không ——.”

“Người không yêu ta!!!”

“Nói hưu nói vượn. Cho dù ta không yêu chính mình cũng không có khả năng không yêu người.”

“Vậy thì làm đi.”

“Hôn một cái, ngoan ngoãn đi.”

“Không đủ, ta còn muốn.”

“Không cho hồ nháo, hiện tại ngủ một giấc, tỉnh lại liền hết bệnh.”

“.....”

“Đừng khóc nha, tiểu tổ tông của ta.”

“.....”

“Ta thật sự là sợ người ”, ta tiến vào ổ chăn.....

“Ngô..... Ah..... Carl..... Carl..... Uhm..... Ah..... Sâu một chút..... Carl.....”

Màn gấm Xuân sắc khôn cùng.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bi-but-ki-ban>